

ΠΑΝΤΕΙΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

PANTEION UNIVERSITY OF SOCIAL AND POLITICAL SCIENCES

ΣΧΟΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, ΜΕΣΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

«ΝΕΑ ΜΕΣΑ & ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ»

Η ιδεολογία και οι πρακτικές της Χρυσής Αυγής στο φως
της ψυχαναλυτικής θεωρίας

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Κωνσταντίνα Κιούση

Αθήνα, 2017

Τριμελής επιτροπή

Χρυσάνθη Αυλάμη, Επίκουρη Καθηγήτρια Παντείου Πανεπιστημίου (Επιβλέπουσα)

Μαριάννα Ψύλλα, Αναπληρώτρια Καθηγήτρια Παντείου Πανεπιστημίου

Ξένια Χρυσοχόου, Καθηγήτρια Παντείου Πανεπιστημίου

Copyright © Κιούση Κωνσταντίνα, 2017

All rights reserved. Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος.

Απαγορεύεται η αντιγραφή, αποθήκευση και διανομή της παρούσας διπλωματικής εργασίας εξ ολοκλήρου ή τμήματος αυτής, για εμπορικό σκοπό. Επιτρέπεται η ανατύπωση, αποθήκευση και διανομή για σκοπό μη κερδοσκοπικό, εκπαιδευτικής ή ερευνητικής φύσης, υπό την προϋπόθεση να αναφέρεται η πηγή προέλευσης και να διατηρείται το παρόν μήνυμα. Ερωτήματα που αφορούν τη χρήση της διπλωματικής εργασίας για κερδοσκοπικό σκοπό πρέπει να απευθύνονται προς τον συγγραφέα.

Η έγκριση της διπλωματικής εργασίας από το Πάντειον Πανεπιστήμιο Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών δεν δηλώνει αποδοχή των γνώμων του συγγραφέα.

Περιεχόμενα

Εικόνες.....	5
Περίληψη.....	6
Abstract.....	7
Εισαγωγή.....	9
1.Η ανάδυση της ενόρμησης θανάτου στην Χρυσή Αυγή.....	12
1.1 Το μαύρο.....	12
1.2 Το δίπολο ζωής και θανάτου στην ψυχαναλυτική θεωρία.....	14
1.3 Η ρατσιστική ιδεολογία.....	15
1.4 Η κενότητα του εσωτερικού κόσμου, ο μηχανισμός της προβολής και η διαμόρφωση της φασιστικής ταυτότητας.....	19
1.5 Το εθνικό τραύμα και η ψυχαναγκαστική αναβίωση του προσωπικού	24
2.Υπεραρσενικότητα, αυταρχικότητα και βία στην ιδεολογία της Χρυσής Αυγής.....	33
2.1 Αίσθημα παντοδυναμίας: η δολοφονία του πατέρα και η κατοχή της μητέρας.....	33
2.2 Ο φόβος της θηλυκοποίησης και η υπεραρσενικότητα.....	37
2.3 Η αυταρχική προσωπικότητα και οι υπεραρσενικές ιδιότητες του εθνικοσοσιαλιστή στρατιώτη	45
3.Ναρκισσιστικές συγκρούσεις και σαδομαζοχιστικές πρακτικές της Χρυσής Αυγής	55
3.1 Η ψευδαισθησιακή παντοδυναμία και το ναρκισσιστικό πλήγμα	55
3.2 Η υπεραρσενικότητα της σαδομαζοχιστικής δομής.....	60
3.2.1 Τα τάγματα εφόδου	66
3.2.2 Η εγκληματική δράση και η χρόνια συγκάλυψη από τις αρχές.....	71
4.Η ψυχολογία των μαζών και τα κοινωνικά αίτια ανόδου της Χρυσής Αυγής.....	78
4.1 Η απελευθέρωση των ενστίκτων εντός μάζας	78
4.2 Η αρχέγονη ορδή και η πιστή προσήλωση στον νόμο του ηγέτη	83

4.3 Το ένστικτο της αγέλης και η σημερινή στερητική πραγματικότητα.....	89
5. Η φαντασιακή πραγματικότητα της Χρυσής Αυγής.....	97
5.1 Η φαντασιακή ταυτότητα.....	97
5.2 Ο διχασμός της εθνικής ταυτότητας και η δημιουργία της νέας ταυτότητας του Έλληνα.....	104
5.3 Το ιδανικό καθεστώς που θα επιβάλλει η Χρυσή Αυγή	108
5.3.1 Η παγανιστική κοσμοθεωρία και η χαρτογράφηση της σχέσης με την Εκκλησία	108
5.3.2 Η επαναφορά του αρχαίου πολεμικού ιδεώδους.....	114
5.3.3 Το αριστοκρατικό καθεστώς της Χρυσής Αυγής.....	120
Συμπεράσματα.....	125
Βιβλιογραφία.....	128

Εικόνες

Εικόνα 1. Εξώφυλλο Εφημερίδας ‘Χρυσή Αυγή’, Τεύχος 44, Απρίλιος, 1989.....	29
--	----

Περίληψη

Η παρούσα διπλωματική εργασία επιχειρεί να διερευνήσει και να αναλύσει την ιδεολογία και τις πρακτικές της Χρυσής Αυγής βάσει ψυχαναλυτικών θεωριών, πραγματοποιώντας βιβλιογραφική ανασκόπηση ψυχαναλυτικών πηγών και ντοκουμέντων που αφορούν την ιδεολογία και δράση της οργάνωσης. Επιχειρείται η επίδειξη του τρόπου με τον οποίο το τραυματικό ασυνείδητο, τα ένστικτα, τα συναισθήματα και η προσωπικότητα μπορούν να επηρεάσουν την διαμόρφωση των πολιτικών ιδεολογιών, πρακτικών και στάσεων της Χρυσής Αυγής, δεδομένης της υφιστάμενης ελληνικής κοινωνικής πραγματικότητας. Πιο συγκεκριμένα, διερευνάται η σύνδεση της εσωτερικής κενότητας του ψυχισμού του ατόμου, αποτέλεσμα της ανισορροπίας των τριών μερών της ψυχής και των ενστίκτων ζωής-θανάτου, με την ρατσιστική βία απέναντι στην ετερότητα. Πραγματοποιείται ανάλυση του ασυνείδητου φόβου θηλυκοποίησης και της συγγενούς επιθυμίας παντοδυναμίας που οδηγούν στην επίδειξη υπερασθενικότητας και αυταρχικότητας της σαδιστικής φασιστικής δομής με σκοπό την ψευδεπίγραφη λύτρωση από τις προσωπικές ασυνείδητες συγκρούσεις. Ο φασιστικός μαζικός σχηματισμός της Χρυσής Αυγής αποτελεί μια αρσενική μήτρα, ένα σύνολο ψυχωτικών ανδρών που μπορούν να επιτύχουν την παντοδυναμία, μέσα από την απελευθέρωση των πιο βίαιων ενστίκτων ενάντια των εχθρών, που εξισώνονται με άρρωστα θηλυκοποιημένα κύτταρα, και μέσα από την πιστή τους προσήλωση στον νόμο του ηγέτη. Λαμβάνονται υπ' όψιν και αναλύονται, επίσης, οι τραυματικές κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες της χώρας που φαίνεται να εγείρουν την άρση των ασυνείδητων προσωπικών τραυμάτων. Το εθνικό τραύμα εξισώνεται με το προσωπικό και η εθνικιστική ψύχωση αποτελεί την μανιώδη προσπάθεια του ανασφαλούς εαυτού να προβάλλει την δική του κατωτερότητα στους εχθρούς/μετανάστες. Ο φασισμός της Χρυσής Αυγής στοχεύει στην δημιουργία μιας καινούριας εθνικής ταυτότητας που την κάνει να φαντάζει ιδανική. Η νέα φαντασιακή ταυτότητα θα πραγματοποιηθεί από τον Φίρερ Μιχαλολιάκο μέσω της επαναφοράς του αρχαίου πολεμικού ιδεώδους και του αριστοκρατικού καθεστώτος που θα επιβάλλει: πρακτικές που φαντασιακά θα επαναφέρουν την καθαρή Ελλάδα και θα λύσουν όλα τα κοινωνικοοικονομικά προβλήματα της χώρας. Συμπερασματικά, ο φασισμός είναι αποτέλεσμα των δυνάμεων δράσης των ψυχαναλυτικών παραμέτρων της προσωπικότητας και των προσωπικών τραυμάτων σε συνάρτηση με τα εθνικά τραύματα της κοινωνικής και οικονομικής σφαίρας. Ο εχθρός των φασιστών είναι ο ίδιος τους ο εαυτός που προβάλλεται στους εχθρούς/μετανάστες και σε όποιον τους αμφισβητεί. Η εσωτερική τους κενότητα οδηγεί στην καταστροφή του εξωτερικού κόσμου και στην εξ αρχής δημιουργία του. Μόνον μέσα από την γνώση των ανθρώπινων ασυνείδητων δυνάμεων και αδυναμιών επιτυγχάνονται η απομυθοποίηση της φασιστικής πλάνης και η απομάκρυνση σύνταξης με τις βίαιες ιδεολογίες και πρακτικές της Χρυσής Αυγής.

Λέξεις-κλειδιά: Χρυσή Αυγή, φασισμός, ψυχανάλυση, ασυνείδητο, ένστικτο θανάτου, εθνικό τραύμα

The ideology and practices of the Golden Dawn through the prism of psychoanalytic theory

Konstantina Kiouisi

Abstract

The present dissertation paper attempts to investigate and analyze the ideology and practices of the Golden Dawn on the basis of psychoanalytic theories by reviewing both psychoanalytic sources and documents pertinent to the ideology and the actions of the organization. The way in which the traumatic unconscious, instincts, feelings and personality can affect the formation of the political ideology, practices and attitudes of the Golden Dawn, given the present social reality in Greece, is demonstrated. More specifically, the connection of the internal emptiness of the individual's psyche, which is the result of imbalance between the three psyche parts and between life and death instincts, with racist violence against difference is investigated. An analysis is made regarding the unconscious fear of feminization and the relative wish for omnipotence which lead to the manifestation of overmasculinity and authoritarianism of the sadistic fascist structure with the aim of illusory redemption from personal unconscious conflicts. The fascist mass formation of the Golden Dawn constitutes a male womb, a group of psychotic men who can reach omnipotence both by releasing their most violent instincts on their enemies, who are equated with sick feminized cells, and by exhibiting loyalty to the leader's law. The traumatic social and economic conditions of the country are also taken into consideration in the analysis as they seem to provoke arousal of the unconscious personal traumas. The national trauma is equated with the personal one; nationalistic psychosis constitutes the manic effort of the insecure self to project its own inferiority onto the enemies/immigrants. Golden Dawn's fascism aims at creating a new national identity which is promoted as ideal. Fuhrer Mihaloliakos will create the new fantasy identity by bringing back the ancient war ideals and by imposing the aristocratic regime: practices which will delusively bring back the purity of Greece and will resolve all socioeconomic problems. In conclusion, fascism is the result of the power of the effect of the psychoanalytic parameters of personality and the personal trauma along with the national trauma of the social and economic sphere. The fascists's enemy is in essence their self which is projected onto the enemies/immigrants and their opponents. Their internal emptiness results in the destruction of the external

world and its re-creation. Only through awareness of unconscious strengths and weaknesses can one debunk the fascist illusion and abstain from aligning with the violent ideology and practices of the Golden Dawn.

Keywords: Golden Dawn, fascism, psychoanalysis, unconscious, death instinct, national trauma

Εισαγωγή

Ο φασισμός αποτελεί ένα πολυδιάστατο φαινόμενο που δεν μπορεί να θεωρηθεί αποκλειστικά ψυχολογικό, κοινωνικό ή οικονομικό. Φαίνεται ότι ψυχολογικά αίτια οδηγούν στην δημιουργία φασιστικών ιδεών, σκέψεων και αισθημάτων, των οποίων η ανάδυση και εξωτερίκευση ενισχύονται από κοινωνικούς και οικονομικούς παράγοντες (Fromm, 1941/1971). Οι φασιστικές πολιτικές ιδεολογίες και πρακτικές της Χρυσής Αυγής μελετώνται βάσει ψυχολογικών παραγόντων, εξαρτώμενων από το ελληνικό κοινωνικό πλαίσιο, στο οποίο ενσωματώνονται.

Η μελέτη της ιδεολογίας και των πρακτικών της Χρυσής Αυγής στηρίζεται στην ψυχαναλυτική θεωρία, με σκοπό την έρευνα των ασυνείδητων μηχανισμών καταπίεσης και απώθησης των πρωταρχικών τραυματικών ενορμήσεων. Οι ενορμήσεις αυτές εγείρουν την μεταβίβαση των ενδοψυχικών ενστίκτων στην εξωτερική πραγματικότητα σε περιόδους κοινωνικής ταπείνωσης και εθνικού κινδύνου (Wieland, 2015). Η αναβίωσή τους αποτελεί μια ασυνείδητη προσπάθεια εξομάλυνσης της ανισορροπίας των ψυχικών ροπών, μέσα, όμως, από ψευδαισθησιακά υποκατάστατα μη ανοχής της ετερότητας, βίαιων ενστίκτων, εξωτερικευμένης επιθετικότητας, σαδιστικής κτηνωδίας, εξιδανίκευσης των πολεμικών τακτικών ή συναίνεσης και αποδοχής τέτοιων ιδεολογιών και πρακτικών, χωρίς την ανάληψη προσωπικής δράσης. Αναφερόμαστε σε ασυνείδητα υποκατάστατα που έχουν σκοπό την απελευθέρωση του εγώ από την λογοκριτική του οδύνη και το αίσθημα κατωτερότητας, λόγω του προσωπικού τραύματος.

Η Χρυσή Αυγή είναι μια εγκληματική νεοναζιστική συμμορία με πρωταρχικό στόχο την εξόντωση των κατώτερων φυλών και όλων όσοι αμφισβητούν τις ιδεολογίες και τις πρακτικές της. Η κατανόηση της ανόδου της Χρυσής Αυγής, καθώς και η καταπολέμησή της μπορούν να πραγματοποιηθούν μέσα από την μελέτη και την γνώση των ιδεολογιών και των πρακτικών της, καθώς και των αιτιακών και κοινωνικοϊστορικών σχέσεων που ευνοούν την εκτίναξη της απήχησης του φασισμού.

Ο φασισμός της Χρυσής Αυγής δεν έκανε την δυνατή εμφάνισή του σε ένα υγιές πολιτικό σύστημα, αλλά σε μια παρωδία δημοκρατίας. Μετά την επιβολή των μνημονίων, οι σημαντικότερες πολιτικές αποφάσεις πλήττουν ολοένα και περισσότερο την οικονομική και κοινωνική κατάσταση των πολιτών. Τα τελευταία χρόνια, η χώρα βρίσκεται σε μια πολύ δύσκολη οικονομική καμπή και οι φοβισμένοι πολίτες φαίνεται πως έχουν την ανάγκη των ψευδαισθησιακών προσδοκιών από την Χρυσή Αυγή. Ο φασισμός της Χρυσής Αυγής έχει οικοδομήσει έναν επίπλαστο φόβο:

φόβο προς τους μετανάστες, φόβο προς τους προδότες/πολιτικούς, φόβο απέναντι σε όποιον θεωρείται εσωτερικός εχθρός και εχθρός του ιδανικού καθεστώτος που έχει σκοπό να επιβάλλει. Επίσης, οι χρόνιες και συντεταγμένες σχέσεις της με τον στρατό, την εκκλησία, την αστυνομία, την δικαιοσύνη και το κεφάλαιο φαίνεται να έχουν ενισχύσει πολύπλευρα τους σκοπούς και την άνοδό της.

Η έρευνα της διπλωματικής αποτελεί βιβλιογραφική επισκόπηση, μέσω της οποίας επιχειρείται η σύνδεση της ξένης και ελληνικής βιβλιογραφίας. Το πλούσιο υλικό της ξένης βιβλιογραφίας αφορά την ανάλυση του φαινομένου του φασισμού υπό ψυχαναλυτική οπτική. Το ελληνικό βιβλιογραφικό υλικό αφορά εμπεριστατωμένες μελέτες ανάλυσης της ανόδου της Χρυσής Αυγής, παρουσίασης της ιδεολογικής της κατασκευής και της εγκληματικής της δράσης, καθώς και της ιστορικής εξέλιξης της οργάνωσης και του κοινωνικού πλαισίου δράσης της. Επίσης, πραγματοποιήθηκαν αναζήτηση και μελέτη ντοκουμέντων και πρωτογενούς βιβλιογραφικού υλικού (παραθέματα) που αφορούν την ιδεολογία και την δράση της Χρυσής Αυγής, μέσω των περιοδικών, εφημερίδων, ιστοσελίδων και βιβλίων του εθνικιστικού χώρου της οργάνωσής της. Τα ιδεολογικά παραθέματα της Χρυσής Αυγής, καθώς και οι βίαιες πρακτικές της αναλύονται βάσει των ψυχαναλυτικών παραμέτρων, ενταγμένων στο ελληνικό κοινωνικό πλαίσιο δράσης της.

Η δομή των κεφαλαίων της διπλωματικής στηρίζεται σε χρονική αλληλουχία, μέσω της σταδιακής γραμμικής αφηγηματικής διαδρομής από το παρελθόν στο παρόν και έπειτα στο μέλλον. Τα πρώτα δύο κεφάλαια αφορούν το παρελθόν: Τα παραθέματα της Χρυσής Αυγής, λοιπόν, καθώς και η γραπτή απεικόνιση της βίαιης ιδεολογίας της αναλύονται βάσει των πρωταρχικών ψυχικών τραυμάτων που θέτουν τα θεμέλια για την διαμόρφωση της μετέπειτα φασιστικής ταυτότητας. Τα επόμενα δύο κεφάλαια αφορούν το τραυματικό παρόν των ατόμων της Χρυσής Αυγής: Στο τρίτο κεφάλαιο, επεξηγείται ο τρόπος, με τον οποίο η βίαιη ψυχική ενέργεια του πληγμένου εαυτού εκφορτίζεται και οδηγεί στην πραγματοποίηση των εγκληματικών πράξεων της Χρυσής Αυγής. Στο τέταρτο κεφάλαιο, αναλύεται η σημερινή τραυματική κοινωνική και οικονομική πραγματικότητα που φαίνεται να αναδύει τα ανθρώπινα απωθημένα, οδηγώντας τους πολίτες στην σύνταξη με τον φασισμό της Χρυσής Αυγής και στην συνεπαγόμενη άνοδό του. Το πέμπτο και τελευταίο κεφάλαιο αφορά το μέλλον της Χρυσής Αυγής, κατά το οποίο η πίστη στις ασυνείδητες φαντασιακές προσδοκίες επούλωσης των προσωπικών τραυμάτων μέσω της μεταβίβασής τους στο εθνικό θα αποδειχθεί ψευδαισθησιακά εύφορη και η

ψυχαναγκαστική εμμονή δημιουργίας μιας καινούριας εθνικής ταυτότητας και ενός, απόλυτα, ρατσιστικού κράτους θα αποτελέσει την ψευδεπίγραφη ψυχική αναγέννηση των πληγμένων ατόμων της Χρυσής Αυγής. Το τραυματικό παρόν, λοιπόν, προέρχεται από ένα πληγμένο παρελθόν, το οποίο κατευθύνει ασυνείδητα τα κίνητρα των ατόμων της Χρυσής Αυγής που θεωρούν πως κατακτούν μια καινούρια ζωή/ένα εξιδανικευμένο πεπρωμένο/ένα μέλλον που αποτελεί, μονάχα, μια διεστραμμένη αναβίωση του παρελθόντος τους.

Κεφάλαιο πρώτο

Η ανάδυση της ενόρμησης θανάτου στην Χρυσή Αυγή

1.1 Το μαύρο

Το μαύρο που συμβολίζει το σκοτάδι, τον φόβο και τον θάνατο αποτελεί τον κυρίαρχο χρωματικό και ιδεολογικό κώδικα στην πλειοψηφία των βιβλίων και στην ιδεολογία της Χρυσής Αυγής. Εκφράζει μια τραγικότητα και αυστηρότητα. Μέσα από τα αποσπάσματά της, εμπνέει μια σταθερότητα των σκοταδιστικών ‘πιστεύω’ της. Το σκοτάδι, επίσης, εκφράζει πειθαρχία και εσωστρέφεια, δηλαδή τις ανέκφραστες ικανότητες και τον φόβο για το μέλλον. Μέσα από τον έντεχνο χειρισμό της γλώσσας και των συνειρμικών εικόνων, η Χρυσή Αυγή προσπαθεί να δημιουργήσει ένα φαντασιακό σκοταδιστικό τοπίο, όπου τα πάντα είναι εφικτά και βασισμένα στην πολεμική και βίαιη ιδεολογία θανάτου. <<Βωμός Ζηγός Πολεμικού, ‘Άρειος Ζευσ’, Ζευσ Δωδωναίος, Δρυς Ιερά, θρόισμα φύλλων, φύσημα ανέμου και καταχνιά. Μουντό σκοτάδι και παγερή σιωπή>> (Μιχαλολιάκος, 1980, Απόσπασμα από ‘Βωμός’). Η επίκληση στον βωμό του πολέμου είναι αυτή που θα επιφέρει την καταχνιά του σκοταδιού και την αιώνια σιωπή/το χάος. Ο πόλεμος αποτελεί επιδίωξη της Χρυσής Αυγής, ώστε να έλθει το μουντό σκοτάδι και να καταφέρει να κάνει πράξη την ιδεολογία της. Η σκοταδιστική ιδεολογία της βρίσκεται στην αντίθετη μεριά από την γνώση και την πρόοδο. Η Χρυσή Αυγή εκφράζει την επιθυμία της να κρατήσει τον λαό στο σκοτάδι της ημιμάθειας και της πλάνης τόσο του εαυτού, όσο και των άλλων, ώστε να γίνουν ικανοί να απελευθερώσουν τα πιο βίαια ένστικτα προς χάριν της μάθησης που η Χρυσή Αυγή υπόσχεται. <<Έρχονται ώρες, μαύρες ώρες που σαλεύουνε οι σκιές και οι φόρμες αργοσβήνουν στο σκοτάδι, μα ό,τι ο θάνατος ο σκοτεινός σημάδεψε συμπληρώνει πάντα της Ερινύας το χάδι>> (Μιχαλολιάκος, 1980, Απόσπασμα από ‘Πομπηία 1981’). Όταν οι μαύρες ώρες έλθουν και οι σκιές γίνουν κυρίαρχες, τότε οι φόρμες θα αργοσβήσουν. Οι μαύρες ώρες και το σκοτάδι αφορούν την κυριαρχία της σκοταδιστικής ιδεολογίας της Χρυσής Αυγής. Όταν η κυριαρχία αυτή επιτευχθεί, τότε οι φόρμες θα σβήσουν σιγά-σιγά. Η φόρμα είναι το καλούπι που δίνει μορφή σε κάθε αντικείμενο και το διαφοροποιεί από τα άλλα. Η σκοταδιστική και πολεμική ιδεολογία της Χρυσής Αυγής έχει σκοπό να εξολοθρεύσει κάθε διαφορετικό καλούπι, κάθε διαφορετική μορφή, κάθε διαφορετικό αντικείμενο. Η μόνη φόρμα που θα εξακολουθεί να

υφίσταται θα είναι αυτή της ελληνικής φυλής. Ο σκοτεινός θάνατος της κάθε φόρμας, όμως, φαίνεται να συμπληρώνεται από την Ερινύα, την ενοχή, δηλαδή, που έχει κυριεύσει την ψυχή. << (.....) *OXI ΩΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ* (.....) >> (Μιχαλολιάκος, 2014, σελ 36). Το πέρασμα στο τέλος του κόσμου/στο απόλυτο χάος φαίνεται να είναι μια ευχή που έχει δεσμεύσει την ψυχή. <<*Των κολασμένων η γενιά που πολεμά στο μελανέρυθρο όραμα των Νέων Δελφών το Λυκαυγές πασχίζοντας να φέρη της Νέας Ημέρας*>> (Μιχαλολιάκος, 1980 – Απόσπασμα από ‘Διαπίστωσης’). Στα αποσπάσματά της, καθώς βλέπουμε, γίνονται πολύ συχνές αναφορές στο σκοτάδι, στο αίμα, στον εξιδανικευμένο πόλεμο, στην ενοχή και σε αντιθέσεις μεταξύ ζωής και θανάτου. Ο θάνατος για την Χρυσή Αυγή είναι η μόνη οδός επαναφοράς του φωτός, της ζωής, της νέας ημέρας. Η εξιδανίκευση του θανάτου έχει σπάσει τα δεσμά της ισορροπίας των δύο αντιτιθέμενων εννομήσεων της ψυχής.

Η ψυχή βρίσκεται σε μια διαρκή πάλη, ακροβατώντας στο εννομητικό δίπολο ζωής και θανάτου. Η ζωή και ο θάνατος βρίσκονται σε συνεχή σύγκρουση και επιδιώκουν αντίστοιχα τη σύνθεση και την αποσύνθεση του αντικειμένου. Η ζωή εκπροσωπεί την τονική εγκεφαλική διέγερση και την συνθετική τάση του έμβιου όντος. Όταν ο Freud μιλά για ζωή ή έρωτα, εννοεί το οτιδήποτε οδηγεί σε ένωση και συγκρότηση, το ένστικτο αυτοσυντήρησης, τις μη ανεσταλμένες σεξουαλικές εννομήσεις, αλλά και αυτές που έχουν μετουσιωθεί σε δημιουργικότητα και ανάπτυξη του πολιτισμού (αποσεξουαλικοποιημένες εννομήσεις). Με την αναφορά του στον θάνατο, εννοεί το οτιδήποτε οδηγεί σε αποσύνδεση και καταστροφή, καθώς και την προτεραιότητα του μηδενός έναντι της σταθερότητας. Ο θάνατος/η αρχή του Νιρβάνα αφορά την επιθυμία επιστροφής στην κατάσταση πριν από την γέννηση που δεν υπάρχουν ανάγκες, άρα ούτε και πόνος/επιστροφή στην ανόργανη ύλη. Ο θάνατος αντιπροσωπεύει την πλήρη ηρεμία, αταραξία και αποσύνθεση. Ο θάνατος/η αταραξία χαρακτηρίζεται ως ο τελικός στόχος της ζωής, λόγω της ζωτικά και βιολογικά εσωτερικής και θεμελιακής τάσης της κάθε ψυχής (Laplanche & Pontalis, 1967/2008). <<*Η έννοια της ‘ενόρμησης θανάτου’ θεωρείται ένα είδος τέρατος (με την έννοια που αποδίδεται στα πλάσματα της ανθρώπινης φαντασίας, στις χίμαιρες ή τους δράκους (.....)),* (Laplanche, 1970/1988, σελ 204). Οι εννομήσεις θανάτου, σε αντιδιαστολή με τις εννομήσεις ζωής, είναι αθόρυβες και αφορούν δυνάμεις που εργάζονται σιωπηλά και μυστικιστικά, μέσα στον ψυχισμό, έως ότου εξωτερικευθούν με κραυγαλέο τρόπο (Freud, 1923/2011). Η ζωή και ο θάνατος στην ψυχανάλυση αποτελούν δύο ασυμφιλίωτα αντίπαλες αρχέγονες μελωδίες, με μια λυσσαλέα

διαμάχη ανάμεσά τους. Δυνάμεις φιλότητος και νεύκους, λοιπόν, κυριαρχούν στην δομή του ψυχικού οργάνου. Ποιοι είναι, όμως, οι λόγοι επικράτησης και έλευσης στην επιφάνεια της ενορμήσεως θανάτου που ξεφεύγει από τα όρια και γίνεται πράξη, πράξη εξωτερικευμένη από το υποκείμενο προς άλλα αντικείμενα, πράξη επιθετική, βίαιη ή δολοφονική;

1.2 Το δίπολο ζωής και θανάτου στην ψυχαναλυτική θεωρία

Την πηγή του ενορμητικού διπόλου ζωής και θανάτου αποτελεί το εκείνο που είναι μέρος του ψυχικού οργάνου, μαζί με το εγώ και το υπερεγώ. Ο έρωσ/η αρχή της ηδονής σχετίζεται με τα ευχαρίστηση, ενορμήσεις, επιθυμία ηδονής του id (εκείνο), το οποίο λειτουργεί με βάση τα βιολογικά ένστικτα και τους ασυνείδητους ψυχικούς μηχανισμούς. Και ο θάνατος συνδέεται με το εκείνο, καθώς η πρωταρχική ασυνείδητη φαντασίωση του ατόμου αφορά τον πρωτογενή ναρκισσισμό και τον μύθο επιστροφής στους μητρικούς κόλπους (Laplanche, 1970/1988). Οι καταστροφικές οδοί της ενορμήσεως θανάτου του id επισκιάζουν ασυνείδητα πράξεις, συμπεριφορές και επιλογές και αφορούν την μετατόπιση του βιολογικού θανάτου στο πεδίο του ψυχικού (Ποταμιανού, 2007).

Το εγώ επιδιώκει την ισορροπία των δύο ενορμήσεων της ψυχής. Είναι μια σφαιρική ενότητα με τάσεις ενοποίησης, ομοιόστασης και σταθερότητας. Εμπόδιο της αρχής της ηδονής αποτελεί το περιβάλλον και οι κοινωνικοί περιορισμοί του. Στην ουσία, η αρχή της ηδονής τροποποιείται στην αρχή της πραγματικότητας και αποτελεί το εγώ του ατόμου. Η αναβολή της ικανοποίησης της αρχής της ευχαρίστησης φαίνεται να είναι μια πολιτιστική ανάγκη που οδηγεί σε καταστολή την λίκμπιντο και σε ενδεχόμενες νευρωτικές διαταραχές και προβλήματα κοινωνικής προσαρμογής. Η σύγκρουση του εγώ με την σεξουαλικότητα του id (εκείνο) αναδύει την αγωνία θανάτου και το άγχος ευνουχισμού που διαταράσσουν την ασφάλεια της σωματικής ακεραιότητας και αυτοσυντήρησης του εγώ. Προτάσσει το αίσθημα της αυτοσυντήρησης, με το οποίο προσπαθεί να αναπληρώσει τις ζωτικές λειτουργίες του id (εκείνο). Το εγώ προσπαθεί να μειώσει την εκδήλωση των ασυνείδητων καταστροφικών επιθυμιών και των ψευδαισθησιακών επανεπενδύσεών τους. Η ακραία σύγκρουση και η ακραία ανασταλτική του λειτουργία, όμως, μπορεί να επιφέρει υστερικά συμπτώματα και ψυχωσικές ψευδαισθήσεις. Το εγώ αποτελεί ένα μέρος, όπου ενυπάρχουν τα μνημονικά εσωτερικά ίχνη, τα οποία είναι συστημικά

επενδυμένα. Το ίδιο το εγώ και ο φλοιός του είναι, στην ουσία, ο εσωτερικός κόσμος που εκλαμβάνει τον εξωτερικό, δρώντας και διαφοροποιώντας την πραγματικότητα, με βάση τον ψυχισμό (Laplanche, 1970/1988).

Το εγώ λειτουργεί με συμβατικότητα και παρεμβάλλεται ανάμεσα στις ενορμήσεις του id (εκείνο) και στις απαγορεύσεις και υπαγορεύσεις του υπereγώ, προσπαθώντας να τις επιλύσει και να τις εναρμονίσει με τις απαιτήσεις του περιβάλλοντος. Το υπereγώ αποτελεί την ηθική συνείδηση και τους κανόνες που αποτελούν τα μνημονικά κατάλοιπα του οιδιπόδειου συμπλέγματος, καθώς και το ιδεώδες εγώ/ιδανικό εγώ που αφορά τον κριτικό έλεγχο του ατόμου, τα ιδανικά και τις φιλοδοξίες του (Laplanche & Pontalis, 1967/2008). Η επιτυχής ή αποτυχημένη εξισορρόπηση των δύο ενστίκτων της ψυχής, καθορίζει και την μορφή του υπereγώ. Αν τα δύο ένστικτα πάψουν να υπάρχουν σε μια κατάσταση ένωσης, συχνά μετά από ένα προσωπικό ή εθνικό τραύμα, τότε το ένστικτο του θανάτου κατευθύνεται προς τα έξω ως επιθετικότητα και καταστροφικότητα και εισβάλλει στο υπereγώ του ατόμου (Wieland, 2015). Η μεγαλοπρέπεια του υπereγώ γεννιέται μέσα από την εξωτερικευμένη επιθετικότητα, μια διαδικασία που εξιδανικεύεται. Ο πόλεμος μέσα στον ίδιο τον εαυτό (εσωτερικευμένη επιθετικότητα), αλλά και ενάντια του, είναι απαραίτητος για την εξάλειψη των περιεχομένων του ίδιου του εαυτού, με σκοπό την αντικατάστασή του από την ιδεολογία της εξωτερικευμένης βίας που ανήκει, πλέον, στο υπereγώ (Bollas, 1993).

Η αποτυχία της εξισορροπιστικής διαδικασίας του εγώ και η επακόλουθη παύση της κατάστασης ένωσης των δύο ενορμήσεων, οδηγεί σε κατάρρευση τα τρία μέρη της ψυχής, τα εκείνο-εγώ-υπερεγώ. Η οποιαδήποτε διαφορετικότητα ανάμεσά τους σβήνει. Η ανισορροπία αυτή και η ισοπέδωση της διαφορετικότητας γεννά την βία και τον ρατσισμό. Η επιθετικότητα, λοιπόν, αφορά την ενόρμηση του θανάτου που είναι στραμμένη προς τα έξω και στοχεύει στην καταστροφή του αντικειμένου.

1.3 Η ρατσιστική ιδεολογία

Η Χρυσή Αυγή ως πολιτικό ιδεολογικό μόρφωμα του εθνικοσοσιαλισμού συνδέεται με χαρακτηριστικά της επιθετικότητας/ετεροκαταστροφής, όπως είναι η μη ανοχή της ετερότητας, οι ρατσιστικές βίαιες πράξεις, το πέρασμα στο φόνο. Σύμφωνα με τον Freud, τα μέλη της φασιστικής ομάδας βρίσκονται σε πλήρη άρνηση του πραγματικού δικού τους θανάτου, απωθούν την σκέψη του, η οποία, όμως,

κατακλύζει το ασυνείδητό τους. <<ύψιστο καθήκον όλων των όντων το να αντέχουν την ζωή>> (στο: Σολδάτος & Βασιλαματζής, 2007, σελ 131). Αυτός ο ναρκισσισμός του θανάτου δεν έχει έρθει σε επαφή με τη συνείδηση και η εξωτερικευμένη μετουσίωσή του γίνεται μέσα από την ακραία εκδήλωση επιθετικότητας και καταστροφή των αντικειμένων/εχθρών. Έτσι, η ζωή των φασιστών γίνεται μια ασυνείδητη λυσσαλέα μάχη, με σκοπό τον θάνατο, ο οποίος έχει σπάσει τα δεσμά ισορροπίας του ψυχισμού.

Θα μπορούσαμε να υποθέσουμε ότι ο ρατσισμός στην ιδεολογία της Χρυσής Αυγής οφείλεται στην κατάρρευση της ισορροπίας μεταξύ των τριών μερών του ψυχικού οργάνου (εκείνο-εγώ-υπερεγώ) και της εξάλειψης των διαφορετικών λειτουργιών τους. Η διαταραχή και η καταστροφή της δυναμικής ισορροπίας των τριών τμημάτων της προσωπικότητας έχει ως αποτέλεσμα την νευρωτική, ψυχωτική και διαταραγμένη προσωπικότητα του ρατσιστικού τρόπου σκέψης, ο οποίος δεν ανέχεται την διαφορετικότητα. << (.....) ο άνθρωπος πέρα από τη λογική του χαρακτηρίζεται από συναίσθημα, πάθος και άλλες μη λογικές παρορμήσεις. Πρώτιστα όμως χαρακτηρίζεται από φαντασία, πνεύμα και ιστορικότητα (.....) υπάρχουν (.....) εμπόδια (προς την 'Καλή κοινωνία') που οφείλονται στην ίδια τη βιολογική, ψυχολογική, ηθική και διανοητική δομή του ανθρώπου>>.¹ Η αναφορά της Χρυσής Αυγής στην βιολογική, ψυχολογική, ηθική και διανοητική δομή του ανθρώπου είναι συνυφασμένη με την έννοια του ρατσισμού και του εθνικοσοσιαλισμού. Το ιστορικό και φυλετικό πνεύμα του ανθρώπου φαίνεται να είναι αυτό που καθορίζει το συναίσθημα και την λογική του και τον οδηγούν στην δυνατότητα διαμόρφωσης της 'καλής κοινωνίας'. Οι μη λογικές παρορμήσεις του ατόμου φέρονται να είναι αποδεκτές μόνο στα άτομα της ανώτερης βιολογικά δομής, ώστε να τις εξωτερικεύσουν εξολοθρεύοντας τις κατώτερες και θέτοντας τις βάσεις της σωστής κοινωνίας που νοείται ως άρια, ομοιογενής, καλή και μόνον ελληνική.

Σύμφωνα με τον ρατσισμό, τα θύματα δεν αντιμετωπίζονται ως άτομα, παρά μόνον ως εκπρόσωποι της ομάδας που ανήκουν. Τα ρατσιστικά αυτά αισθήματα στηρίχθηκαν, εν μέρει, στην επιστημονική νομιμότητα των βιολογικών ισχυρισμών του 19ου αιώνα και της έννοιας του έμφυτου που καθορίζει την βιολογική και κοινωνική ανωτερότητα και κατωτερότητα των ατόμων. Έτσι, δημιουργήθηκε μια σχέση αναγκαιότητας μεταξύ των βιολογικών χαρακτηριστικών και των κοινωνικών

¹ Περιοδικό 'Μαίανδρος', Τεύχος 5, 2013, Καρακώστας Ευάγγελος, Άρθρο 'Λιμπεριαλισμός: Ο Ύπουλος εχθρός των Εχθρών' (σελ 24).

συμπεριφορών. Το βιολογικό, λοιπόν, θεωρήθηκε αυτό, το οποίο ορίζει το κοινωνικό, το διανοητικό, το ψυχολογικό και το ηθικό (Schnapper & Allemand, 2006). Ο εθνικοσοσιαλιστικός χαρακτήρας της Χρυσής Αυγής και η φυλετική εμμονή της διαφαίνονται, μέσα από τα αποσπάσματα των βιβλίων της.

Σήμερα, αυτός είναι ο ιερός σκοπός που οφείλουμε να πραγματοποιήσουμε: Οφείλουμε να διασφαλίσουμε την ύπαρξη της Φυλής μας κι ένα μέλλον για τους Έλληνες (.....) Εμείς θα πολεμήσουμε για τη Νίκη. Δεν έχουμε άλλη επιλογή, γιατί εμείς είμαστε η τελευταία ελπίδα της Ελλάδος. Είμαστε υποχρεωμένοι να νικήσουμε γιατί διεξάγεται εναντίον μας ολοκληρωτικός πόλεμος, και η έκβασή του μπορεί να είναι μόνον η Νίκη ή ο όλεθρος. Κάποιοι το βρίσκουν αυτό υπερβολικό. Άλλοι δεν έχουν ζυπήσει ακόμα.²

Η Χρυσή Αυγή θεωρεί πως της έχει ανατεθεί ο ιερός σκοπός αντιμετώπισης του ολοκληρωτικού πολέμου που διεξάγεται εναντίον της από τις κατώτερες φυλές, του οποίου η νικητήρια έκβαση είναι η μοναδική ελπίδα για την σωτηρία της Ελλάδας και την διασφάλιση του πεπρωμένου της άριας ελληνικής φυλής. Ο εθνικοσοσιαλισμός αποτελεί ένα ρατσιστικό δόγμα, κατά το οποίο τα εγγενή κληρονομικά βιολογικά χαρακτηριστικά καθορίζουν την πάλη των ανώτερων και κατώτερων φυλών. Η διάκριση των ανθρώπων σε φυλές αποτελεί τον κεντρικό άξονα της εθνικοσοσιαλιστικής κοσμοθεωρίας. Ο εθνικοσοσιαλισμός προτάσσει την βιολογική φύση της φυλής και την θέση του ανθρώπου στη φύση. Το κοινωνικό, το πολιτικό και το οικονομικό του σύστημα επικεντρώνονται στην ισχυροποίηση της φυλής και την ανωτερότητά της, έναντι των άλλων, μέσα από αιμάτινα μονοπάτια. Το ηρωικό πρότυπο του εθνικοσοσιαλισμού αφορά τις θυσίες για την διαιώνιση της φυλής και της πατρίδας. Αντιτίθεται στον ατομικισμό και τον φιλελευθερισμό και προτάσσει τον θάνατο στον βωμό της πίστης για την προστασία της φυλής (Chapoutot, 2008/2013). Ο κίνδυνος της επιμειξίας των φυλών παρομοιάζεται με ολοκληρωτικό πόλεμο ενάντια της άριας φυλής και αποτελεί ένα εμμονικό χαρακτηριστικό του εθνικοσοσιαλισμού της Χρυσής Αυγής, καθώς τα διαφορετικά ψυχικά χαρακτηριστικά, οι διαφορετικές συμπεριφορές και η διαφορετική νόηση των άλλων λαών φθείρουν την ανωτερότητα της ελληνικής φυλής. Η Χρυσή Αυγή

² Περιοδικό ‘Μαίανδρος’, Τεύχος 5, 2013, Σχοινιάς Σωτήρης, Άρθρο ‘Φορώντας τις μαύρες μπλούζες’ (σελ 11).

αυτοπαρουσιάζεται ως η μόνη ελπίδα της Ελλάδας για την επαναφορά της ιδανικής φυλετικής πολιτείας. Προτρέπει τον κόσμο να ξυπνήσει, να αλλάξει γνώμη και να μην θεωρεί υπερβολικές και απραγματοποίητες τις πολεμικές και φυλετικές προσδοκίες της.

Η γενετική επιστήμη έχει, πλέον, αποδείξει την μη εγκυρότητα των βιολογικών θεωρήσεων ανωτερότητας, καθώς η βιογενετική της ηθικής υπεροχής της εθνικής ταυτότητας και του βιολογικά ομοιογενούς κράτους έχει, πλήρως, απορριφθεί, καθώς έχει θεωρηθεί ανυπόστατη. Άρα, δεν υπάρχουν φυλές και κανένα κράτος δεν είναι πολιτισμικά ομοιογενές (Φραγκουδάκη, 2013). Η εμμονική προσήλωση στις θεωρήσεις αυτές θα υφίσταται πάντα όσο υπάρχουν ενορμήσεις θανάτου. Η βιολογική θεωρία ήταν, είναι και θα είναι ένα εξαιρετικό πρόσφορο πεδίο εφαρμογής του φασισμού: η λευκή φυλή είναι ανώτερη βιολογικά, άρα οι θεωρήσεις περί ατομικής θέλησης, προσωπικών χαρακτηριστικών και δυνατοτήτων δεν παίζουν κανέναν ρόλο στην σκέψη των ρατσιστών, οι οποίοι στηρίζουν την ιδεολογία τους στην κουλτούρα, δηλαδή στις έννοιες της φυλής, της θρησκείας, της τάξης και του φύλου (Schnapper & Allemand, 2006). Η επανεφεύρεση της ιστορίας των φυλετικών ταυτοτήτων και του ηρωικού παρελθόντος της ανώτερης φυλής επαναποκτούν αξία, σε περιόδους εθνικού τραύματος και κοινωνικής κρίσης (Charoutot, 2008/2013).

Το ελληνικό αίσθημα ματαίωσης από την μετανεωτερική αυτοσυντήρηση του εγώ, λόγω της κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής κρίσης εξισώνεται με τα ένστικτα θανάτου του *id* και τα ασυνείδητα κατάλοιπά του. Η κατάρρευση του ενός μέρους της ψυχής μέσα στο άλλο μεταφέρεται στο υπερεγώ, όπου ο ρατσισμός αποτελεί, πλέον, μια ηθική επιταγή, ένα εθνικό ιδανικό κάθαρσης των ξένων/άλλων που παραβιάζουν την τάξη του κόσμου και την τραγική επιθυμία για ομοιογένεια, προκαλώντας το σύνολο των κοινωνικοοικονομικών προβλημάτων. Οι κοινωνικές αναταραχές συνοδεύονται από την εκδήλωση ρατσιστικών σκέψεων και συμπεριφορών. Οι πληγμένοι πληθυσμοί από την κρίση αναζητούν αποδιοπομπαίους τράγους. Συνεπώς, δεν είναι η κρίση, οι κοινωνικές ανισότητες και οι στέρσεις που δημιουργούν τα ρατσιστικά αισθήματα, τις ρατσιστικές συμπεριφορές και την εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία. Η κρίση ευνοεί την ανάδυσή τους από το εκείνο προς το εγώ και το αντίθετο. Το εθνικό τραύμα μεταφέρεται στο εκείνο και εξισώνεται με το προσωπικό τραύμα. Έτσι, ξεκινά η μεταβιβαστική διαδικασία προσπάθειας ανάπλασης των παρελθοντικών τραυματικών εμπειριών, μέσα από τις τακτικές αντιμετώπισης του εθνικού τραύματος.

1.4 Η κενότητα του εσωτερικού κόσμου, ο μηχανισμός της προβολής και η διαμόρφωση της φασιστικής ταυτότητας

Η εσωτερική κενότητα αποτελεί το αποτέλεσμα της παύσης της ισορροπίας των τριών μερών της ψυχής και της έλλειψης της κατάστασης ένωσης των δύο ενορμήσεων της ψυχής. Η επιθυμία εξόντωσης των περιεχομένων του εαυτού, επιστροφής σε ένα μέρος χωρίς διαμάχη και απόγνωση, ένα μέρος, όπου το εγώ κατεδαφίζεται, αποτελεί μέρος του ενστίκτου του θανάτου, μια καθολική επιθυμία για θάνατο που ενεργοποιείται σε περιόδους τραύματος και εθνικής ταπείνωσης (Wieland, 2015). Το άδειασμα των περιεχομένων του εσωτερικού κόσμου, ύστερα από το βίωμα του προσωπικού τραύματος και της ψυχαναγκαστικής αναβίωσής του, μέσω του εθνικού οδηγούν στην καταχρηστική δράση του μηχανισμού άμυνας της προβολής. Η προβολή αποτελεί έναν ασυνείδητο μηχανισμό δράσης του εγώ που στην ουσία οφείλεται στο εξαθλιωμένο εγώ και στην μη κατάκτηση της αρχής της πραγματικότητας. Στην προβολή, δεν υπάρχουν ψυχολογικά όρια ανάμεσα στον εαυτό και τον κόσμο που το περιβάλλει: η διαφορετικότητα ανάμεσα στον εαυτό και τα εξωτερικά αντικείμενα δεν υφίσταται. Το άτομο εκλαμβάνει τις ενδογενείς του διεργασίες ως εξωγενή φαινόμενα και προβάλλει τα εσωτερικά του αντικείμενα (τα μνημονικά κατάλοιπα του προσωπικού τραύματος) στο αντικείμενο, το οποίο αποτελεί, πια, τον ίδιο τον απεχθή εαυτό. Οι προβαλλόμενες στάσεις διαστρεβλώνουν, πλήρως, το αντικείμενο, στο οποίο προβάλλονται. Η προβολή αποτελεί μια μυστηριώδη διαδικασία που σε καταστάσεις φόβου συνδέεται με μια ασυνείδητη καταδιωκτική μανία προς το αντικείμενο και με τον σαδισμό. Η προβολική ταύτιση έχει σκοπό την συνέχεια του ίδιου του εαυτού και των τραυματικών βιωμάτων του (Freud, 2012).

Ο άδειος εσωτερικός κόσμος οδηγεί στην αναζήτηση της απόλυτης κενότητας και απαλλαγής από οτιδήποτε διαφορετικό. Η κενότητα αυτή οδηγεί στο θάνατο του συμβολικού, αλλά και σε ένα ηθικό κενό, όπου όλα είναι εφικτά και επιτρεπτά. Σε αυτή την ψυχική διάθεση δεν υπάρχει πατέρας, ούτε οιδιπόδεια απαγόρευση και η βία γίνεται πια πιο εύκολη. Το ναρκισσιστικά πληγμένο άτομο μεταμορφώνει στο μυαλό του έναν άλλο άνθρωπο σε μια μεταφορά αυτού που έχει συμβεί στον ίδιο. Το υποκείμενο προβάλλει στο αντικείμενο την δική του αίσθηση κενού, βλέποντάς το χωρίς αξία, άδειο. Όλα τα αντικείμενα είναι προσβάσιμα και η βία απλοποιείται. Η καταστροφή του άλλου γεννά προσωπική ανωτερότητα και εξιδανίκευεται. Εφόσον όλα τα διαφορετικά αντικείμενα εξαλειφθούν, μπορεί να εξαγνιστεί το ναρκισσιστικό

μυαλό. Ο ολοκληρωτικός πόλεμος του εσωτερικού κόσμου και η προβολή του στον εξωτερικό, οδηγεί στην εξάγνιση του εαυτού από το προσωπικό τραύμα. Συνεπώς, η ‘πνευματική γενοκτονία’ προηγείται της γενοκτονίας ολόκληρων λαών (Bollas 1993). Η απλοποίηση του μυαλού, λόγω του ψυχικού κενού, οδηγεί στην προσπάθεια εξάλειψης των διαφορετικών αντικειμένων, στα οποία προβάλλεται ο εαυτός (Chasseguet-Smirgel, 1986). Η προβολή της εσωτερικής σύγκρουσης στις καταστάσεις της εξωτερικής πραγματικότητας είναι κάτι που μπορούμε να υποθέσουμε, μέσα από την μελέτη των αποσπασμάτων της Χρυσής Αυγής. << (... ..) και ενώνουν τις δυνάμεις τους με τις δικές μας για να βαδίσουν τον δύσβατο αλλά όμορφο δρόμο που χάραζαν οι πρωτοπόροι του ελληνικού Εθνικισμού της εποχής μας. Έναν δρόμο που είναι τρομακτικά μα και συνάμα, όμορφα μοναχικός (... ..) η σύγκρουση κυλάει στο αίμα μας και τα πεδία των αγώνων είναι το φυσικό μας περιβάλλον>>.³ Η ένωση των ελλήνων εθνικιστών φέρεται να ακολουθεί έναν δύσβατο και τρομακτικό δρόμο, καθώς αυτός καθοδηγείται από τα βίαια και άγρια ένστικτά τους. Παρά την βιαιότητα και την εσωτερική κενότητα που ενώνουν τα άτομα, το καθένα νιώθει, παράλληλα, τόσο μοναχικό, καθώς για τους προσωπικούς του ασυνείδητους και παρελθοντικούς λόγους επέλεξε τα αιμάτινα και πολεμικά μονοπάτια της σύγκρουσης που, πλέον, αποτελεί την προσωπικότητα και την ταυτότητά του. Η ένωση των βίαιων δυνάμεων σύγκρουσης που είναι έτοιμες για την γοητεία του επικίνδυνου και τρομακτικού αγώνα είναι βασικό στοιχείο της δομής της φασιστικής σκέψης της Χρυσής Αυγής, με σκοπό την εξάλειψη των περιεχομένων τόσο του εαυτού, όσο και του εξωτερικού κόσμου.

Ο θάνατος μέσα στον εαυτό, αλλά και έξω από αυτόν αποτελεί ηρωικό πρότυπο για την Χρυσή Αυγή. <<Ο ήρωας έχει αποδεχθεί το θάνατο ως μέρος της ζωής του. Έχει αγκαλιάσει το θάνατο (... ..) >>.⁴

Ο ηρωικός άνθρωπος δεν υφίσταται τον θάνατον. Δι' αυτόν και ο θάνατος ακόμη δεν είναι πάσχειν, είναι πράττειν. Είναι η τελευταία πράξις, με την οποία επισφραγίζει όλες του τας άλλας πράξεις. Τούς δίδει αυτή το νόημα, διότι η Ζωή

³ Περιοδικό ‘Μαίανδρος’, Τεύχος 5, 2013, Σχοινιάς Σωτήρης, Άρθρο ‘Φορώντας τις μαύρες μπλούζες’ (σελ 7-9).

⁴ Περιοδικό ‘Μαίανδρος’, Τεύχος 10, 2015, Ιεροκλής Κ., Άρθρο ‘Προαιώνιες Πολεμικές Ιαχές’ (σελ 58).

*όλη είναι μία διαρκής αρχή, και η αρχή το νόημά της αντλεί από το τέλος, του οποίου ειν' η αρχή. Και είναι το τέλος ο θάνατος, αλλά και η τελείωσις.*⁵

Η Χρυσή Αυγή θεωρεί πως αποτελείται από ηρωικούς ανθρώπους, καθώς αυτοί παρουσιάζονται να μοχθούν για την επανάκτηση του εθνικού μεγαλείου της πατρίδας, εξολοθρεύοντας τους ξένους/εχθρούς που προσπαθούν να το υπονομεύσουν. Η εξιδανίκευση του θανάτου είναι βασικό στοιχείο της ταυτότητας των ηρωικών ανθρώπων, καθώς αυτός πραγματοποιείται στο όνομα της ελληνικής φυλής και στον βωμό της ανωτερότητάς της. <<*Η ηρωική αντίληψις της Ζωής αναχωρεί από την αρχήν, ότι η Ζωή είν'ένας διαρκής αγών, μία αδιάκοπος, χωρίς τέρμα και χωρίς σταμάτημα, μάχη εναντίον της φύσεως, εναντίον των άλλων ανθρώπων, εναντίον του εαυτού μας*>>.⁶ Επίσης, μέσα στο τελευταίο απόσπασμα, μπορούμε να διακρίνουμε κάποιου είδους απογοήτευση για την μη ύπαρξη νοήματος του διαρκούς αγώνος της ζωής, καθώς και την πεποίθηση πως η ζωή τίθεται ενάντια στους νόμους της φύσης, ενώ ο θάνατος αποτελεί ηρωική αντίληψη και τον τελικό σκοπό του ανθρώπου, εξ ου και η στροφή του ενάντια στους άλλους ανθρώπους, αλλά και προς τους ίδιους τους εαυτούς. Το ένστικτο θανάτου έχει τον πρωτεύοντα ρόλο και η καταστροφή/το πέρασμα στο τέλος του κόσμου είναι η μόνη λύση της αναγέννησης πνεύματος και σώματος: μια εξαγνιστική διαδικασία που δρα απελευθερωτικά από το βάρος της ζωής και καταλήγει στον άυλο κόσμο, αφού πρώτα εξωτερικευθεί και καταστρέψει τις αντικειμενότητες σχέσεις.

Η ολοκληρωτική προβολική ταύτιση είναι το βασικό στοιχείο διαμόρφωσης της βίας ταυτότητας του φασισμού. Η καταστροφή του υποκειμένου στην ολοκληρωτική προβολική ταύτιση σημαίνει την καταστροφή όλων των αντικειμενότητων σχέσεων, των σχέσεων, δηλαδή, με τα αντικείμενα. Αυτή η απουσία ανησυχίας για τους ανθρώπους είναι ακόλουθο της κενότητας του εσωτερικού κόσμου. Η ομοιογένεια που δημιουργείται, μέσα από την ολοκληρωτική προβολική ταύτιση, είναι η ουσία του απολυταρχισμού. Με αυτή την έννοια, η επιθυμία του θανάτου είναι πάντα μια πλευρά της ανθρώπινης προβολής και ο πειρασμός της αυταρχικής έκφανσης του εαυτού είναι πάντα εκεί σαν επιλογή. Ο

⁵ Περιοδικό 'Μαίανδρος', Τεύχος 9, 2013, Συκουτρής Ιωάννης, Άρθρο 'Η Ηρωική Αντίληψις της Ζωής' (33).

⁶ Στο ίδιο, Αλεξανδράκης Κώστας, Άρθρο 'Οι Ήρωες Δεν Πεθαίνουν Ποτέ' (σελ 23).

θάνατος μέσα από την αυταρχική σύγκρουση αποτελεί την πραγματικότητα της Χρυσής Αυγής.

Δεν ψευδόμαστε. Εμείς δεν θα προλάβουμε να δούμε το απώτατο όνειρο να γίνεται πραγματικότητα. Σε εμάς όμως έλαχε να ζήσουμε την ομορφιά του αγώνα, την συγκίνηση της μάχης, την αίγλη των ταραγμένων εποχών που ζούμε και όσων ακόμη έρχονται – χαρείτε το (.....) γιατί η εξαγνιστική σύγκρουση φέρνει τον εσωτερικό καθασμό που κάνει τον άνθρωπο ανώτερο από την μάζα.⁷

Μοιάζει σαν να προτείνονται ως μάρτυρες για έναν σκοπό που δεν θα δουν να πραγματοποιείται. Πρόκειται για ένα είδος δογματικής θρησκευτικής αντίληψης/έναν μόχθο που αποδίδεται στην εντολή από κάποια ανώτερη δύναμη/την δύναμη της φύσης, στην τυφλή υπακοή και προσήλωση σε έναν σκοπό φαντασιακό και ιδανικό. Κατά τα λεγόμενα του ίδιου του Μιχαλολιάκου (2000, *‘Εχθροί του καθεστώτος. Χρυσή Αυγή 1993-1998’*): <<Όλα εκεί μέσα λειτουργούν με μία υποδειγματική πειθαρχία και με μια προσήλωση και έναν φανατικό θρησκευτισμό>> (σελ 31). Ο προσηλυτισμός της Χρυσής Αυγής στα φυλετικά ιδεώδη γεννά την ακρότητα, την βία και την εχθροπραξία. Βρίσκεται έξω από κάθε λογική σύλληψη και ορθολογική εξήγηση. Το άτομο έχει αποσυνδεθεί από τις λειτουργίες του εγώ και της πραγματικότητας και έχει δομήσει το υπερεγώ του βάσει ενός παρανοϊκού φονταμενταλισμού και μιας άκαμπτης ταυτότητας, για χάριν της φαντασιακής αποστολής που έχει κληθεί να πραγματοποιήσει. Η κατάσταση αυτή αποτελεί μέρος του ενστίκτου θανάτου: μια προσπάθεια αποφυγής της επώδυνης πραγματικότητας και περάσματος στον παράδεισο, για τον οποίο το άτομο είναι διατεθειμένο να χάσει την ζωή του και να εκπληρώσει τον πρωταρχικό του σκοπό θανάτου/το πέραςμα στην ανόργανη ύλη. Η φασιστική λύση αποτελεί την εκμηδένιση των αντικειμένων και τον διασκορπισμό του σε νεκρά κομμάτια. Ο φασισμός, υπό αυτήν την έννοια, αποτελεί την αναπαραγωγή και προβολή του νεκρού εσωτερικού κόσμου στα αντικείμενα και στον χώρο της εξωτερικής πραγματικότητας (Wieland, 2015). Ασυνείδητα, διεγείρονται σεξουαλικά όταν συνειδητοποιούν τον ξένον/άλλον, καθώς αυτός αποτελεί το αδύνατο της σεξουαλικής διαστροφής τους. Ο φασισμός αποτελεί ένα ανεκπλήρωτο σεξουαλικό παραλήρημα. Ο φασισμός αποτελεί μια φοβία και ένα

⁷Περιοδικό *‘Μαϊάνδρος’*, Τεύχος 5, 2013, Σχοινιάς Σωτήρης, Άρθρο *‘Φορώντας τις μαύρες μπλούζες’* (σελ 11).

μίσος που έχουν ρίζα τις εσωτερικές συγκρούσεις του ατόμου, τις ναρκισσιστικές ματαιωμένες επιθυμίες, την αδυναμία διαχείρισης του ίδιου του εαυτού και την προβολή των καταστάσεων αυτών στην εξωτερική πραγματικότητα (Fromm, 1941/1971). Η προβολή αυτή γίνεται μέσα από την επίδειξη δύναμης, την αυταρχικότητα, και την βία. Η εσωτερική αποδιοργάνωση μετατρέπεται σε επιθετικότητα απέναντι στους εχθρούς, οι οποίοι αποτελούν, στην ουσία, την προβολή των ίδιων των ατόμων που μισούν τον εαυτό τους. Η εξαγνιστική σύγκρουση είναι η μόνη λύση για την κάθαρση του πληγμένου φασιστικού μυαλού.

Με βάση τον ασυνείδητο μηχανισμό της προβολής, τα άτομα της Χρυσής Αυγής φοβούνται τον ίδιο τους τον εαυτό, περισσότερο από οποιοδήποτε εχθρό. Ο φόβος τους έγκειται στον εγκλωβισμό τους στην αρχαϊκή κατάσταση του προσωπικού τραύματος και του ναρκισσιστικού πλήγματος, γι' αυτό και αναζητούν ψευδεπίγραφες διαδικασίες ανάπλάσής τους. Στα επεισόδια των διαδηλώσεων, βλέπουν, πάντοτε, την ευθύνη άλλων, αυτών που στοχεύουν στην ανατροπή της εθνικής συνείδησης. <<Τούρκοι, Μογγόλοι, δολοφόνοι>>, σύνθημα σε διαδήλωση της Χρυσής Αυγής (Εκπομπή 'Το κουτί της Πανδώρας: Χρυσή Αυγή', 2009). Στο σύνθημα αυτό, οι χρυσαυγίτες αποκαλούν δολοφόνους τους Τούρκους. Στην πραγματικότητα, οι Τούρκοι δεν έχουν διαπράξει καμία δολοφονική ενέργεια εναντίον τους. Τα άτομα της Χρυσής Αυγής προβάλλουν την δική τους δολοφονική τάση και τα βίαια ένστικτα στους εχθρούς. Οι υποστηρικτές του φασιστικού της κινήματος λατρεύουν το μίσος, αφού μισούν, πρώτα απ' όλα, τους ίδιους τους εαυτούς. Το μίσος τους εναποτίθεται στην άρνηση του ψυχικά ισοπεδωμένου τους κόσμου και της ματαιωμένης τους προσπάθειας προσαρμογής στην εξωτερική πραγματικότητα. Το ασυνείδητό τους είναι κατακλυσμένο από τις ματαιωμένες αυτές σκέψεις που, όμως, αρνούνται να παραδεκτούν και, έτσι, τις προβάλλουν στους άλλους. Τα αρνητικά συναισθήματα του φόβου και του μίσους είναι αλληλένδετα, καθώς το μίσος παράγεται από τον φόβο: το άτομο αντιλαμβάνεται τον φόβο και την ανικανότητά του ως προς την διαχείριση των εσωτερικών του συγκρούσεων και καταλήγει να μισεί τον εαυτό του (Καστοριάδης, 1999/2010). Άλλωστε, ο φασισμός απευθύνεται πάντα στο συναίσθημα, στις εγγενείς φοβικές αντιδράσεις, τις οποίες καλλιεργεί και υποδαυλίζει. Δρα εκτονωτικά στην απελευθέρωση της συσσωρευμένης εσωτερικής επιθετικότητας των υποστηρικτών του, κατασκευάζοντας εξιλαστήρια θύματα. Οι μόνες αρετές που αναγνωρίζει η Χρυσή Αυγή, όπως και τα προγενέστερα φασιστικά κινήματα, είναι η σκληρότητα, η

αναλγησία και ο αδίστακτος χαρακτήρας ως εξέχοντα χαρακτηριστικά της ανωτερότητας του υποκειμένου. Ταυτόχρονα, οι αρετές αυτές αποτελούν και επιθυμία για θάνατο, γιατί συνεπάγονται την έκλειψη του υποκειμένου που τώρα είναι χαμένο μέσα στο αντικείμενο που έχει καταλάβει. Η σύγκρουση της εξωτερικευμένης επιθετικότητας αποτελεί κάποιου είδους ανακούφιση από την κρίση ταυτότητας, προσωπικότητας και ψυχισμού των μελών/οπαδών της Χρυσής Αυγής. Η ανικανότητα διαχείρισης της εσωτερικής πάλης και των προσωπικών φόβων μεταστρέφεται σε εξωτερικευμένες βίαιες επιθετικές πράξεις.

1.5 Το εθνικό τραύμα και η ψυχαναγκαστική αναβίωση του προσωπικού

Στην σημερινή ελληνική οικονομική και κοινωνική πραγματικότητα της φτώχειας και της ανέχειας, η Χρυσή Αυγή εξισώνει την φτώχεια με τον θάνατο της Ελλάδας και, εν συνεχεία, με τον θάνατο του ίδιου του εαυτού. Η φτώχεια παρουσιάζεται από την Χρυσή Αυγή ως αποτέλεσμα της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτισμικής αλλοίωσης και παρακμής που έχει προέλθει από τα άρρωστα κύτταρα των ξένων/εχθρών. Το δηλητηριασμένο αίμα των εχθρών και η συνεπαγόμενη φυλετική μόλυνση είναι η αιτία της ολοκληρωτικής εξολόθρευσης και θανάτου της ελληνικής ανώτερης πολιτισμικά φυλής. Για την Χρυσή Αυγή, οι ξένοι αποτελούν τα μιανρά κύτταρα που νοθεύουν τον ελληνικό εθνικό κορμό. Ασυνεΐδητα, οι ξένοι θεωρούνται πως κλέβουν την ανωτερότητα του ψυχικά πληγμένου ατόμου και προκαλούν την αναβίωση των ασυνείδητων προσωπικών τραυμάτων του ενστίκτου θανάτου. Η αναβίωση αυτή οδηγεί στην μετατόπιση της εσωτερικής κενότητας και του ψυχικού κενού στο βιολογικό πεδίο και στους φόβους του πραγματικού αφανισμού και θανάτου του ατόμου. Ο κίνδυνος της φτώχειας και του κοινωνικού αποκλεισμού, λόγω των ξένων/άλλων, αποτελεί ένα πλήγμα που εξισώνεται με τον θάνατο και το πέρασμα στην πλήρη αποσύνθεση, λόγω του εξαθλιωμένου αισθήματος αυτοσυντήρησης και του αποτυχημένου εγώ. Η Χρυσή Αυγή παρουσιάζεται ως η μόνη λύση επανόρθωσης της τραγικότητας αυτής.

Η φτώχεια εισέρχεται στον κεντρικό άξονα του δημόσιου λόγου της Χρυσής Αυγής (Φραγκουδάκη, 2013). Οι μετανάστες αποτελούν τους αποδιοπομπαίους τράγους, στους οποίους επιρρίπτονται τα αίτια απώλειας του οικονομικού πλούτου και της συνεπαγόμενης πολιτισμικής αλλοίωσης. Μέσα από την φαντασιακή ελπίδα

της επανάστασης και την πίστη στην ανωτερότητα της φυλής, οι βίαιες, πια, ψυχές θα αποκτήσουν και πάλι την προσωπική δόξα και την εθνική ακεραιότητα της φυλής τους. Επειδή η φτώχεια ξυπνά αισθήματα αναξιοπρέπειας και μηδαμινότητας συνδέεται ασυνείδητα με τα εσωτερικά μνημονικά κατάλοιπα των προσωπικών τραυμάτων και απογοητεύσεων, μέσω της μεταβίβασης. Η μεταβίβαση αφορά την μετατόπιση των ασυνείδητων επιθυμιών του ψυχισμού στα αντικείμενα και στις καταστάσεις της εξωτερικής πραγματικότητας. Στην ουσία, η εξωτερική πραγματικότητα εξισώνεται με την ψυχική πραγματικότητα. Η ανάκτηση της κυριαρχίας του προσωπικού τραύματος εξισώνεται με το εθνικό: την επανάσταση εκδιωγμού των υπαίτιων ξένων/άλλων και την ανάκτηση του εθνικού μεγαλείου. Στην πραγματικότητα, η μεταβιβαστική αυτή συμπαιγνία επιδιώκει την ψυχαναγκαστική παλινόρθωση της ακεραιότητας του ίδιου του πληγμένου εαυτού που διακατέχεται από μια μανιώδη πίστη στην εθνική και την συνεπαγόμενη προσωπική ανωτερότητά του, έναντι κάποιου άλλου (Bollas, 1993).

Τα μνημονικά κατάλοιπα του εσωτερικού του ψυχικού οργάνου και οι άλυτες πρωταρχικές συγκρούσεις του προσωπικού τραύματος μπορούν να εκφορτιστούν βίαια στην εξωτερική πραγματικότητα ως παθολογικές διαδικασίες. Η εξωτερικευμένη επιθετικότητα πηγάζει από εσωτερικές συγκρούσεις του ατόμου και έχει ρίζες το ναρκισσιστικό πλήγμα και την ματαίωση. Ο όρος του νάρκισσου ατόμου αφορά αυτόν που έχει την επίγνωση πως κάτι του λείπει. Απαρνείται τον εαυτό του και, έτσι, αδυνατεί να συσχετιστεί με τους άλλους ανθρώπους. Η λειτουργία του εγώ έχει, πλήρως, αποτύχει. Το ναρκισσιστικό άτομο πλάθει μια ψευδή εικόνα για τον εαυτό του που σχετίζεται με την εξιδανικευμένη εικόνα του και το ιδεώδες εγώ του. Η ψευδή αυτή εικόνα οδηγεί το άτομο στο να μην μπορεί να αγαπήσει ούτε τον ίδιο του τον εαυτό, καθώς αυτός απέχει από τον ιδεατό, αλλά ούτε και τους άλλους ανθρώπους, καθ'ότι αυτοί αποτελούν την προβολή του εαυτού του. Οι απαρχές του ναρκισσιστικού πλήγματος τίθενται στην παιδική ηλικία, όπου το παιδί απαρνιέται ένα κομμάτι του εαυτού του και των ενορμήσεών του, προκειμένου να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις των γονιών και να γίνει αγαπητό (Freud, 1955). Στο οιδιπόδειο σύμπλεγμα εναποτίθενται οι ρίζες των πρωταρχικών τραυματικών ενορμήσεων, όπου η απώλεια της αγάπης από το πρωταρχικό αντικείμενο αγάπης, την μητέρα (ερωτικός πόθος για την μητέρα και προσπάθεια πλήρους απορρόφησης από το σώμα/πνεύμα της), βλάπτει την αυτοεκτίμηση και δημιουργεί την ναρκισσιστική ουλή ενός νευρωτικού συναισθήματος κατωτερότητας (Freud, 1920/2014). Ο πραγματικός

εαυτός, όμως, βρίσκει τον τρόπο να επανέλθει στην επιφάνεια και σε καταστάσεις κρίσης και εθνικού τραύματος μπορεί να εκδηλωθεί με οργή και εξωτερικευμένη επιθετικότητα. Στο κατακερματισμένο ιδεώδες εγώ εναποτίθεται η πίστη στο εθνικό μεγαλείο: μια εσωτερική ανάγκη αυτοανύψωσης του πληγμένου εαυτού (Freud, 1955). Οι τραυματικές ενορμήσεις βρίσκουν την αποδομητική οδό εκφόρτισης που αυτονομείται και αντιτίθεται στο ρεύμα της ζωής. Στο σημείο αυτό, ξεκινά η καταστροφική και θανατερή διαδρομή της εξωτερικευμένης επιθετικότητας (Ποταμιανού, 2007).

Ο απώτερος στόχος του ενορμητικού άξονα της επιθετικότητας (ενταγμένη στην ενόρμηση θανάτου) είναι η καταστροφή του εγώ, μέσα από την αποσύνθεση των σχέσεων, την εναντίωση στους δεσμούς και στους αντικειμενότροπους τρόπους συμπεριφοράς (τους κανόνες της εξωτερικής πραγματικότητας). Ο ενορμητικός άξονας της επιθετικότητας, επίσης, επιδιώκει την καταστροφή του αντικειμένου που είναι ο στόχος της επίθεσης, το οποίο ενδεχομένως, μεταβιβάζεται και σε άλλα υποκατάστατα (Liaudet, 2007). Η ζωώδης φύση του ατόμου σπάει τα δεσμά της και απελευθερώνεται. Η τραυματική και επώδυνη πραγματικότητα οδηγεί στην έκρηξη της εσωτερικής πίεσης και των βίαιων ορμών.

Η σκοταδιστική αισθητική του φασισμού συνοδεύεται από φαντασιώσεις ολοκληρωτικής βίας και διαστροφικής απόλαυσης εξόντωσης του ετέρου και ανύψωσης του εσωτερικά πληγμένου εαυτού: μια μορφή εξιδανίκευσης της φυλετικής εθνοκάθαρσης (Λίποβατς, 2001). Η επανάκτηση του εθνικού μεγαλείου και η φυλετική εθνοκάθαρση θα επανορθώσουν το αίσθημα της ναρκισσιστικής ντροπής της φτώχειας (Wieland, 2015), σύμφωνα με την ιδεολογία της Χρυσής Αυγής. Στο εθνικό αυτό έργο, η επανάσταση της Χρυσής Αυγής παρουσιάζεται ως η μοναδική λύση επαναφοράς της προσωπικής αξιοπρέπειας και του εθνικού μεγαλείου. Η οικονομική φτώχεια ενυπάρχει στο εγώ του ατόμου και σχετίζεται με το αίσθημα αυτοσυντήρησης και επιβίωσης στα δεδομένα της εξωτερικής πραγματικότητας. Όταν το αίσθημα αυτοσυντήρησης και το εγώ έχουν αποτύχει, τότε ο κίνδυνος μεταφέρεται στο εκείνο και στα πρωταρχικά προσωπικά τραύματα που έχουν πλήξει θανάσιμα τον ψυχισμό. Σύμφωνα με τον Ράιχ (2013), οι διεφθαρμένοι αντίπαλοι και οι ξένοι/άλλοι πρέπει να εξουδετερωθούν, διότι αυτοί προκάλεσαν το αίσθημα κατωτερότητας της ανώτερης πολιτισμικά φυλής. Στην πραγματικότητα, οι υπαίτιοι επινοήθηκαν από τους εσωτερικά πληγμένους εαυτούς, για την διοχέτευση προς αυτούς όλης της εσωτερικής πίεσης και σύγκρουσης: μια διαδικασία επίρριψης

των ευθυνών του προσωπικού τραύματος. Έτσι, η βιαιότητα των ενστίκτων του id (εκείνο) αναδύεται στο εγώ και την εξωτερική πραγματικότητα, με σκοπό την ανάκτηση του πρωταρχικού αισθήματος παντοδυναμίας, μέσα από την παλινόρθωση της φτώχειας και την πίστη στο εθνικό μεγαλείο και στην φυλετική ανωτερότητα.

Η επιδίωξη της Χρυσής Αυγής είναι η διαίρεση του κόσμου βάσει του φυλετικού προτύπου, η κάθαρση της βρωμιάς και η ιατρική αναγέννηση που θα επιφέρει, εκ νέου, βιολογικές ανακαλύψεις περί ευγονισμού της λευκής φυλής. Σύμφωνα με τον ίδιο τον Μιχαλολιάκο σε βιβλίο του (‘Για μια Μεγάλη Ελλάδα σε μια Ελεύθερη Ευρώπη’, 2000), το μεγαλύτερο πρόβλημα της Ευρώπης είναι το φυλετικό και, επομένως, ο πόλεμος θα είναι φυλετικός. Μέσα από τον φυλετικό πόλεμο, η Χρυσή Αυγή προτάσσει πως θα επιτύχει την καρποφορία και την διάδοση του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού, έργο που παρεμποδίστηκε από τους Εβραίους και τους λαθρομετανάστες, οι οποίοι έκλεψαν την λάμψη του ελληνικού πνεύματος και εισέβαλαν στην Ευρώπη. Επίσης, η παραδοχή του ρατσιστικού της χαρακτήρα έγκειται στην φαντασίωσή της για μια απόλυτα ρατσιστική Ελλάδα, όπου η επιθετικότητα και η βία θα αποτελούν τα μοναδικά όπλα για την νίκη του φυλετικού προτύπου και την οριστική αντιμετώπιση των κοινωνικοοικονομικών προβλημάτων της χώρας. <<Απέναντι σε όλους αυτούς Εμείς, Συνειδητοί Έλληνες και αμετακίνητα Ρατσιστές, δίνουμε τη μάχη για την Υπεράσπιση της Ράτσας και του Πολιτισμού μας...Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. ΕΞΩ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ>>, απόσπασμα από την εφημερίδα της Χρυσής Αυγής, δημοσιευμένο από τον Χασαπόπουλο (2013).

Χαρακτηριστικά είναι και τα λόγια του Χίτλερ περί της καθαρότητας του αίματος:

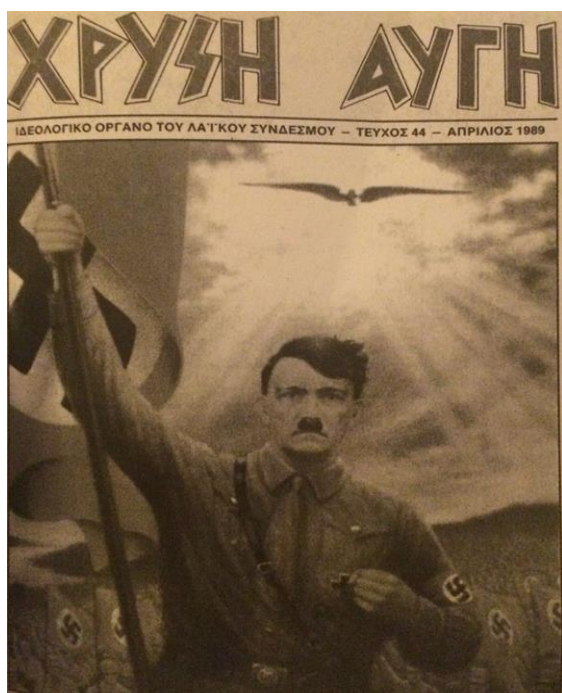
Έχουμε να πολεμήσουμε για την εξασφάλιση της ύπαρξης και του πολλαπλασιασμού της φυλής μας και του λαού μας, την τροφή των παιδιών του και την καθαρότητα του αίματος, την ελευθερία και ανεξαρτησία της πατρίδας, και για να μπορέσει ο λαός μας να ωριμάσει, για να εκπληρώσει την αποστολή, που του έχει αναθέσει ο δημιουργός του σύμπαντος.⁸

Η Χρυσή Αυγή χαρακτηρίζεται από εμμονικό/ψυχαναγκαστικό θαυμασμό προς τον Χίτλερ και την ναζιστική ιδεολογία του που αφορά την μανιώδη επιδίωξη της

⁸ Hitler, Adolf (2006), ‘Ο Αγών μου’, Μετάφραση: Πάγκαλος, Ανδρέας, Εκδόσεις ΑΘΗΝΑ, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1925), (σελ 234).

φυλετικής εθνοκάθαρσης: τον υμνεί και τον μιμείται ως προς τις λεκτικές αντισημιτικές του ακρότητες, καθώς και ως προς τις πρακτικές του, τις οποίες διακηρύσσει πως θα ακολουθήσει, μέσα από τον φυλετικό πόλεμο. Το Αίμα και η Τιμή, ιδεολογικοί όροι που χρησιμοποιούνται σε πολλά από τα συνθήματα της Χρυσής Αυγής, αλλά και στην ζώνη της ενδυμασίας των ανδρών της, με τα αρχικά Α-Τ, αφορούν τον ‘Νόμο της Νυρεμβέργης για την Προστασία του Γερμανικού Αίματος και της Γερμανικής Τιμής’, ο οποίος εξαιρούσε τους Εβραίους από την προστασία που δικαιούνταν τα υπόλοιπα μέλη της γερμανικής ναζιστικής κοινότητας. Το ‘Αίμα-Τιμή-Χρυσή Αυγή’ ισούται με το ναζιστικό ‘Blut und Ehre’ (Παπαϊωάννου, 2013).

Σε βιβλίο του, ο Μιχαλολιάκος (2000, ‘Εχθροί του καθεστώτος. Χρυσή Αυγή 1993-1998’) χαρακτήρισε την Χρυσή Αυγή ως ξεκάθαρα εθνικοσοσιαλιστικής κατεύθυνσης κίνημα, γεγονός που την έκανε να ξεχωρίσει και να αναδειχθεί από τα πρώτα χρόνια της εμφάνισής της. Τον Δεκέμβριο του 1980 ήταν η πρώτη φορά που κυκλοφόρησε το έντυπο ‘Χρυσή Αυγή’, του οποίου η επιμέλεια στηριζόταν στην συνεργασία ατόμων, γνώριμα από τον χώρο της ‘4ης Αυγούστου’, την ακροδεξιά πολιτική οργάνωση που ίδρυσε ο Κωνσταντίνος Πλεύρης, το 1960. Η οργάνωση αυτή αποτελούσε μια πολιτική απεικόνιση της μεταξικής κουλτούρας με πολιτικές σχέσεις και επιδιωκόμενες ιδεολογικά φυλετικές και ναζιστικές επιρροές στην Χούντα των Συνταγματαρχών του Παπαδόπουλου. Ο Μιχαλολιάκος εντάχθηκε στην ‘4η Αυγούστου’ το 1973, σε ηλικία 16 ετών, σηματοδοτώντας, έτσι, την φασιστική του πορεία στην οργάνωση που ο ίδιος ο Πλεύρης περιέγραψε ως τη ‘μήτρα που εγέννησε τις μετέπειτα εθνικοσοσιαλιστικές κινήσεις’ (Ψαρράς, 2012). Ο συνδυασμός του κόκκινου-μαύρου αποτέλεσε την τελική μορφή του εξωφύλλου της Χρυσής Αυγής. Στο εξώφυλλο, πάντοτε, υπήρχαν αποκρυφιστικά σύμβολα και φυσικά, η σβάστικα/το κατεξοχήν σύμβολο του ναζισμού, καθώς και φωτογραφίες του εμπνευστή της, του Χίτλερ.

Εξώφυλλο Εφημερίδας 'Χρυσή Αυγή', Τεύχος 44, Απρίλιος, 1989

Με ξεκάθαρες ψυχαναγκαστικές επιρροές από τον Χίτλερ, η Χρυσή Αυγή προβάλλει το κίνημά της ως κληρονόμο μιας μυστικής γνώσης του κοσμικού γίνεσθαι και του εθνικοσοσιαλισμού, μέσω των οποίων θα φέρει στην επιφάνεια τις πραγματικές ελληνικές ρίζες και καταβολές και θα αντιμετωπίσει την κρίση και τα σημερινά προβλήματα του ελληνικού λαού. Η ναζιστική ιδεολογική κατεύθυνση της Χρυσής Αυγής, μέσα από την βία και την εξουδετέρωση των εχθρών, παρουσιάζεται ως η μοναδική λύση για την αναγέννηση και την αποφυγή του θανάτου της Ελλάδας.

Ο αντισημιτισμός της Χρυσής Αυγής και η ψυχαναγκαστική μίμηση των τακτικών του Χίτλερ έχουν την μορφή ιδεοληψίας (Φραγκουδάκη, 2013). Οι ναζιστικές ιδεοληψίες της Χρυσής Αυγής εισβάλλουν επίμονα στο μυαλό της και συνοδεύονται από έναν επιτακτικό και βίαιο τρόπο σκέψης και τακτικής: μια παλινδρόμηση των φόβων του προσωπικού τραύματος και αντιμετώπισή τους βάσει αποδεδειγμένων καταστροφικών ναζιστικών προτύπων. Το βασικότερο άγχος των ιδεοληψιών αφορά την πιθανή μόλυνση. Τα μικρόβια, η βρώμα και οι ακαθαρσίες του ίδιου του πληγμένου εαυτού εξισώνονται με τους επίπλαστους εχθρούς και γεννούν την προσπάθεια εξουδετέρωσης του άγχους, μέσα από την καταστροφή του μολυσμένου εχθρού. Το ενστικτικό ασυνείδητο κομμάτι των ψυχαναγκαστικών επαναλήψεων κάθαρσης αποτελούν η τραυματική πρωταρχική απώλεια και οι φόβοι εκμηδένισης του εαυτού από το πρωταρχικό αντικείμενο αγάπης, την μητέρα. Η

αναβίωση του προσωπικού αυτού τραύματος πραγματοποιείται μέσα από την προσπάθεια ανάπλασης του εθνικού (Wieland, 2015). Αιματηροί πόλεμοι, εδαφικές βίαιες διεκδικήσεις, ολοκαυτώματα και θάνατοι αποτελούν τα όπλα της Χρυσής Αυγής: μια ψυχαναγκαστική διαδικασία ενορμητικής επανεπιβεβαίωσης της απώλειας και της απογοήτευσης του προσωπικού τραύματος. Η ικανοποίηση της ενορμησης του θανάτου πραγματοποιείται μέσα από την αποτυχία επίτευξης του στόχου, καθώς και την επανάληψη της αποτυχίας αυτής (της απώλειας). Το κυνήγι του αντικειμένου παράγει απόλαυση, καθώς δημιουργεί ένα κλειστό και ασφυκτικό πλαίσιο. Η ενορμηση εκφράζει την επιθυμία αδύνατης πληρότητας, μέσα από την προσκόλλησή της σε ένα αντικείμενο. Το πραγματικό αντικείμενο της ενορμησης είναι η ίδια η απώλεια (Laplanche & Pontalis, 1967/2008).

Η ‘μοίρα’, εν πολλοίς, έχει διαμορφωθεί από τις επιδράσεις της πρώιμης τραυματικής παιδικής ηλικίας. Οι μετέπειτα σχέσεις οδηγούνται στην ίδια κατάληξη απογοήτευσης, ιδιαίτερα μετά την απόκτηση ενός νέου τραύματος, καθώς το υποκείμενο επιλέγει αντικείμενα και συμπεριφορές που επιτρέπουν την αναβίωση και την επανάληψη των πρώιμων τραυματικών παρελθοντικών εμπειριών. Στην ψυχική ζωή υπάρχει η ψυχαναγκαστική νεύρωση ασυνείδητης επανάληψης των τραυματικών ενορμήσεων, η οποία υπερβαίνει την αρχή της ευχαρίστησης (Freud, 1920/2014). Η ψυχαναγκαστική πολιτική της Χρυσής Αυγής αποτελεί την εκφόρτιση των εσωτερικών θανατερών τραυματικών εκφάνσεων της ψυχής, έχοντας όπλα την βία και την σύγκρουση και επίκεντρο την ξеноφοβία που βρίσκει άλλοθι την πολυπληθή παρουσία των μεταναστών.

Και εδώ ακριβώς κείται η τραγικότης του ηρωικού ανθρώπου. Ριζωμένος είναι βαθύτατα εις το παρελθόν, του οποίου είναι το εκλεκτότερον κάρπισμα, μέσα του οποίου συμπυκνώνει εις μοναδικόν βαθμόν εντάσεως το παρόν – και όμως αρνείται το παρόν και το μάχετ’ εν ονόματι του μέλλοντος, το οποίον ζη ο ίδιος προληπτικώς μόνον ως πραγματικότητα μέσα του (.....) Έτσι τοποθετεί ο ίδιος τον εαυτόν του, εκλέγων ούτως ειπείν το επικινδυνότερον σημείον, μέσα εις την ορμήν και την οργήν παντοδαπών συγκρούσεων. Συγκρούσεων προς του σύγχρονούς του, οι οποίοι τον μισούν, διότι μισούν το μέλλον εις το πρόσωπόν του. Συγκρούσεων προς τον ίδιον τον εαυτόν του, μιας πάλης ματαξύ της πραγματικότητάς του, που ανήκει εις το παρόν, και των δυνατοτήτων του, που ανήκουν εις το μέλλον, που είναι το μέλλον, που θα τας πολεμήσει και πάλιν εν ονόματι άλλων δυνατοτήτων από την στιγμήν που θα γίνουν πραγματικότης. Κατ’αυτόν τον τρόπο ζη

*ταυτοχρόνως ο ηρωικός άνθρωπος τον μεγαλύτερόν του πόνον και την μεγαλύτεραν του ελπίδα. Ζη την συντριβήν και τον πόνο του, αλλά ζη μαζί και την ηθική αναγκαιότητα του πόνου και του χαμού του. Κάτι περισσότερον: Ερωτεύεται την συντριβήν του, την χαίρετ' εκ των προτέρων, αντλεί την ιλαρωτέραν του ακριβώς παρηγορίαν από την συντριβήν του.*⁹

Από το παραπάνω απόσπασμα, μπορούμε να υποθέσουμε την λεκτική απεικόνιση του βαθιά ριζωμένου τραυματικού παρελθόντος των ατόμων της Χρυσής Αυγής. Το παρελθόν, στο οποίο αναφέρεται η Χρυσή Αυγή, φαίνεται να εκφράζει ασυνείδητα τις προσωπικές, τραυματικές και πρωταρχικές εμπειρίες που εξισώνονται με την εξιδανίκευση της αρχαίας άριας φυλετικής ψυχής και του αρχαίου πολεμικού ιδεώδους, έτσι ώστε να ανυψωθεί ηθικά ο πληγμένος ψυχισμός. Η άρνηση και η μάχη κατά του παρόντος είναι αποτέλεσμα της κατάρρευσης των τριών μερών της ψυχής και του δέσμιου εγώ. Η συγκρουσιακή επιθυμία των ατόμων της Χρυσής Αυγής ως προς τις προσταγές της εξωτερικής πραγματικότητας, το διχασμένο τους εγώ, δηλαδή, προσπαθεί να ανασυνταχθεί, μέσα από την άρνηση του επώδυνου παρόντος και την απελευθέρωση καταστροφικών, βίαιων και δολοφονικών ενστίκτων θανάτου. Το δέσμιο εγώ προσπαθεί να συγκροτηθεί, εκ νέου, μέσα από την ψυχαναγκαστική μυθοπλασία εχθρών και την ασυνείδητη αναβίωση των πρωταρχικών φόβων, με σκοπό την φαντασιακή εξολόθρευσή τους και την δημιουργία ενός καινούριου και ιδανικού μέλλοντος, όπου το άτομο δεν θα αισθάνεται πως το μισούν, συναίσθημα που νιώθει για τον ίδιο του τον εαυτό. Το μέλλον της Χρυσής Αυγής αποτελείται από την συντριβή των εσωτερικών φόβων, μέσα από την προβολή τους στους εξωτερικούς. Η εξαγνιστική αυτή διαδικασία θα οδηγήσει στην δημιουργία ενός μελλοντικού/καινούριου και καθαρού/φυλετικού κόσμου ή σε ολοκληρωτικό αφανισμό των ηρώων, μέσα από την πραγμάτωση της πρωταρχικής φαντασίωσης του ενστίκτου θανάτου, της επιστροφής στους μητρικούς κόλπους. Αναφερόμαστε, λοιπόν, σε πλήρως αντιφατικές επιθυμίες και εκφάνσεις του πληγμένου ψυχισμού που από τη μία επιδιώκουν την παντοδυναμία και από την άλλη την ολοκληρωτική αυτοκαταστροφή του ψυχικού, αλλά και σωματικού οργάνου. Σύμφωνα με την Ποταμιανού (2007), η μεταβιβαστική συμπαιγνία των τραυματικών προσωπικών

⁹ Περιοδικό 'Μαϊάνδρος', Τεύχος 9, 2013, Συκουτρής Ιωάννης, Άρθρο 'Οι Ήρωες Δεν Πεθαίνουν Ποτέ' (σελ 24).

εμπειριών στον εθνικό κίνδυνο, ζωντανεύει τους φόβους του εσωτερικού ολοκληρωτικού αφανισμού και αναδύει τις στερητικές αποτυχίες του παρελθόντος.

Η αντίληψη των διεγέρσεων της εξωτερικής πραγματικότητας, η συνείδηση δηλαδή, καλύπτει ένα πολύ μικρό μέρος του ψυχικού οργάνου. Οι εξωτερικές διεγέρσεις αντιμετωπίζονται από το υποκείμενο, με βάση τις αισθήσεις δυσαρέσκειας και ευχαρίστησης που ενυπάρχουν στο εσωτερικό του ψυχικού του οργάνου και στα πρωταρχικά προσωπικά τραύματα. Άρα, στην πραγματικότητα, ακόμα και η συνείδηση δεν καθορίζεται από τις λειτουργίες της επιφάνειας του εγκεφάλου, αλλά από τα εσωτερικά μνημονικά κατάλοιπα, τα οποία ξεπερνούν την διαδικασία της συνειδητοποίησης, μεταβιβάζονται εξωτερικά ως παθολογικές διαδικασίες, μέσω του μηχανισμού της προβολής και οδηγούνται στην ελεύθερη εκφόρτιση και εκτόνωσή τους (Freud, 1920/2014). Σύμφωνα με την Φραγκουδάκη (2013), η Χρυσή Αυγή προβαίνει σε αναγωγή και εξιδανίκευση των παρελθοντικών εθνικών ιδεών πολέμου, με σκοπό την ανεξαρτησία από το τραυματικό παρόν. Το όραμά της είναι ικανό να γεννήσει μια τερατώδη πολιτική εκμηδενισμού που θα στηρίζεται σε βίαιους εδαφικούς επεκτατισμούς και πολιτισμικό έλεγχο, υπό την πλήρη απουσία της κατανόησης των ιστορικών αιτιακών σχέσεων και της διαφορετικότητας των παρελθοντικών αξιών και τακτικών. Για την Χρυσή Αυγή, ο κίνδυνος της ολεθριακής εξαφάνισης του ίδιου του εαυτού προβάλλεται στον φόβο εξαφάνισης του ελληνικού πολιτισμού και της ελληνικής καθαρότητας, λόγω της πολυπολιτισμικής μετανεωτερικότητας. Η πίστη στο εθνικό μεγαλείο αποτελεί μια ψυχαναγκαστική μάσκα για την απόκρυψη των προσωπικών αρνητικών χαρακτηριστικών. Η προσωπική κατωτερότητα, λοιπόν, προβάλλεται στην περιφρόνηση των άλλων λαών. Η έπαρση της Χρυσής Αυγής έγκειται στην εμμονική πίστη στην ανωτερότητα της λευκής φυλής. Η επιδιωκόμενη φυλετική εθνοκάθαρση και η γενοκτονία των ετερογενών λαών μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνον μέσα από την εξιδανίκευση της βίας και του πολέμου (Χασαπόπουλος, 2013): μια συγκρουσιακή εξαγνιστική διαδικασία του πληγμένου ψυχισμού.

Κεφάλαιο δεύτερο

Υπεραρσενικότητα, αυταρχικότητα και βία στην ιδεολογία της Χρυσής Αυγής

2.1 Αίσθημα παντοδυναμίας: η δολοφονία του πατέρα και η κατοχή της μητέρας

Η Χρυσή Αυγή θεωρεί πως αποτελεί την ανώτερη άρια φυλή, πως διακατέχεται, δηλαδή, από βιολογικά και κοινωνικά αισθήματα παντοδυναμίας και πως οι κατώτερες φυλές (εβραίοι, ομοφυλόφιλοι, ανάπηροι, τσιγγάνοι) αποτελούν τα έκφυλα κύτταρα της κοινωνίας (Schnapper & Allemand, 2006). Βάσει του παρακάτω αποσπάσματός της, παρουσιάζεται η πίστη στην παντοδύναμη εσωτερική ποιότητα της φυλής της που ξεχωρίζει από την κατωτερότητα των άλλων φυλών. Για την Χρυσή Αυγή, η ελληνική φυλή είναι φύσει ανώτερη: μια βαθιά πίστη στο κατ'εξοχήν γνώρισμα της ναζιστικής ιδεολογίας περί ευγονισμού της λευκής φυλής.

Η ανατομία της ανθρώπινης ψυχοσύνθεσης είναι μια πολύπλοκη-περίπλοκη διαδικασία. Ένας ψυχικός και διανοητικός λαβύρινθος σκέψεων, απόψεων, αποφάσεων, όπου χρειάζεται ένας 'μίτος της Αριάδνης' προκειμένου να βγει στην επιφάνεια η ιδιοσυγκρασία, ο χαρακτήρας, η ποιότητα του κάθε Ανθρώπου (.....) Αντιθέτως, το Πρόσωπο είναι ο Άνθρωπος εκείνος που έχει ξεπεράσει τον στενό σκόπελο της ατομικότητας και έχει διαφοροποιηθεί θετικά διαμέσου της εσωτερικής του ποιότητας. Έχει προικισθεί με την δική του ξεχωριστή φυσιογνωμία, την δική του δυναμική Φύση και μια ακόμη σειρά ενεργητικών και ενεργητικών χαρακτηριστικών, που το ξεχωρίζουν από την μετριότητα των άλλων.¹⁰

Η Χρυσή Αυγή φαίνεται να έχει την ψευδαίσθηση πως η παντοδυναμία της την έχει οδηγήσει στην κατανόηση της πολύπλοκης ανθρώπινης ψυχοσύνθεσης. Θεωρεί πως έχει καταφέρει να εισέλθει και να εξέλθει με επιτυχία από τον ψυχικό και διανοητικό λαβύρινθο και, έτσι, είναι ικανή να αναδείξει την ανώτερη ποιότητα της άριας ελληνικής φυλής και την κατώτερη των ξένων/εχθρών. Η φύσει ανώτερη εσωτερική της ποιότητα και τα φύσει ευεργετικά της χαρακτηριστικά την έχουν κάνει να ξεχωρίζει από την μετριότητα των άλλων/εχθρών. Η δυναμική φύση της οφείλει

¹⁰ Περιοδικό 'Μαίανδρος', Τεύχος 9, 2013, Μάστορας Γιώργος, Άρθρο 'Προσωπικότητα και Ατομοκεντρισμός' (σελ 13).

να καταστρέψει την φυλετική μετριότητα. Τα φυλετικά και καταστροφικά πρότυπα του φασιστικού κινήματος της Χρυσής Αυγής σχετίζονται με την αρχή του αισθήματος της παντοδυναμίας που εναποτίθεται στο οιδιπόδειο σύμπλεγμα.

Η Wieland (2015) εξετάζει την διαφορά ανάμεσα στη δολοφονία του πατέρα για την απόκτηση της θέσης του, με σκοπό την απόκτηση και την κατοχή της μητέρας και στη δολοφονία του πατέρα στο μυαλό, με την έννοια της εξόντωσης της αναπαράστασής του και της λειτουργίας του. Στην πρώτη περίπτωση, ο πατέρας είναι νεκρός, αλλά το φάντασμά του είναι παρόν. Η ενοχή μπορεί να παραμείνει παρούσα στο μυαλό, στο ασυνείδητο επίπεδο του ψυχισμού, ως δύναμη που υποσκάπτει την προσωπικότητα. Αυτό το είδος φόνου αποκαλείται ως ‘αρσενικός φόνος’, καθώς το αγόρι σφετερίζεται τη θέση του δολοφονημένου πατέρα για να έχει την μητέρα. Οπότε, στην περίπτωση αυτή, το αγόρι δεν εξαφανίζει τον πατέρα από το μυαλό. Ο δολοφονημένος πατέρας και η ενοχή συνεχίζουν να υπάρχουν στο ασυνείδητο και αποκαλύπτονται μέσω διάφορων νευρωτικών συμπτωμάτων. Το δεύτερο είδος φόνου, η διαγραφή του πατέρα από το μυαλό, είναι πιο καταστροφικό. Σε αυτήν την περίπτωση, ο πατέρας δεν υπάρχει και το αγόρι μπορεί να απορροφηθεί από το σώμα και το μυαλό της μητέρας. Μπορεί να γίνει ένα με την μητέρα και να είναι πραγματικά παντοδύναμο. Είναι σημαντικό να τονιστεί πως η επιθυμία αυτή αποτελεί όχι αρσενική, αλλά θηλυκή ταύτιση. Η παντοδυναμία του αγοριού με το να βρίσκεται στη θέση της μητέρας είναι ίση με τον τρόπο, στον οποίο οδηγεί. Οι αγωνίες είναι ψυχωτικές. Δεν είναι αισθήματα ενοχής ή τιμωρίας που ταλανίζουν το άτομο, αλλά ο πρωτόγονος τρόμος εξόντωσης που είναι η άλλη πλευρά της παντοδυναμίας. Καθώς ο πατέρας εξαφανίζεται, η απώλεια της αρσενικότητας ακολουθεί. Ο γιος απορροφάται από το σώμα και το πνεύμα της μητέρας. Η επιθυμία γίνεται τρόμος, καθώς το αγόρι έχει, πια, θηλυκοποιηθεί, λόγω της απορρόφησης. Η καταδίωξη και η βία που αποτελούν αποτέλεσμα αυτού του είδους φόνου του πατέρα είναι διαφορετικές από τη συνηθισμένη βία που σχετίζεται με το αντικείμενο. Είναι η καταστροφική βία που εκδηλώνεται σε φασιστικά καθεστώτα, μέσα από την καταστροφή της πραγματικότητας.

Η καταστροφή της αναπαράστασης του πατέρα στο μυαλό είναι ισοδύναμη με την προσπάθεια καταστροφής της πραγματικότητας (Wieland, 2015) και με την προσπάθεια εξάλειψης των διαφορών ανάμεσα στα αντικείμενα (Chausseguet-Smirgel, 1986). Η καταστροφή της πραγματικότητας φέρει ως επακόλουθο την απώλεια της ανθρωπότητας και του πλουραλισμού. Αυτό που απομένει είναι ο εαυτός

σε ένωση με τη μητέρα. Η επιθυμία επιστροφής στη μήτρα είναι η πιο ισχυρή ευχή της φασιστικής σκέψης. Η έλξη προς την ομοιογένεια, ατομικά ή ομαδικά, μπορεί να θεωρηθεί σαν φαντασίωση της μήτρας. Η ομοιογενοποιημένη ομάδα της Χρυσής Αυγής αποτελεί την πιο εμφανή εκδήλωση της ευχής αυτής, καθώς στοχεύει στην εξάλειξη και του παραμικρού ίχνους διαφοράς μεταξύ των μελών της, μεταξύ της ζωής μέσα και έξω από την ομάδα, λόγω της διαγραφής του πατέρα από το μυαλό, καθώς και λόγω της κατάρρευσης και της εξάλειψης της διαφοροποίησης ανάμεσα στα διαφορετικά μέρη του εαυτού (εκείνο-εγώ-υπερεγώ). Ένα αίσθημα παρόμοιο της μανίας εισβάλλει στην ομάδα της. Όλη η επιθετικότητα κατευθύνεται έξω από την ομάδα και στους εχθρούς που απειλούν την ομοιογένειά της. Όλα τα εμπόδια ομοιογενοποιούνται και ο κόσμος του πατέρα/η πραγματικότητα καταστρέφεται, επειδή αντιπροσωπεύει την διαφοροποίηση (Wieland, 2015). Η πίστη στην ιδέα της φυλετικής εθνοκάθαρσης αποτελεί την προσπάθεια εξάλειψης της όποιας διαφορετικότητας.

Οι πρωταρχικές τραυματικές οιδιπόδειες ταυτίσεις των μελών του κινήματος της Χρυσής Αυγής έχουν, πλήρως, αποδιοργανώσει το εγώ τους και την προσαρμογή στην διαφορετικότητα της πραγματικότητας. Η αναζήτηση ενός καινούριου καθαρού κόσμου, χωρίς σύνορα και κατώτερες φυλές, έχει ξεκινήσει: η δημιουργία μιας καινούριας παντοδύναμης ταυτότητας, μέσα από την φυλετική διάκριση, είναι η μόνη λύση του φασιστικού τρόπου σκέψης. Σύμφωνα με την φυλετική ιδεολογική φαντασίωση της Χρυσής Αυγής, τα θύματα του ρατσισμού, οι διαφορετικοί/άλλοι αποτελούν παιδαριώδη άτομα που οφείλουν να υποταχθούν στην καθοδήγηση των ανώτερων βιολογικά ανθρώπων του κινήματός της, με σκοπό την δημιουργία μιας καινούριας ομοιογενούς πραγματικότητας.

Δεν είμαστε παράγωγα της εποχής μας. Είμαστε εχθροί της εποχής αυτής, εχθροί του καθεστώτος, εχθροί της νεωτερικότητας και του σύγχρονου κόσμου, γιατί στον κόσμο αυτό δεν υπάρχει χώρος για το μεγαλείο του Ελληνισμού και για τα ιδεώδη της ένδοξης Φυλής μας.¹¹

Η Χρυσή Αυγή διαθέτει την λογική και τον απόλυτο έλεγχο των κατώτερων φυλών, των βρώμικων/άλλων που είναι ακάθαρτοι και μολυσμένοι και επιδιώκουν

¹¹ Περιοδικό 'Μαίανδρος', Τεύχος 5, 2013, Σχοινιάς Σωτήρης, Άρθρο 'Φορώντας τις μαύρες μπλούζες' (σελ 15).

την υποβάθμιση της γενετήσιας παντοδυναμίας της (Χασαπόπουλος, 2013). Η διαφύλαξη του καθαρού της αίματος και της παντοδύναμης πολιτισμικής της ταυτότητας στρέφεται ενάντια σε κάθε μορφή μοντέρνου οικουμενισμού και φυλετικού πολυπολιτισμού που αποτελούν πηγές κινδύνου για την ισχυρή της ενότητα και ομοιογένεια. Το μεγαλείο του Ελληνισμού και τα ιδεώδη της ένδοξης ελληνικής φυλής βρίσκουν εμπόδια τους εχθρούς της νεωτερικότητας και του σύγχρονου κόσμου. Η Χρυσή Αυγή, λοιπόν, αντιτίθεται στους εχθρούς με έναν φαινομενικά αμυντικό τρόπο για την εξάλειψη του κινδύνου μόλυνσης του καθαρού ελληνικού αίματος. Στην ουσία, η Χρυσή Αυγή δημιουργεί επίπλαστους κινδύνους και εχθρούς και αποσκοπεί στην εξάλειψη της διαφορετικότητας και του πλουραλισμού μέσω της εξολόθρευσής τους. Ο ασυνείδητος στόχος είναι η μανιώδης διαφύλαξη της ένωσης του παντοδύναμου εαυτού με την μητέρα που μεταβιβάζεται στην επιτακτική φυλετική διάκριση.

Η αποδοχή και η καθιέρωση των φυλετικών τάξεων του ρατσισμού καταστρέφουν την ύπαρξη των πολλαπλών διαστάσεων των διαπροσωπικών σχέσεων. Η διαδικασία αυτή αποτελεί μια πλήρη άρνηση της πραγματικής ταυτότητας τόσο των ρατσιστών, όσο και των θυμάτων τους (Schnapper & Allemand, 2006). Η διχοτόμηση του κόσμου σε ανώτερες και κατώτερες εθνικές ταυτότητες αφορά τον κατοπτρισμό της προσωπικής κατωτερότητας και μηδαμινότητας στην κατωτερότητα των ετερογενών εθνικών ομάδων (Φραγκουδάκη, 2013). Σύμφωνα με τον Žižek (2008/2010), η ακροδεξιά ιδεολογία στηρίζει την πολιτική της στον φόβο, ως βασικό στοιχείο κινητοποίησης: φόβο προς τους μετανάστες/εσωτερικούς εχθρούς, φόβο απώλειας του οικονομικού πλούτου και της εθνικής πολιτιστικής ταυτότητας. Αναφέρει χαρακτηριστικά: *<<Η υπέρτατη πηγή βαρβαρότητας είναι η ίδια η κουλτούρα, η άμεση ταύτισή μας με μια επιμέρους κουλτούρα που μας κάνει να μην ανεχόμαστε άλλες κουλτούρες>>* (σελ 166). Τα άτομα φοβούνται πως θα χάσουν την αξία και την ιδιαιτερότητα της κουλτούρας τους, εάν συσχετιστούν και αποδεχτούν τις άλλες κουλτούρες. Στην πραγματικότητα, φοβούνται πως θα χάσουν την αξία της ίδιας τους της ύπαρξης (Χρυσόχοου, 2011). Η εξωτερική πραγματικότητα διαγράφεται και η φασιστική επίπλαστη παντοδύναμη πραγματικότητα επιδιώκει την εξόντωση της ετερότητας και διαφορετικότητας. Ο νομοτελειακός χαρακτήρας της επιμειξίας των φυλών παρουσιάζεται ως μια διαδικασία προσβολής από μολυσματική ασθένεια και πλήρους αποσύνθεσης που μπορεί να εμποδιστεί, μέσα από την υπέρτατη δύναμη και επανάσταση του φασιστικού κινήματος. Σύμφωνα με την

Ποταμιανού (2007), η πρωταρχική αγωνία απορρόφησης από το σώμα και το πνεύμα της μητέρας είναι τόσο ευχή, όσο και φόβος. Η οριστική, πια, απορρόφηση και ο τρόμος της μελλοντικής επανάληψης αυτής οδηγούν στην εξουδετέρωση της διαφορετικότητας. Ο τρόμος αυτός προβάλλεται στην εξωτερική πραγματικότητα και η βία βρίσκεται πολύ κοντά. Οι ρόλοι αντιστρέφονται: το θύμα της απορρόφησης γίνεται ο θύτης που απορροφά, με σκοπό την αποφυγή της επαναθηλυκοποίησής του.

2.2 Ο φόβος της θηλυκοποίησης και η υπεαρσενικότητα

Η φάση της θηλυκότητας ξεκινά στο πρωκτικό στάδιο της ψυχοσεξουαλικής ανάπτυξης του παιδιού, όπου τα κόπρανα εξισώνονται με μωρά και η επιθυμία να στερήσουν τα μωρά από την μητέρα ισχύει και για τα κόπρανα. Το αγόρι, σε αυτό το στάδιο, φθονεί τη μητέρα και θέλει να συναγωνιστεί την ικανότητά της να γεννάει παιδιά. Το αγόρι τώρα φοβάται τα αντίποινα από τη μητέρα για την καταστροφή του σώματός του. Φοβάται ότι το σώμα του θα ακρωτηριαστεί και ότι θα ευνουχιστεί. Στο πρωκτικό στάδιο, η μητέρα που απομακρύνει τα κόπρανα είναι η μητέρα που ευνουχίζει και ακρωτηριάζει. Ο φόβος του ευνουχισμού από τη μητέρα συνδυάζεται με τον φόβο τιμωρίας από τον πατέρα, του οποίου το πέος θέλει να κλέψει το παιδί από το εσωτερικό της μητέρας, όπου υποθέτει ότι βρίσκεται (το πέος). Αυτοί οι φόβοι βοηθούν στη δημιουργία ενός ισχυρού και εκδικητικού υπερεγώ το οποίο καταβροχθίζει, διαμελίζει και ευνουχίζει. Ο φόβος του ευνουχισμού και από τους δύο γονείς συνοδεύεται από το αίσθημα κατωτερότητας για τη μη κατοχή των οργάνων της μητέρας για τη δημιουργία παιδιών. Η φάση αυτή χαρακτηρίζεται από έντονο φθόνο προς τη μητέρα και από επιθέσεις στο εσωτερικό του σώματός της. Η φάση αυτή συμπίπτει με την άνοδο του σαδισμού. Το αγόρι αντιδρά τώρα με την άμυνα της αρσενικότητας και την υπερεκτίμηση του πέους του, για την αποφυγή της θηλυκοποίησης (Wieland, 2015).

Αν η φαντασίωση του παιδιού να κατακυριεύσει το σώμα και το μυαλό της μητέρας καταλάβει την ψυχή, μπορεί να οδηγήσει σε ψύχωση και ολοκληρωτική καταστροφικότητα (Britton, 1989). Ο Freud (1905) εξέτασε το φόβο του ευνουχισμού μέσα από την απροθυμία του αγοριού να αποδεχτεί τη διαφορά των φύλων. Η απροθυμία αποδοχής της πραγματικότητας ερμηνεύεται ως απροθυμία αποχωρισμού από τη μητέρα. Το κενό που ανοίγεται ανάμεσα στη μητέρα και στο αγόρι αποκαλύπτεται πρώτα μέσα από την διαφορά των φύλων. Η ανατομική διαφορά συνοδεύεται από τον φόβο της απώλειας του πέους και της ναρκισιστικής απώλειας

της ψευδαίσθησης ότι το μωρό έχει τα πάντα, από το πέος μέχρι τη δυνατότητα να φέρει παιδιά/μια ψευδαίσθηση παντοδυναμίας στην οποία το αγόρι και η μητέρα είναι ένα τέλειο ολοκληρωμένο σύστημα (Winnicott, 1962). Όταν το αγόρι αντιλαμβάνεται την πραγματικότητα της διαφοράς, ο φόβος της απώλειας του πέους αποτελεί μέρος της πραγματικότητάς του. Το αγόρι μπορεί να πάρει την θέση του πατέρα του, αφού τον εξαλείψει στην φαντασίωσή του και γι' αυτό φοβάται τον ευνουχισμό ως τιμωρία ή μπορεί να πάρει τη θέση της μητέρας, άρα να αποκτήσει θηλυκότητα στην φαντασίωσή του και έτσι φοβάται τον ευνουχισμό ως προϋπόθεση (Freud, 1924). Η διαγραφή του πατέρα από το φασιστικό μυαλό εξισώνεται με την πλήρη άρνηση της πραγματικότητας.

Η περιγραφή των πρώιμων φαντασιώσεων για επίθεση στο σώμα της μητέρας και για στέρηση από την ίδια των περιεχομένων του σχηματίζει τη βάση για την έννοια της προβολικής ταύτισης (Klein, 1946). Ένα μέρος του εγώ αποκολλάται από το υποκείμενο και κατοικεί στο αντικείμενο. Η κατάληψη του αντικειμένου, με αυτό τον τρόπο, διαταράσσει την αντίληψη του αντικειμένου και του εγώ, του οποίου το κέντρο βρίσκεται πλέον έξω από τον εαυτό και αποδυναμώνεται. Όταν το αγόρι καταλαμβάνει τη μητέρα, αισθάνεται παγιδευμένο στο σώμα και στο πνεύμα της και ευάλωτο στον ευνουχισμό. Οι συμβολικές εξισώσεις ένωσης μητέρας-γιού και καθαρού-μολυσμένου αίματος οδηγούν σε παρανοϊκές συμπεριφορές κατάληψης και ολοκληρωτικής προβολικής ταύτισης. Η ναρκισσιστική παρασιτική φαντασίωση της αποίκησης του σώματος της μητέρας μετασχηματίζεται και προβάλλεται προς τα έξω ως φαντασίωση ομογενοποίησης και καταστροφής της διαφορετικότητας, προσφέροντας φαντασιακά πλούτη και δύναμη στο θρυμματισμένο εγώ. Η ανάμειξη του καθαρού και μολυσμένου αίματος αποτελεί μία απεχθή πραγματικότητα, η οποία εξισώνεται και με την ένωση του γονεϊκού ζευγαριού, μία εξ' ίσου απεχθή διαδικασία, λόγω του μίσους προς τον πατέρα, ο οποίος φέρεται να εμποδίζει την ένωση με τη μητέρα (Wieland, 2015). Η αρσενικότητα τώρα προικίζεται με δύναμη και βίαιη δραστηριότητα. Οποιαδήποτε ευχή για επιστροφή στη μητέρα, παθητικότητας στα χέρια της, τυγχάνει έντονης ανησυχίας και φόβου ευνουχισμού (Figlio, 2000). Οι ξένοι/άλλοι αποτελούν τον προβολικό φόβο των φασιστών για την, εκ νέου, θηλυκοποίησή τους.

Η δολοφονία του πατέρα και η διαγραφή της πραγματικότητας οδηγεί στην ασυνείδητη εκκίνηση της εγκληματικότητας. Στην ουσία, η στερητική εμπειρία πατρός έχει ως αποτέλεσμα την εγκληματικότητα, λόγω της απουσίας του αρχαϊκού

εξουσιαστικού προτύπου. Έτσι, το άτομο τοποθετεί ενστικτικά την στερητική αυτή εμπειρία στο υπερεγώ, και μέσω της ηρωικής ταύτισης με την στέρηση των περιεχομένων των θυμάτων, οικειοποιείται την απουσιάζουσα πατρική φιγούρα του υπερεγώ. Η ενδοβολή της στερητικής απουσίας του πατέρα λόγω της απορρόφησης από το σώμα και το πνεύμα της μητέρας, υπό το ένστικτο του μαζοχισμού και του αξίζει την τιμωρία της απώλειας, κάνει το άτομο να αποκτά αισθήματα πως το καταδιώκουν και πως επιδιώκουν το, εκ νέου, άδειασμα των εσωτερικών περιεχομένων του. Έτσι, πραγματοποιείται η εκδήλωση του μίσους και της παρανοειδούς συμπεριφοράς, μέσα από τον σαδισμό: μια διαδικασία ολοκληρωτικής προβολικής ταύτισης του υποκειμένου με το απεχθές αντικείμενο, έτσι ώστε να αναβιώσει την παρελθοντική τραυματική του εμπειρία και αυτό που υπέστη το ίδιο να το μεταβιβάσει στο αντικείμενο. Η ολοκληρωτική προβολική ταύτιση αποτελεί ένα διωκτικό παραλήρημα του εσωτερικά πληγμένου κόσμου του υποκειμένου που προβάλλεται στην εξωτερική πραγματικότητα, με σκοπό τον εξαγνισμό της στερητικής ουλής. Η στερητική ουλή μπορεί να επουλωθεί ψευδαισθησιακά μέσα από την πίστη στην φυλετική ανωτερότητα και την ναρκισσιστική παντοδυναμία για την κυριαρχία του κόσμου. Σύμφωνα με τον Παπαϊωάννου (2013), η προσπάθεια επίτευξης της εθνικής καθαρότητας από την Χρυσή Αυγή βασίζεται στο εξής σχήμα: αγάπη για τον εαυτό μας – μίσος για τον ξένο άλλο που αποτελεί μια μεταβιβαστική προβολή του μισητού πατέρα, αλλά και της μητέρας που το απορρόφησε. Κατά συνέπεια, δεν είναι δυνατόν η υπερβολική αγάπη του ηρωικού εαυτού, που έχει επιτύχει την παντοδυναμία μέσα από την κατάκτηση της μητέρας, να συμβαδίσει με την κηλίδωση από τα χαρακτηριστικά του ξένου/άλλου / πατέρα, καθώς και με την, εκ νέου, απορρόφηση από το ξένο σώμα του εχθρού.

Η αρσενική φασιστική ομάδα της Χρυσής Αυγής, βασισμένη στην ιδεολογία της βίας και της ομοιογένειας, προσπαθεί να επιλύσει το άλυτο πρόβλημα της επιθυμίας να είναι ένα με τη μητέρα, υπό τον φόβο της θηλυκοποίησης και, συνάμα, την επιθυμία να είναι αρσενικό. Η ομοιογενοποιημένη ομάδα της έχει το πλεονέκτημα να αποτελεί από σύμβολο της μήτρας, όπου τα μέλη μπορούν να βυθιστούν και να χάσουν την ατομικότητά τους, διατηρώντας παράλληλα την αίσθηση της αρσενικότητας: μια μήτρα που αποτελείται από άντρες με κοινές εμπειρίες απορρόφησης και ανησυχίες επαναθηλυκοποίησης. Η ισότιμη μετοχή των γυναικών στο φασιστικό κίνημα της Χρυσής Αυγής πραγματοποιείται με σκοπό την αξιοποίηση των δυνατοτήτων τους για χάριν της βιοθεωρίας: οι γυναίκες έχουν το

ναζιστικό καθήκον να γεννούν παιδιά για την λευκή φυλή (Χασαπόπουλος, 2013). Η ίδια η γυναίκα του Μιχαλολιάκου, Ελένη Ζαρούλια, είναι εκλεγμένη βουλευτής. Η κόρη τους, Ουρανία, είναι γνωστή για την φανατική συμμετοχή της σε διαδηλώσεις της οργάνωσης, καθώς και για τις προκλητικές συνεντεύξεις που δίνει, κατά καιρούς. Η συμμετοχή των γυναικών στο κίνημα αποτελεί τόσο φόβο θηλυκοποίησης, όσο και ταυτισιακό/προβολικό καθήκον, λόγω της πρωταρχικής απορρόφησης από το σώμα και το πνεύμα της μητέρας και τα αμφιθυμικά αισθήματα προς αυτήν. Η σωτηρία απελευθέρωσης από την κατάληψη της μητέρας γίνεται εφικτή μέσα από την κοινωνία των ανδρών του φασιστικού κινήματος που ορίζουν και επιτρέπουν την θέση της γυναίκας μέσα στο κίνημα, με σκοπό την επίβλεψη της παντοδυναμίας της που οι ίδιοι έχουν οικειοποιηθεί.

Η ένωση ανδρών, σε συνδυασμό με τα παραμορφωμένα σύμβολα της αρσενικότητας, όπως οι παρελάσεις και οι στολές, δημιουργούν τη μανιώδη φαντασίωση της υπερασθενικότητας που οδηγεί τα άτομα στην αίσθηση της παντοδυναμίας (Wieland, 2015). Σύμφωνα με την Φραγκουδάκη (2013), κεντρικό άξονα της ιδεολογίας και του πολιτικού σχεδίου της Χρυσής Αυγής αποτελεί η милитарιστική δομή και οι βίαιες συμπεριφορές ενάντια των εχθρών. Η милитарιστική της δομή, σαφώς, και ενισχύεται από την διείσδυση της φασιστικής της ιδεολογίας στον στρατό. Τέσσερις δεκαετίες, έπειτα της κατάρρευσης του δικτατορικού καθεστώτος, η ακροδεξιά παρείσφρηση στον στρατό εξακολουθεί να υφίσταται. Το 2013, δημοσιεύθηκαν σε εφημερίδες και στο διαδίκτυο μαρτυρίες σχετικά με την εκπαίδευση της Χρυσής Αυγής από πρώην, εν ενεργεία, μέλη των ΟΥΚ και ΛΟΚ, καθώς και την συμμετοχή ειδικών μονάδων του στρατού στις φάλαγγες της στρατιωτικής οργάνωσης. Έπειτα της έρευνας που πραγματοποιήθηκε για την εξιχνίαση των σχέσεων αυτών, ο αρχηγός Γενικού Επιτελείου Εθνικής Άμυνας, στρατηγός Μιχαήλ Κωσταράκος παρέδωσε το πόρισμα στον τότε Υπουργό Εθνικής Αμύνης, Δημήτρη Αβραμόπουλο. Σύμφωνα με το πόρισμα, δεν υπήρξε εμπλοκή του στρατού με την Χρυσή Αυγή, αλλά δεν αποκλείστηκε η εμπλοκή μεμονωμένων στελεχών του στρατεύματος. Διόλου τυχαία, βέβαια, η συμμετοχή δύο τέως ανώτατων στρατιωτικών στελεχών στο ευρωψηφοδέλτιο της Χρυσής Αυγής, το 2014: του πρώην διευθυντή Ειδικών Δυνάμεων, αντιστράτηγου, Ελευθερίου Συναδινού και του τέως ανώτατου στρατιωτικού, αντιστράτηγου, Γεώργιου Επιτηδείου (Συλλογικό, 2014). Επίσης, ο ίδιος ο αδερφός του Μιχαλολιάκου, Γιάννης, επιτέλεσε αντιστράτηγος και α' υπαρχηγός του Γενικού Επιτελείου Στρατού, την περίοδο που

Βασίλης Μιχαλολιάκος, ξάδερφός τους, ήταν υφυπουργός Εθνικής Αμύνης. Διαφαίνεται, λοιπόν, πως ο ελληνικός στρατός αποτελεί την μήτρα της πολεμικής ιδεολογίας και πολιτικής που πρεσβεύει η φασιστική Χρυσή Αυγή, ενάντια των ακάθαρτων εχθρών του έθνους.

Τα μέλη της Χρυσής Αυγής παρουσιάζονται ως τιμωροί που θα εκδιώξουν τον φόβο της θηλυκοποίησης από τους ακάθαρτους εχθρούς. Οι ακάθαρτοι εχθροί εξισώνονται με το διαφορετικό αίμα του πατέρα που εμποδίζει την ένωση με την μητέρα. Παρ'ότι η πρωταρχική απορρόφηση από το σώμα και το πνεύμα της μητέρας πραγματοποιήθηκε, ο φόβος αναβίωσής της και επαναθηλυκοποίησης του ατόμου προβάλλεται στο διαφορετικό αίμα των ξένων/άλλων. Επίσης, οι εχθροί εξισώνονται και με την μητέρα, η οποία απορρόφησε το άτομο και το οδήγησε στο δέσμιο εγώ του και στην άρνηση της πραγματικότητας. Η υπερασθενικότητα της Χρυσής Αυγής είναι η μόνη λύση αυταρχικής προστασίας από τα ξένα και μολυσμένα σώματα που απειλούν να την αποδυναμώσουν και να την θηλυκοποιήσουν. Στην περίπτωση, βέβαια, της υγιούς επίλυσης του οιδιπόδειου συμπλέγματος, επέρχεται η ταύτιση του παιδιού με τον γονέα του ίδιου φύλου, τον πατέρα. Ο πατέρας αποτελεί το πρότυπο/το ιδεώδες εγώ του παιδιού. Το πρότυπο, όμως, ενός απολυταρχικού πατέρα που δεν έχει ξεπεράσει επιτυχώς την φάση της θηλυκότητας θα προωθήσει στο παιδί την υπερασθενικότητα. Ο απολυταρχικός, λοιπόν, πατέρας δεν επιλύει την ψευδαίσθηση ένωσης με την μητέρα, αλλά την μεταδίδει και την εγκαθιστά στην ψυχή του παιδιού. Μέσα από το σαδομαζοχιστικό πρότυπό του, αναπαράγει και αναβιώνει τον δικό του πληγμένο ναρκισσισμό, με σκοπό την αποφυγή διάλυσης της προσωπικότητάς του (Wieland, 2015). Ο Χρήστος Παππάς, ηγετικό στέλεχος της Χρυσής Αυγής και πολύ στενός συνεργάτης του Μιχαλολιάκου μέχρι σήμερα, είναι γιος του στρατιωτικού Ηλία Παππά, μέλος του δικτατορικού καθεστώτος και στενός συνεργάτης του Παπαδόπουλου (Κρεμμυδάς, 1984). Ο πατέρας του ίδιου του Μιχαλολιάκου ήταν υπαξιωματικός στις φυλακές (Ψαρράς, 2012). Μπορούμε, λοιπόν, να υποθέσουμε πως ο αρχηγός της Χρυσής Αυγής και ο στενός συνεργάτης του, Παππάς, μεγάλωσαν με στρατιωτική πειθαρχία και μιλιταριστικά βιώματα, τα οποία αποτελούν την παρελθοντική τους ιστορία. Η παρελθοντική αυτή ιστορία αναβιώνεται, συνεχώς, στο παρόν, και οδηγεί σε βίαιες εκδηλώσεις υπερασθενικότητας και μανιώδους εκδιωγμού της θηλυκότητας.

Οι ήρωες (γιοι) για την Χρυσή Αυγή είναι αυτοί που είναι ικανοί να επιτύχουν την εξάλειψη των συνόρων/του πατέρα και την επανένωση με τη μητέρα/Ελλάδα. Η

επανένωση με την μητέρα/Ελλάδα αφορά την επιθυμία καθαρισμού από το βρώμικο αίμα των εχθρών/ξένων / του πατέρα που παραβιάζουν τα σύνορα (ενδοψυχικά και εξωτερικά): μια διαδικασία εκδιωγμού της θηλυκοποίησης, με σκοπό την παντοδύναμη κυριαρχία του κόσμου. <<Ευρισκόμενα στα σωστά χέρια και με την ορθή χρήση τους συμβάλλουν στην καταστροφή του εισβολέα, του εχθρού και γενικότερα στην αντιμετώπιση του αντιπάλου, όποια μορφή και αν έχει αυτός>>.¹² Τα ‘σωστά χέρια’ της Χρυσής Αυγής παρουσιάζονται ως παντοδύναμα και ικανά να κατευθύνουν τους έλληνες στον σωστό δρόμο, ώστε να καταστρέψουν τους εισβολείς/εχθρούς.

*Η δική μας Τάξη, η Τάξη της Τιμής και του Αίματος, της Υπεράσπισης των Αιώνιων Ελληνικών Αξιών ενάντια σ’όλες τις αντιξοότητες και την ύπουλη πολεμική των ποικίλων εχθρών μας, κρατεί το Σπαθί τεντωμένο, γνωρίζοντας ότι εκεί που τελειώνει η άκρη του αρχίζει ο Αγώνας για την Κυριαρχία του Κόσμου.*¹³

Το καθαρό αίμα, η φυλή και η υπερασθενικότητα έχουν ιεροποιηθεί και φетиχοποιηθεί (υποκατάστατο της μήτρας) από την Χρυσή Αυγή, αποτελώντας έναν τυραννικό, αδίστακτο και λάτρη της σφαγής φανατισμό, παραδομένο σε ολοκληρωτικές προβολικές ταυτίσεις. Η καταστροφή των εχθρών αποτελεί την μοναδική λύση ψευδαισθησιακής επανένωσης με την μητέρα και επαναφοράς της καθαρής Ελλάδας. Στην ύπουλη πολεμική των εχθρών που στέκεται εμπόδιο στους φασιστικούς στόχους προβάλλεται το ένοχο ασυνείδητο των ατόμων της Χρυσής Αυγής που ψάχνει μανιωδώς τρόπους αποφυγής της επαναθηλυκοποίησης. Η άρια ελληνική φυλή θα επιτύχει την κυριαρχία του κόσμου, αφού εξαλείψει κάθε εμπόδιο και κάθε ετερογενές στοιχείο.

Το διαφορετικό αίμα του πατέρα εξαλείφεται οδηγώντας στην παντοδυναμία. Το αίμα του εξισώνεται με το διαφορετικό και βρώμικο αίμα των ξένων/άλλων: μια μεταβιβαστική διαδικασία της μορφής του πατέρα. Ο φόβος της εξάντλησης των αποθεμάτων της μητέρας, εξ’αιτίας της εισβολής στο σώμα της, είναι φανερός. Σε αυτή την ιδέα της εξάντλησης των αποθεμάτων, υπάρχει η ενοχή της αρχικής φαντασίωσης του μωρού ως παράσιτο στο σώμα της μητέρας. Εφ’όσον δεν υπάρχει ο πατέρας για να θέσει όρια στην απληστία, η μόνη λύση φαίνεται να είναι η αποφυγή

¹² Περιοδικό ‘Μαίανδρος’, Τεύχος 5, Μάστορας Γιώργος, Άρθρο ‘Το Σπαθί και ο Άνδρας του Πολέμου’ (σελ 33).

¹³ Στο ίδιο, (σελ 37).

της εξάντλησης των αποθεμάτων από την εισβολή των ξένων/άλλων. Η εξιδανίκευση του πολέμου, για την κυριαρχία του κόσμου, αποτελεί, στην ουσία, την προβολή της εξιδανίκευσης της ένωσης μητέρας και γιου και μια ψυχαναγκαστική διαδικασία επανάληψης των ενορμήσεων άρνησης της απώλειας και κατάκτησης μιας ψευδεπίγραφης παντοδυναμίας, μέσα από την καταστροφή της διαφορετικότητας και της πραγματικότητας.

Η πραγματικότητα της Χρυσής Αυγής δεν αντέχει τον κίνδυνο θηλυκοποίησης από τα άρρωστα κύτταρα των εχθρών και, έτσι, οφείλει να τα ισοπεδώσει και να τα απορροφήσει, μέσα από το βίαιο στρατιωτικό της κίνημα. <<Στρατό, στρατό στην Βόρεια Ήπειρο>> (Εκπομπή ‘Το Κουτί της Πανδώρας: Χρυσή Αυγή’, 2009). Από τη μία, οι εχθροί αποτελούν την προβολή του δολοφονημένου πατέρα, ως διαφορετικοί, και από την άλλη, τους ίδιους τους εαυτούς που απορροφήθηκαν από το σώμα και το πνεύμα της μητέρας. Οι εχθροί, τώρα, οφείλουν να πληρώσουν το τίμημα του προσωπικού τραύματος απορρόφησης. Σύμφωνα με τον Χασαπόπουλο (2013), σε άρθρο της εφημερίδας της, το 1989, αναφέρεται πως οι άρρωστοι πρέπει να θανατώνονται: αυτοί που πάσχουν από κληρονομικές ασθένειες, επιληψία, σχιζοφρένεια, τύφλωση, κώφωση, αναπηρία σωματική. Οι πνευματικές και σωματικές αναπηρίες εξισώνονται με την απορρόφηση των φασιστών από το πρωταρχικό αντικείμενο αγάπης/την μητέρα. Κατά την ναζιστική ιδεολογία, οι σωματικά και πνευματικά άρρωστοι δεν έχουν δικαίωμα ύπαρξης και ζωής και η ανώτερη πολιτισμικά φυλή οφείλει να μεριμνήσει για την εξόντωσή τους (Palme, 1934/2013). Η ιδέα αυτή ήταν επίκεντρο της πολιτικής του Χίτλερ και θεσμοθετήθηκε το 1939, ως ‘Πρόγραμμα Ευθανασίας’. Το πρόγραμμα αυτό περιλάμβανε την μετατροπή των νευρολογικών κλινικών, νοσοκομείων και θεραπευτηρίων σε ιδρύματα εξουδετέρωσης, όπου πειραματικές δοκιμές για την μετέπειτα εξόντωση των Εβραίων έλαβαν χώρα: ασιτία, δηλητηρίαση, δηλητηριώδη αέρια (που χρησιμοποιήθηκαν και στους μετέπειτα θάλαμους αερίων των στρατοπέδων συγκέντρωσης), παραφαρμακευτική αγωγή και πυροβόλα όπλα: μια μανιώδης αποφυγή του επίπλαστου κινδύνου θηλυκοποίησης.

Ο φόβος θηλυκοποίησης των μελών της Χρυσής Αυγής εξισώνεται με την παραληρηματική της αφήγηση, όσον αφορά τις απειλές προς την ελληνική φυλή που περιγράφει η Φραγκουδάκη (2013): η παγκοσμιοποίηση και η επιβολή του σιωνιστικού οράματος ως μέρος της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ , ο κίνδυνος της επιμειξίας, η αλλοίωση της ελληνικής καθαρότητας και η ανεργία ως αποτελέσματα

του συνωμοτικού και σκοτεινού σχεδίου των εβραίων και των εισερχόμενων μεταναστών: ένα σχέδιο ολικής εξαφάνισης της άριας ελληνικής φυλής που έχουν θέσει σε εφαρμογή οι ελληνικές κυβερνήσεις του ακραίου φιλελευθερισμού. <<Η χώρα μας νοσεί βαθύτατα. Νοσεί γιατί δεν είναι κράτος αυτεξούσιο, αλλά ένα μικρό κουτάκι στο τερατώδες σύστημα της παγκοσμιοποίησης. Νοσεί γιατί μέσα στα πλαίσια που λειτουργεί το κράτος μας όχι μόνον δεν υπάρχει αξιοκρατία, αλλά κυριαρχεί η διαφθορά>> (Μιχαλολιάκος, 2014, σελ 64). Κατά τον Hobsbawm (1994/2010), τα μέλη ενός φασιστικού κινήματος, οι λεγόμενοι ‘επαναστάτες της αντεπανάστασης’, είναι υποχρεωμένοι να επαναφέρουν την καθαρότητα, μέσα από επιθετικές πράξεις, τις οποίες οι ίδιοι τις ορίζουν ως αμυντικές. Η κατώτερη φυλή των εβραίων και των μεταναστών, καθώς και οι φιλελευθερικοί προδότες δεν πρέπει να ανήκουν σε καμία ομάδα, δεν δικαιούνται την ζωή, διότι η ψυχοσωματική τους ανωμαλία απειλεί την αρσενικότητα, μέσα από την εισβολή τους στην ομοιογενή ανδρική μήτρα του κινήματος της Χρυσής Αυγής. Κατά την ναζιστική ιδεολογία, ο σιωνισμός είναι αυτός που δημιουργήσε την παγκοσμιοποίηση και είναι εθνική και επιτακτική ανάγκη να εξολοθρευτεί. Η Χρυσή Αυγή, λοιπόν, παρουσιάζει την ιδεολογία της ως το αντίδοτο στην νόσο από τους ξένους/άλλους. Η υπερασθενικότητα που προβάλλει είναι το μόνο φάρμακο για τον διωγμό της θηλυκότητας και του φόβου μιας, εκ νέου, απορρόφησης από τον γυναικείο κόλπο.

Για τα άτομα της φασιστικής δομής της Χρυσής Αυγής, το μίσος απέναντι στον πατέρα παρέμεινε αμετάβλητο και εισήλθε στην ιδεολογία τους ως παρανοϊκός φόβος για το ξένο αίμα. Τον ακρογωνιαίο λίθο της φασιστικής ιδεολογίας αποτελεί ο πλήρης έλεγχος της επιμειξίας, κίνδυνος που προέρχεται από τους βιολογικά άνισους βάρβαρους εχθρούς, με σκοπό την αποφυγή εκδήλωσης μόλυνσης και αρρώστειας από αυτά τα παρασιτικά αντικείμενα και εμπόδισης επαναδημιουργίας ενός χαμένου εαυτού, μέσα στο σώμα και το πνεύμα της μητέρας. << (.....) εντός μιας εποχής στυγνού οθωμανικού σκοταδισμού και απάνθρωπης επίδειξης της ασιατικής βαρβαρότητας>>.¹⁴ Τα άρρωστα παρασιτικά αντικείμενα της αποκαλούμενης ασιατικής βαρβαρότητας και του αποκαλούμενου οθωμανικού σκοταδισμού θα καταπατηθούν και θα εξολοθρευθούν με φρενίτιδα από την Χρυσή Αυγή, αφού εξισώνονται με τον φόβο επαναθηλυκοποίησης, φόβος που σχετίζεται και με την περιτομή των Μουσουλμάνων. Η περιτομή των Εβραίων, σύμφωνα με τον Χίτλερ,

¹⁴ Περιοδικό ‘Μαίανδρος’, Τεύχος 5, 2013, Καρακώστας Ευάγγελος, Άρθρο ‘Η εθνική διαχρονία των επιβιώσεων των πατρίων θρησκευτικών εθίμων στην Ορθόδοξη Χριστιανική θρησκεία’ (σελ 30).

οδηγούσε σε διαφθορά τα άτομα, καθώς η εικόνα του πέους με περιτομή αποτελούσε μια κατεστραμμένη, ανολοκλήρωτη προσωπικότητα, η οποία είχε, πλήρως, θηλυκοποιηθεί. Η θηλυκοποίηση αυτή θεωρείτο άθλια, επαίσχυντη και μολυσματική απειλή για την ανώτερη άρια πολιτισμική φυλή (Santner, 2000). Επίσης, οι ξένοι/άλλοι παρουσιάζονται ως θηλυκοποιημένα παράσιτα, τα οποία ρουφάνε το αίμα του αγνού καθαρού σώματος, το δηλητηριάζουν και το μολύνουν (Wieland, 2015). Το αίμα του εχθρού προκαλεί την εσωτερική αιμορραγία του ίδιου του ατόμου. Το εγώ μπαίνει σε μια διαδικασία ασυνείδητης αναπαράστασης και προβολής της πρωταρχικής τραυματικής αφαίμαξης των εσωτερικών περιεχομένων του, λόγω της απορρόφησης (Λίποβατς, 2001).

Το μίσος και η περιφρόνηση της βρωμιάς των μολυσμένων ξένων, των λεγόμενων ‘υπανθρώπων’, καθώς και η επιθυμία για κυριαρχία είναι αυτά που ενώνουν τα μέλη του φασιστικού κινήματος. <<Εξισώνετε τους ομογενείς μετανάστες με τον κάθε λογής υπάνθρωπο που έχει εισβάλει στην πατρίδα μας, με τις κάθε λογής αρρώστειες που κουβαλάει>>, Ζαρούλια Ελένη, βουλευτής της Χρυσής Αυγής και σύζυγος του Νίκου Μιχαολιάκου, ομιλία στην Βουλή στις 18-10-12 (Παπαϊωάννου, 2013). Ύστερα της διακήρυξης της ισότητας των δικαιωμάτων όλων των ανθρώπων, η δημιουργία της έννοιας του ‘υπανθρώπου’ ήταν η μόνη που θα μπορούσε να δικαιολογήσει το φυλετικό δίπολο ανωτερότητας-κατωτερότητας και την άνιση μεταχείριση των κατώτερων (Schnapper & Allemand, 2006). Τα άρρωστα κύτταρα του πολιτισμού / οι εχθροί/άλλοι θεωρούνται τα διεσδυτικά αντικείμενα που εισχωρούν στον αγνό εαυτό, σώμα, φασιστική κοινότητα και τα απειλούν με ολοκληρωτική μόλυνση. Η ψευδαισθησιακή κατάκτηση της μητέρας αντιπροσωπεύει, στην ουσία, την απώλεια του αντικειμένου, αλλά και του ίδιου του υποκειμένου, απώλεια που οδηγεί στην φαντασιακή εξιδανίκευση του αφανισμού του εχθρού: μία ναρκισσιστική αιμοδιψή επιθυμία στέρησης από τους άλλους αυτών που δεν κατέκτησε ποτέ ο ίδιος/αυτών που ο ίδιος έχασε. Από την θεμελιακή κατάθλιψη της απώλειας της μητέρας, λοιπόν, περνάμε στην θανατηφόρα φθορά του εγώ και των αντικειμενότροπων σχέσεων (Wieland, 2015).

2.3 Η αυταρχική προσωπικότητα και οι υπερασθενικές ιδιότητες του εθνικοσοσιαλιστή στρατιώτη

Η Χρυσή Αυγή παρουσιάζει επιταγές συνέπειας και πίστης στην θεωρούμενη ανώτερη φύση των ιδεών της, η οποία θα επιφέρει την Τάξη της Τιμής, μια τάξη που

εξισώνεται με την ασυνείδητη επιθυμία τάξης των αποδιοργανωμένων μερών του ψυχικού της οργάνου, τα οποία έχουν καταρρεύσει το ένα μέσα στο άλλο. << (.....) η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ μένει Πίστη στις Ιδέες της. Και οι Άνθρωποι που συμμετέχουν στην ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ καλούνται, ως η Τάξη της Τιμής, να σταθούν όρθιοι εκεί που οι άλλοι πέφτουν>> (Μιχαλολιάκος, 2014, σελ 63). Η πίστη στα ανώτερα ιδανικά της θεωρείται αυτή που θα λυτρώσει τα άτομα από τα δέσμια του εξαθλιωμένου εγώ τους και από την αποτυχημένη προσαρμογή τους στην εξωτερική πραγματικότητα, προσφέροντας ψευδεπίγραφες προσδοκίες αιώνιας παντοδυναμίας.

(.....) αυτοί οι οποίοι προς χάριν...της ζωής, προς χάριν της καριέρας, προς χάριν...των παιδιών τους, άλλαξαν ή εγκατέλειψαν τις ιδέες τους, με κάθε ευκολία θα σας πουν πως τους πρόδωσαν οι Ιδέες τους. Όσοι παρέμειναν συνεπείς σε αυτές θα σας εξομολογηθούν πως οι Ιδέες σαν μεγέθη άυλα και αιώνια δεν προδίδουν ποτέ, προδίδουν μόνον οι άνθρωποι.¹⁵

Οι φυλετικές ιδέες της Χρυσής Αυγής, τα αποκαλούμενα άυλα και αιώνια μεγέθη, έχουν φετιχοποιηθεί. Η Χρυσή Αυγή φέρεται να αντιπροσωπεύει τις ιδέες, έχοντας ξεπεράσει την ανθρώπινη φύση και αποτελώντας, πια, την ενσάρκωση της θεϊκής φύσης των ιδεών, και έτσι είναι ικανή να αλλάξει την ιστορία, μέσα από την παντοδυναμία της. << (Την ιστορία) Την αλλάζει η Πίστη σε ένα Ανώτερο Ιδανικό και η Θέληση για Δύναμη>> (Μιχαλολιάκος 2014, σελ 67). Στην ενσάρκωμένη της θεϊκή υπόσταση οφείλουν όλοι να υποταχθούν και να αρνηθούν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της ατομικότητάς τους. Ο κομορμισμός και η υποταγή στην εξουσία που θεωρείται πολύ ανώτερη από το ίδιο το άτομο γίνεται ο καθοδηγητής της ζωής του, δίνοντάς του απεριόριστα αισθήματα παντοδυναμίας και προσηλυτίζοντας τον αδύναμο εσωτερικό του κόσμο. Η άρνηση του εαυτού και της ατομικότητας για χάριν του έθνους, η τάση για απομόνωση, η επιθετικότητα, η απόρριψη όσων χαρακτηρίζονται από διαφορετικότητα, φαντασία και δημιουργικότητα, η

¹⁵Μιχαλολιάκος, Νίκος (2014), 'Εμείς οι κακοί φασίστες', Λαϊκές Εθνικιστικές Εκδόσεις, Αθήνα (σελ 72).

δεισιδαιμονία, η στερεοτυπική συμπεριφορά αποτελούν τα χαρακτηριστικά της αυταρχικής προσωπικότητας, σύμφωνα με τους Αντόρνο και Χορκχάιμερ (1987).

Η αυταρχικότητα έχει συνδεθεί με τον φασισμό, την δογματικότητα, και έχει διαπιστωθεί πως η εμφάνισή της σχετίζεται με την προσωπικότητα και τα μνημονικά κατάλοιπα του ψυχισμού του ατόμου. Σύμφωνα με τον Adorno, σε κάθε άνθρωπο υπάρχει μια σταθερή νοητική δομή, την οποία ονόμασε ‘δυνητικά φασιστική’. Η δομή αυτή ενεργοποιείται υπό ορισμένες συνθήκες και σε ορισμένα άτομα (Deconchy & Dru, 1998/2011), ιδιαίτερα ύστερα της αναβίωσης του προσωπικού τραύματος, μέσω του εθνικού. Η ‘δυνητικά φασιστική’ νοητική δομή έχει τα ακόλουθα χαρακτηριστικά: αντισημιτισμό απέναντι σε άτομα που θεωρούνται προκλητικά και απειλητικά, συντηρητισμό σε ζητήματα πολιτικής και οικονομικής φύσης, εθνοκεντρισμό, δηλαδή υποτίμηση των μειονοτήτων, λόγω ακραίου πατριωτισμού που στιγματίζει τα ξένα έθνη. Αναφερόμαστε, δηλαδή, σε δογματικές συμπεριφορές, κατά τις οποίες υφίσταται η αυθόρμητη ή λειτουργική προσπάθεια των ατόμων να κάνουν πιο έντονη την διαφορά και την υπεροχή τους δικού τους συστήματος δοξασιών έναντι των συστημάτων των άλλων. Την υπεροχή αυτή την βασίζουν στην, κατά τη γνώμη τους, νομιμότητα, αξιοπρέπεια και ισχυρή ηγεσία του δικού τους συστήματος. Επίσης, τα άτομα με δογματική συμπεριφορά συνηθίζουν να κάνουν επίκληση σε εξιδανικευμένες παρελθοντικές πολεμικές καταστάσεις που αναμένουν να ξανασυμβούν στο μέλλον. Η εξιδανίκευση των παρελθοντικών πολεμικών αυτών καταστάσεων διαμορφώνεται με βάση την φαντασιακά ιδανική πραγματικότητα που προβάλλει ως πρότυπο το εθνικιστικό σύστημά τους (Αντόρνο και Χορκχάιμερ, 1987).

Ο εθνικισμός είναι αποτέλεσμα των λειτουργιών της τραυματικής συναισθηματικής πρόσδεσης, βασιζόμενη στις εσωτερικές δομές των ατόμων. Το αίσθημα του σεβασμού κατακερματίζεται, καθώς τα άτομα παίρνουν διαφορετικές θέσεις ως προς αυτόν και την κατεύθυνσή του προς τις υπόλοιπες ομάδες. Η προσωπική κατωτερότητα προβάλλεται στην κατωτερότητα των διαφορετικών ομάδων (Χρυσόχου, 2011). Ο ίδιος ο ψυχισμός ναρκώνεται, καθώς το άτομο διακατέχεται από φόβο ανάληψης της ευθύνης του ίδιου, από συναισθήματα απέχθειας και ανολοκλήρωσης, και, άρα, εγκαταλείπει τον ίδιο τον εαυτό του και ωθεί την αυταρχική προσωπικότητα προς την εξωτερική πραγματικότητα. Ο Adorno θεώρησε πως η ‘δυνητικά φασιστική’ νοητική δομή είναι σύμφυτη με την ανθρώπινη

ύπαρξη και, άρα, είναι δύσκολο να μεταβληθεί. Η ύπαρξη της δομής αυτής, στο άτομο, ενεργοποιεί την αυταρχική προσωπικότητα (Deconchy & Dru, 1998/2011).

Η επιθυμία για αυταρχική επίδειξη δύναμης, το πνεύμα καταστροφής και κυνισμού, η καταδίκη των αποκλινόντων επιθετικών προτύπων, η πίστη σε μια αιτία, σε μια αλήθεια βολονταριστικής φιλοσοφίας, όπου τα ένστικτα βίας και η δύναμη του ισχυρότερου υπερिσχύουν και εναντιώνονται στην πηγή του κακού/τους εχθρούς/ξένους είναι χαρακτηριστικά που διαφαίνονται στα αποσπάσματα της Χρυσής Αυγής. << (.....) και εγώ ρωτώ ‘ΠΟΙΟΣ’ ΠΟΙΟΣ ΑΝ ΟΧΙ ΕΓΩ, αν όχι ΕΣΕΙΣ, αν όχι ΕΜΕΙΣ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ. Ναι εμείς με τις μαύρες μπλούζες θα βγάλουμε το φίδι από την τρύπα του και θα του πάρουμε το κεφάλι>>.¹⁶ << (.....) οι άπληστοι προδότες που μας τυραννούν είναι αδηφάγοι – τίποτα δεν είναι ικανό να κορέσει την μανία τους>>.¹⁷ Οι βασικές αρχές της Χρυσής Αυγής έγκεινται στην βία και στην υπερασπενικότητα της σκληρής, άκαμπτης, μη δημοκρατικής και ασυμβίβαστης ισοπέδωσης του φιδιού/εχθρού, παίρνοντάς του το κεφάλι/θανατώνοντάς το. Οι αυταρχικοί μαυροντυμένοι άνδρες της Χρυσής Αυγής αυτοπαρουσιάζονται ως οι σωτήρες που θα εξολοθρεύσουν τους τύραννους και άπληστους προδότες. Αποτελούν τους παντοδύναμους εθνικιστές με την ικανότητα να κορέσουν την μανία των εχθρών. Οι γραπτές αποτυπώσεις της βίαιης ιδεολογίας της αποτελούν προγραμματικές εξαγγελίες πραγματοποίησης μανιωδών επιθέσεων και αιμοβόρων πρακτικών. Η εσωτερική της μανία, στην ουσία, προβάλλεται στους εχθρούς. Τα χαρακτηριστικά αυτά συνδέονται με τους μηχανισμούς άμυνας της προβολής, της μεταβίβασης και του ψυχαναγκασμού (Αντόρνο και Χορκχάιμερ, 1987). Οι περισσότεροι μηχανισμοί άμυνας δρουν στο ασυνείδητο επίπεδο του ψυχισμού των ατόμων, με σκοπό την διευθέτηση των εσωτερικών συγκρούσεων και του άγχους. Η πλήρης, όμως, κατάρρευση των τριών μερών του ψυχικού οργάνου οδηγεί στην αύξηση των συγκρούσεων, μέσω της κατάχρησης των μηχανισμών άμυνας.

Ο βαθμός δράσης των μηχανισμών άμυνας που σχετίζεται με την αυταρχική φασιστική προσωπικότητα είναι καταχρηστικός. Σύμφωνα με την Anna Freud (1937/1978), η αιτία είναι ο μεγάλος αριθμός των άλυτων ασυνείδητων συγκρούσεων. Η κατάχρηση των μηχανισμών άμυνας εμφανίζεται σε, εν τέλει, νευρωτικά και ψυχωτικά διαταραγμένα άτομα, με έκπτωση της διαπροσωπικής και

¹⁶ Περιοδικό ‘Μαίανδρος’, Τεύχος 5, 2013, Σχοινιάς Σωτήρης, Άρθρο ‘Φορώντας τις μαύρες μπλούζες’ (σελ 13).

¹⁷ Στο ίδιο, (σελ 8).

κοινωνικής λειτουργίας τους. Οι ψυχολογικές μεταβλητές της προσωπικότητας προβάλλονται στην κοινωνική και ιδεολογική σφαίρα, προκαλώντας, έτσι, την φασιστική συμπεριφορά. Οι μεταβλητές αυτές διαμορφώνονται μέσα από την οικογενειακή εκπαίδευση, η οποία παραπέμπει σε μια ορισμένη κοινωνική κατάσταση και σε ορισμένες κοινωνικές αξίες (Αντόρνο και Χορκχάιμερ, 1987).

Οι αυταρχικοί ολοκληρωτικοί χαρακτήρες δημιουργούνται από έναν απολυταρχικό ή διαγραμμαμένο πατέρα και από έλλειψη αγάπης. Η υποταγή στους γονείς, η οποία γεννά την δουλοπρέπεια και την τιμωρική συνείδηση του παιδιού, σχετίζεται με την αυταρχική προσωπικότητα που χαρακτηρίζεται από σαδιστικές και μαζοχιστικές τάσεις (Britton, 2003). Σύμφωνα με τον Freud (1916/1996), η εσωτερίκευση των κανόνων και προσταγών του πατέρα ή η στερητική απουσία του (λόγω της διαγραφής), κατά την διάρκεια ανάπτυξης του παιδιού, αποτελούν την αρχή δημιουργίας του υπereγώ. Από την υποταγή στον απολυταρχικό πατέρα ή την εξιδανίκευση της απορρόφησης από την μητέρα, το άτομο οδηγείται προς την υποταγή στον ηγέτη. Οι εσωτερικευμένοι αυτοί κανόνες, στην συνέχεια, εξωτερικεύονται με εξιδανίκευση του ηγέτη, αρχηγολατρεία, οπαδολατρεία, καθώς και με επιθετικό τρόπο. Σύμφωνα με την Klein, επαναλαμβάνουν στους άλλους αυτά που οι ίδιοι έχουν βιώσει, προκειμένου να μπορέσουν να επιβιώσουν ψυχικά. Η υπερβολική ενδοτικότητα προς τους γονείς και, ειδικά, η απορρόφηση από το σώμα και το πνεύμα της μητέρας γεννά μια μελλοντική μνησικακία. Η έχθρα, λοιπόν, που δεν τόλμησε να ξεσπάσει στους γονείς προβάλλεται και μεταβιβάζεται σε άλλους στόχους, τους εχθρούς/ξένους (Hinshelwood, 1989).

Η έλλειψη θετικού αισθήματος για τον εαυτό, και άρα, η αυτοάρνηση των ατόμων, τα οδηγεί στην ανάγκη ταύτισης και αφοσίωσης προς μια αυταρχική ομάδα, προς μια φυλετική ιδέα, προς μια βίαιη ιδεολογία. Η δύναμη της ομάδας είναι μια ψευδαίσθηση απόκτησης ανωτερότητας του ίδιου του ανασφαλούς εαυτού (Χρυσόχου, 2011). Η εξόντωση του εχθρού είναι ένας τρόπος αυτοανύψωσης των αυταρχικών φασιστικών ατόμων. Η ψευδαίσθηση αυτή χαρακτηρίζεται από ψυχαναγκαστικό χαρακτήρα και προσφέρει στο άτομο μια επίπλαστη ταυτότητα, απομακρυσμένη από τον πραγματικό του εαυτό.

Φωτιά και τσεκούρι στους νοθευτές της ράτσας. Ας διατρανώσουμε την απόφασή μας να μην μεταβληθεί η χώρα μας σε μια εκτρωματική πολυφυλετική χοάνη, μια απόφαση που έχουμε χρέος, να καταστήσουμε σεβαστή εμπράκτως (.....)

Μπουρλότο και φωτιά στα αλλοδαπά σκυλιά (.....) Μπορείτε να αλλάξετε μυαλά και να πορευθείτε στον δρόμο μας, τον δρόμο της Φύσης, της Δύναμης και της Ανθρώπινης Ιστορίας. Κάντε το, ειδάλλως εξαφανιστείτε από μπροστά μας, γιατί ΕΜΕΙΣ, οι Δυνατοί, θα σας λιώσουμε σαν τα σκουλήκια (.....).Τσακίστε με οποιοδήποτε τρόπο και μέσο (.....) τον κάθε βλάκα που θα τολμήσει να αμφισβητήσει εσάς και τις Ιδέες σας. Κάντε τους να μετανιώσουν για τις επιλογές τους.¹⁸

Οι εξαγγελίες πραγματοποίησης βίας και ολοκληρωτικής καταστροφής των νοθευτών της ράτσας, των εχθρών/μεταναστών και των όσων παρεκκλίνουν της ναζιστικής ιδεολογίας της Χρυσής Αυγής αποτελούν την δική της αιματηρή πραγματικότητα/μια αυταρχική πραγματικότητα που οραματίζεται το μπουρλότο και την φωτιά στα αποκαλούμενα σκυλιά. Θεωρεί πως το όραμά της αποτελεί την συνέχεια της φύσης, της δύναμης και της ανθρώπινης ιστορίας. Για την Χρυσή Αυγή, η φύσει ανωτερότητά της θα την κάνει να ανακτήσει το ηρωικό παρελθόν της ελληνικής φυλής. Κανένας δεν έχει το δικαίωμα να αμφισβητήσει τις ιδέες της, καθώς θα την κάνει να αναβιώσει την διαφορετικότητα της εξωτερικής πραγματικότητας και τις τραυματικές πρωταρχικές αποτυχίες του προσωπικού τραύματος.

Σύμφωνα με την Anna Freud (1937/1978), η επιθυμία για εξόντωση του εχθρού αποτελεί το ‘συναίσθημα βασικής εχθρότητας’. Το συναίσθημα αυτό εξωτερικεύεται μέσα από τον μηχανισμό άμυνας της προβολής, κατά τον οποίο τα άτομα προσδίδουν αρνητικά στοιχεία της προσωπικότητάς τους, τα οποία δεν παραδέχονται, σε κάποιον άλλον. Η μη αποδοχή των αρνητικών συναισθημάτων για τον εαυτό και η προβολή της ευθύνης αυτών των συναισθημάτων, σε κάποιον άλλον, είναι ο βασικός υποσυνείδητος μηχανισμός της κατασκευής ενός εχθρού. Οι εχθροί αποτελούν έναν εύκολο στόχο για τα μη αποδεκτά αρνητικά αυτοαισθήματα. Το αίσθημα τρόμου και ενοχής λόγω της απορρόφησης, λοιπόν, μπορεί να το ξεφορτωθεί κάποιος, προσδίδοντας τις δικές τους ευθύνες και αδυναμίες σε κάποιον άλλον. Η φτωχή συναισθηματικότητα των αυταρχικών ατόμων είναι φυσικό επόμενο, καθ’ότι, κατά βάθος, είναι κατεστραμμένοι, δέσμιοι του αδύναμου εγώ τους, με έλλειψη αυτοπεποίθησης, ανίκανοι να πορευθούν μακριά από την ασφάλεια που αισθάνονται ως μέλη της φασιστικής ομάδας (Αντόρνο και Χορκχάιμερ, 1987). Τα αυταρχικά

¹⁸ Αποσπάσματα της εφημερίδας της Χρυσής Αυγής, δημοσιευμένα από: Ψαρράς, Δημήτρης (2012), ‘Η μαύρη βίβλος της Χρυσής Αυγής: Ντοκουμέντα από την ιστορία και τη δράση μιας ναζιστικής ομάδας’, Εκδόσεις Πόλις, Αθήνα.

φασιστικά άτομα, στην ουσία, επιθυμούν την καταστροφή του ίδιου τους του εαυτού. Την επιθυμία καταστροφής του εαυτού τους την προβάλλουν στους ξένους/εχθρούς που έχουν διαλέξει ή εφεύρει και τους θεωρούν επικίνδυνους, παρ'ότι, στην πραγματικότητα, είναι αδύναμοι (Britton, 2003).

Η επιθυμία εξόντωσης του ίδιου του εαυτού, λόγω του διαχασμένου εγώ (αποδιοργανωμένα μέρη ψυχικού οργάνου και μη προσαρμογή στην διαφορετικότητα της πραγματικότητας), οδηγεί τα άτομα σε ταυτισιακές συγχύσεις. Σύμφωνα με την Melanie Klein, από την ταύτιση των ατόμων με τις αρχαϊκές φιγούρες εξουσίας προέρχεται ευχαρίστηση. Όταν, όμως, αυτές έχουν προκαλέσει τραυματική ταπείνωση και πόνο, τα άτομα αντλούν ευχαρίστηση, μέσα από την αναβίωση της πρωταρχικής δυσaréσκειας και την αντιστροφή των ρόλων θύτη και θύματος (Grosskurth, 1986). Στον απολυταρχισμό της Χρυσής Αυγής, το θύμα γίνεται το ίδιο πια ο θύτης και προκαλεί, με την σειρά του, πόνο, εξαθλίωση, καταστροφή προς τον εχθρό. Αναφερόμαστε, δηλαδή, στον μηχανισμό της αντισταθμιστικής συμπτωματολογίας που σύμφωνα με την Anna Freud (1937/1978) αποτελεί την υιοθέτηση συναισθημάτων και στάσεων, αντίθετα από τα πραγματικά του ασυνείδητου ψυχισμού. Η υποταγή στον απολυταρχικό πατέρα ή το μίσος προς τον διαγραμμαμένο πατέρα και προς την μητέρα που το απορρόφησε και οι επακόλουθες σαδομαζοχιστικές τάσεις των αυταρχικών φασιστικών ατόμων εξωτερικεύονται μεν, αλλά υπό παραλλαγές της κατεύθυνσης της πραγματικής επιθυμίας. <<Τις βλέπουμε (τις μάζες) να περνούν σε μια στιγμή από την πιο αιμοχαρή αγριότητα στην μεγαλοψυχία ή στον απόλυτο ηρωισμό (.....) μπορούν να διατρέξουν διαδοχικά την κλίμακα των πιο αντιφατικών συναισθημάτων (.....) (σελ 42). <<Η πλήρης απώλεια του κριτικού πνεύματός της δεν της επιτρέπει να αντιληφθεί τις αντιφάσεις τους>> (σελ 58). <<Κακοποιήστε τους ανθρώπους, σφάζτε τους κατά εκατομμύρια, κάντε επιδρομές πάνω σε επιδρομές, όλα σας επιτρέπονται αν διαθέτετε έναν επαρκή βαθμό κύρους και το απαραίτητο ταλέντο για να το διατηρήσετε>> (σελ 111), (Le Bon, 1895/2010). Το μίσος προς τον πατέρα αλλάζει κατεύθυνση και οδηγείται προς τον εχθρό/ξένο, μέσα από τον σαδομαζοχισμό, ενώ η πραγματική ανάγκη για απελευθέρωση από τον πατέρα γίνεται, εν τέλει, και πάλι, υποταγή προς τον φασιστικό ηγέτη. Μια σειρά, δηλαδή, από πλήρως αντιφατικές στάσεις και συμπεριφορές, λόγω της ασταμάτητης εσωτερικής σύγκρουσης στο ασυνείδητο επίπεδο του ψυχισμού των αυταρχικών φασιστικών ατόμων, που έχουν σκοπό την πλασματική κάλυψη των πραγματικών

επιθυμιών και των πρωταρχικών τραυματικών κενών, μέσα από την υπερασθενικότητα της στρατιωτικής δομής.

Ο αδίστακτος στρατιωτικός βολонταρισμός, η σκληρή στρατιωτική εκπαίδευση και ο προσηλυτισμός στα στρατιωτικά εθνικοσοσιαλιστικά πρότυπα αποτελούν χαρακτηριστικά γνωρίσματα του φασιστικού κινήματος της Χρυσής Αυγής για την δημιουργία αληθινών ανδρών, σκληρών και ικανών να παραμείνουν μακριά από τον φόβο μόλυνσης και θηλυκοποίησης. Σύμφωνα με την Wieland (2015), το τραύμα της ταπεινωμένης και ευνουχισμένης αρσενικότητας ενεργοποιεί τον φασιστικό μηχανισμό δημιουργίας αληθινών ανδρών, μέσα από την στρατιωτική πειθαρχία: ομοιογένεια στην υπερασθενικότητα και μετοχές στην δόξα του αρχηγού. Το φασιστικό μυαλό είναι η κατάσταση ύπαρξης σε μια αρσενική μήτρα, σε ένα μέρος, όπου κάποιος υπάρχει, μόνο, σαν κομμάτι ενός μεγαλύτερου συνόλου. Η αρσενική μήτρα ικανοποιεί και ταυτόχρονα αρνείται την αρχική επιθυμία ύπαρξης μέσα σε ένα μεγαλύτερο όλο, το σώμα της μητέρας. Το απολυταρχικό στρατιωτικό κίνημα των αληθινών ανδρών και η αίσθηση παντοδυναμίας και υπερασθενικότητας αποτελούν την μεγαλύτερη πλάνη του φασιστικού κινήματος της Χρυσής Αυγής.

Σε βιβλίο του ίδιου του Μιχαλολιάκου (2000, 'Έχθροί του καθεστώτος. Χρυσή Αυγή 1993-1998'), αλλά και σε παλαιότερη έκδοση του περιοδικού της Χρυσής Αυγής βρίσκονται καταγεγραμμένες οι ιδιότητες και τα καθήκοντα των εθνικοσοσιαλιστικών στρατιωτών και έχουν ως εξής: πίστη στο καθήκον και τον φανατισμό για τα εθνικοσοσιαλιστικά ιδανικά, πειθαρχία μέσα από τον αυτοέλεγχο και τον σεβασμό, προσήλωση στην ιεραρχική δομή της οργάνωσης, συνέπεια στις έκτακτες συναντήσεις και πλήρης υλοποίηση των καθηκόντων του καθενός, πνεύμα συντροφικότητας, οποιαδήποτε πράξη ενάντια του στρατιωτικού συνόλου θα επιφέρει ποινή, τήρηση του στρατιωτικού πνεύματος της οργάνωσης, ολοένα και αυξανόμενη προσπάθεια ανάπτυξης της σωματικής και ψυχικής κατάστασης, τήρηση της στρατιωτικής ενδυμασίας, διαφύλαξη των μυστικών της ομάδας, ακόμα και με το αντίτιμο της ίδιας της ζωής.

Αποδέξου τον ρόλο σου ως πολιτικός στρατιώτης, ευθυγράμμισε την ζωή σου με την συνεχή πάλη και τον αγώνα, τίμησε την κίνηση και τον Αρχηγό σου, απόκτησε

τη φιλοδοξία να φτάσεις σε σθένος και μαχητική οργάνωση τους ηρωικούς νεκρούς φορείς του Εθνικοσοσιαλισμού.¹⁹

Η εμφάνιση του εθνικοσοσιαλιστή στρατιώτη οφείλει να είναι λιτή, ευπρεπής, σοβαρή και πειθαρχημένη βάσει των εθνικοσοσιαλιστικών προτύπων. Την απαιτούμενη ενδυμασία αποτελούν τα εξής: χακί ή φαιό πουκάμισο, μαύρο ή χακί παντελόνι, μαύρο ή χακί χιτώνιο, αρβύλες ή μπότες. Η ενδυμασία ολοκληρώνεται με την γραβάτα και με ένα εθνικοσοσιαλιστικό σύμβολο επιλογής (Παπαιωάννου, 2013). Οι εγκληματικές επιχειρήσεις της Χρυσής Αυγής, βάσει καταστατικού, έχουν ως προαπαιτούμενο την ανάλογη στρατιωτική στολή: μαύρα άρβυλα, χακί φόρμα, μαύρη μπλούζα, ζώνη A-T, σάκος, sleeping bag, εσωτερικός ρουχισμός, παγούρι, στρατιωτικό μπουφάν (Ψαρράς, 2012). Όπως έγραψε και ο ίδιος ο Χίτλερ (Hitler, 1925/2006, σελ 186) στο βιβλίο του: <<Ήταν απαραίτητο και βασικό να καθιερώσουμε μια ενιαία στολή για τα Τάγματα Εφόδου, όχι μόνο για να ενδυναμώσουμε την πίστη τους, αλλά και για ν'αποφύγουμε τις συγχύσεις δημιουργώντας ένα σημείο αναγνώρισης. Μέχρι τότε φορούσαν μόνο τα περιβραχιόνια, τώρα πρόστεσαν το χιτώνιο και το κασκέτο>>. Ο βουλευτής και ηγετικό στέλεχος της Χρυσής Αυγής, Ηλίας Παναγιώταρος, είναι ιδιοκτήτης καταστήματος στον Κολωνό, με το χαρακτηριστικό όνομα 'Φάλαγγα', μέσω του οποίου εμπορεύεται στρατιωτικό και αθλητικό υλικό, καθώς και ρούχα για τις ελληνικές αστυνομικές δυνάμεις, γεγονός άκρως αντιφατικό με την φαινομενική αντισυστημικότητα του επαναστατικού αγώνα της Χρυσής Αυγής (Χασαπόπουλος, 2013). Επίσης, η οργάνωση πουλά μέσω της εφημερίδας της και του διαδικτύου εθνικιστικά σύμβολα, όπως μπλούζες, καπέλα, βιβλία - κυρίως των εθνικιστικών εκδόσεων 'Λόγχη' - , σημαίες, CD με εθνικιστικά εμβατήρια (Ψαρράς, 2012).

Στα γραφεία της οργάνωσης απαγορεύεται η αναρχική συμπεριφορά, αλλά και η απεριποίητη εμφάνιση (μακριά μαλλιά, μούσια, κάπνισμα και οποιοδήποτε χαρακτηριστικό υποδεικνύει ανεύθυνο τρόπο ζωής) (Ανδρουτσόπουλος, 1996). <<Ο Εθνικοσοσιαλιστικός Χαιρετισμός κατά την είσοδο και την έξοδο από τα γραφεία είναι υποχρεωτικός. Ο χαιρετισμός αποδίδεται με σφρίγος και ζωηρότητα όπως αρμόζει στην Εθνικοσοσιαλιστική Τάξη και δεν επιτρέπεται να είναι νωθρός και χαλαρός (.....) >>.

¹⁹ Απόσπασμα της εφημερίδας της Χρυσής Αυγής, δημοσιευμένο από: Ψαρράς, Δημήτρης (2012), 'Η μαύρη βίβλος της Χρυσής Αυγής: Ντοκουμέντα από την ιστορία και τη δράση μιας ναζιστικής ομάδας', Εκδόσεις Πόλις, Αθήνα.

απόσπασμα της εφημερίδας της Χρυσής Αυγής, δημοσιευμένο από τον Ψαρρά (2012). Ο χαιρετισμός της Χρυσής Αυγής με το σηκωμένο χέρι είναι ξεκάθαρα απεικόνιση του ναζιστικού χαιρετισμού του Χίτλερ. Ο χαιρετισμός αυτός αφορούσε τη φιλοφρόνηση καλωσορίσματος ή αποχαιρετισμού των Γερμανών.

Η υπερασθενικότητα της δομής της Χρυσής Αυγής είναι αποτέλεσμα του ασυνείδητου φόβου θηλυκοποίησης. Ο φόβος αυτός αναδύει την αυταρχική προσωπικότητα, ως μια παρανοϊκή μορφή άμυνας και προστασίας του πληγμένου ψυχισμού που παίρνει την μορφή του υπερεγώ. Ο φόβος της θηλυκοποίησης γεννά και τις βίαιες ιδιότητες του εθνικοσοσιαλιστή στρατιώτη, καθώς και την μνησικακία απέναντι στο καθετί που παρεκκλίνει από την ομοιογένεια της ναζιστικής της ταυτότητας. Έτσι, το υπερεγώ της ομάδας έχει καταληφθεί, πλήρως, από τα σαδιστικά ένστικτα και τις αιματηρές προσταγές του ναζιστικού καθήκοντος.

Κεφάλαιο τρίτο

Ναρκισσιστικές συγκρούσεις και σαδομαζοχιστικές πρακτικές της Χρυσής Αυγής

3.1 Η ψευδαισθησιακή παντοδυναμία και το ναρκισσιστικό πλήγμα

Η εσωτερική ομάδα του φασιστικού καθεστώτος της Χρυσής Αυγής έχει καταρρεύσει σε μια ναρκισσιστική ταυτισιακή μονάδα αποτελούμενη από τον εαυτό ενωμένο με το ιδανικό του αντικείμενο, τη μητέρα. Απαιτεί έναν απόλυτο καθρεφτισμό του εαυτού με το αντικείμενο, ώστε να μην υπάρχει καμιά διαφορά ανάμεσά τους. Όσο υπάρχει ένας εξωτερικός καθρέφτης, διατηρείται η εσωτερική συνοχή του ναρκισσιστικού ατόμου και, άρα, η λειτουργία της ομάδας. Όλα τα μέλη έχουν εξιδανικεύσει την ψευδαισθησιακή ένωσή τους με τη μητέρα και μέσω αυτής κατοπτρίζονται το ένα στο άλλο. <<Εμείς είμαστε οι αφέντες. Το αμπέλι τούτο της Γης είναι δικό μας, σάρκα μας και αίμα μας>>²⁰. Το αμπέλι που αναφέρεται η Χρυσή Αυγή αφορά την ελληνική γη που θεωρεί πως της ανήκει. Το αμπέλι/η γη εξισώνεται με τον μητρικό κόλπο, τον οποίο κατακυριεύσε και έγινε αφέντης. Η δυνατότητα να γίνεις αφέντης έγκειται στην ψευδαισθησιακή αυτοπεποίθηση και ψυχική υπερτίμηση. Η ανάγκη του αφέντη για επιβολή, κυριαρχία και κτητικότητα έγκειται στην ανάγκη ενός κατόπτρου/καθρέφτη που θα επιβεβαιώσει το ναρκισσιστικά πληγμένο άτομο και θα το απομακρύνει από την ασυνείδητη κατωτερότητα και ανασφάλειά του. Το αμπέλι/η μήτρα/το αντικείμενο έγινε αναπόσπαστο κομμάτι του υποκειμένου και μέρος της ίδιας του της σάρκας. Το κατακτηθέν αντικείμενο έχει εισχωρήσει στο εσωτερικό του ατόμου, είναι, πια, μέσα στο αίμα του και κομμάτι του ψυχισμού, της προσωπικότητας και της ταυτότητάς του. Ο ψυχαναγκαστικός χαρακτήρας περισυλλογής των κομματιών του αντικειμένου αποτελεί την μανιώδη ανάγκη επικάλυψης της ψυχικά εσωτερικής κενότητας, ώστε το πληγμένο άτομο να αποκτήσει κάποιο νόημα στην ύπαρξή του.

Η απόλυτη σύγκλιση εαυτού και αντικειμένου, μέσα από την ιδιοποίηση των περιεχομένων του αντικειμένου γεννά μια παραληρηματική παντοδυναμία και υπερτίμηση των δυνάμεων της Χρυσής Αυγής. << (.....) αναμένοντας την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ του Ελληνισμού>> (Μιχαλολιάκος, 2014, σελ 26). << (.....) Πάντοτε βέβαια με

²⁰ Περιοδικό 'Μαίανδρος', Τεύχος 9, 2013, Μάστορας Γιώργος, Άρθρο 'Προσωπικότητα και Ατομοκεντρισμός' (σελ 19).

την καθοδήγηση ανθρώπων του εκλεκτού λαού>> (Στο ίδιο, σελ 35). << (.....) η βίαιη κατάληψη της εξουσίας είναι πρόσκαιρη, ουτοπική και καταδικασμένη σε αποτυχία (.....) το μέλλον του Ελληνισμού αυτή την στιγμή εξαρτάται από τους αγώνες μας>>.²¹

Στα αποσπάσματα της Χρυσής Αυγής, φαίνεται πως επιδιώκεται ένα συνειρμικό ταξίδι, μέσα από τον μαγευτικό χειρισμό των λέξεων και των εικονικών μεταφορών. Η προσμονή για την Χρυσή Αυγή μοιάζει με μια μεταφορά της προσμονής της ειδυλλιακής αυγής/του ξημερώματος που ο ήλιος ανατέλλει και ο ουρανός γεμίζει με χρυσές αποχρώσεις. Η οργάνωση της Χρυσής Αυγής φέρεται να είναι η μόνη που είναι ικανή με τόλμη και δύναμη να επιφέρει το 'χρυσό' στην Ελλάδα και να χαράζει την αρχή της ιδανικής ελληνικής πολιτείας, μέσω των αγώνων της. Η Χρυσή Αυγή θεωρεί πως αποτελεί τον αφέντη/την ομάδα των εκλεκτών που έχει την παντοδυναμία και πως από αυτήν εξαρτάται το μέλλον της χώρας. Στόχος της είναι να κατακυριεύσει πρώτα το ασυνείδητο των ατόμων, παραβιάζοντας έντεχνα τις ενδόμυχες σκέψεις και επιθυμίες τους, καθώς και τον εξιδανικευμένο κόσμο τους. Μέσω της επίτευξης του στόχου αυτού, θεωρεί πως θα κατακτήσει νόμιμα την εξουσία και όχι πρόσκαιρα και ουτοπικά. Μόνο μέσα από τον βιασμό του ασυνείδητου και του ονείρου των ατόμων, η Χρυσή Αυγή θα καταφέρει να προσμένουν από αυτήν το νέο τους, φαινομενικά, απελευθερωμένο πεπρωμένο, αλλά, στην πραγματικότητα, τόσο δέσμιο και φυλακισμένο. Οι αγώνες και ο πόλεμος εξιδανικεύονται, όπως εξιδανικεύτηκε και το σώμα και πνεύμα της μητέρας που κατακτήθηκαν: εξιδανικεύσεις που προσπαθούν να επιτύχουν το θαύμα της ανάστασης του πληγμένου ψυχισμού. Ο στρατιωτικός χαρακτήρας της οργάνωσης της Χρυσής Αυγής αποτελεί το δοχείο με τις κοινές εμπειρίες κατάκτησης και ανησυχίες απορρόφησης των ανδρών/ένα δοχείο μιας αρσενικής μήτρας. Η οργή που προκαλεί κάθε διαφωνία είναι η οργή της ανακάλυψης ότι η πραγματικότητα δεν είναι όπως το άτομο την ορίζει και πως το παραισθησιακό όνειρο της μαγευτικής προσμονής του νέου φωτός και του χρυσού μέλλοντος δεν είναι εφικτό. Η οποιαδήποτε διαφωνία, λοιπόν, κατακερματίζει και θρυμματίζει την αίσθηση παντοδυναμίας του ναρκισσιστικού ατόμου.

Όταν το εγώ του ατόμου έχει αποτύχει, το ιδανικό εγώ/ιδεώδες εγώ αποτελεί το υποκατάστατο του χαμένου ναρκισσισμού της παιδικής ηλικίας, όταν ο ίδιος ο εαυτός, δηλαδή, ήταν το ιδανικό του ατόμου.

²¹ Περιοδικό 'Μαίανδρος', Τεύχος 5, Σχοινιάς Σωτήρης, Άρθρο 'Φορώντας τις μαύρες μπλούζες' (σελ 7).

Από το ιδανικό του Εγώ ξεκινάει ένας σημαντικός δρόμος προς την κατανόηση της ψυχολογίας των μαζών. Αυτό το ιδανικό, πέρα από το ατομικό, έχει και ένα κοινωνικό μέρος, είναι και το κοινό ιδανικό μιας οικογένειας, μιας τάξης, ενός έθνους. Εκτός από τη ναρκισσιστική λίμπιντο, έχει δεσμεύσει και μια μεγάλη ποσότητα ομοφυλόφιλης λίμπιντο ενός ατόμου, η οποία με αυτό τον τρόπο επιστρέφει στο Εγώ.²²

Η, εκ νέου, εσωστρέφεια της λίμπιντο στο εγώ και η αποεπένδυση από τα διαφορετικά αντικείμενα, μέσω της παλινδρόμησης της παιδικής ναρκισσιστικής παντοδυναμίας, οφείλεται στην πρωταρχική κατάκτηση του αντικειμένου και την ολοκληρωτική προβολική ταύτιση, αλλά και στην προσθήκη μιας νέας τραυματικής πράξης, όπως αυτή του εθνικού τραύματος. Ο παθολογικός αυτός ναρκισσισμός οδηγεί σε μια ψυχωτική και οριακή διαταραχή της προσωπικότητας και σε ένα καταστροφικό εγώ με τα εξής χαρακτηριστικά: παραλήρημα μεγαλείου, υπερτίμηση της δύναμης των επιθυμιών και των ψυχικών πράξεων και σκέψεων, αποστροφή και απόσυρση του ενδιαφέροντος από τον εξωτερικό κόσμο, απώλεια αντίληψης της πλήρους πραγματικότητας και διατήρηση ορισμένων, μόνο, επιθυμητών πραγμάτων στην φαντασία, ένα παραλήρημα πως έρχεται το τέλος του κόσμου (Laplanche, 1970/1988). Ο παθολογικός ναρκισσισμός αποτελεί μία μορφή σαδομαζοχιστικής διαστροφής, καθώς οφείλεται στην ολοκληρωτική προβολική ταύτιση του υποκειμένου με το αντικείμενο και στην εξάλειψη της όποιας διαφορετικότητας ανάμεσά τους, μέσα από την άρνηση της πραγματικότητας (Freud, 2012).

Ο ναρκισσισμός αποτελεί το πρωτόγονο αίσθημα παντοδυναμίας, ένα μεγαλομανιακό παραλήρημα, μια πίστη στην μαγική δύναμη των λέξεων και μια μαγευτική τεχνική χειρισμού του εξωτερικού κόσμου (Freud, 1913/2016γ). Σύμφωνα με τον γλωσσικό ρατσισμό, η γλώσσα της ανώτερης πολιτισμικά φυλής καθορίζει τον τρόπο ποιοτικής σκέψης και συμπεριφοράς (Schnapper & Allemand, 2006). Ο μαγευτικός χειρισμός των λέξεων και της καθαρεύουσας αποτελεί μέρος της ψυχαναγκαστικής προστασίας του ελληνικού γλωσσικού γίνεσθαι από την Χρυσή Αυγή, ένα καταχραστικό χαρακτηριστικό και της χούντας. Η εμμονή της Χρυσής

²² Freud, Sigmund (2012), 'Ναρκισσισμός, Μαζοχισμός, Φετιχισμός', Μετάφραση: Μυλωνά, Νίκη, Εκδόσεις Ελληνική Παιδεία, Αθήνα (σελ 47).

Αυγής στον γλωσσικό μύθο των αρχαίων ελληνικών και της ελληνικής καθαρεύουσας αποτελεί το όπλο ενάντια του συνωμοσιακού αφελληνισμού και της πολιτισμικής ξενοκρατίας. Μέσα από τα αποσπάσματα της Χρυσής Αυγής, διαφαίνεται η χρήση πιο εξεζητημένου λεξιλογίου και της καθαρεύουσας. Η πίστη στις σκοτεινές δυνάμεις των εβραίων, των μεταναστών και των ευρωπαίων εταίρων που επιθυμούν την Ελλάδα αποχρωματισμένη γλωσσικά και βιασμένη πολιτισμικά εισέρχεται στον κατοπτρικό καθρέπτη: η γλώσσα εξισώνεται με το έθνος, το οποίο, με τη σειρά του, εξισώνεται με το ατομικό γίνεσθαι και, έτσι, λαμβάνει χώρα η ψυχαναγκαστική προσπάθεια διατήρησης της ατομικής ακεραιότητας που προβάλλεται ως φαντασίωση της ιμπεριαλιστικής επέκτασης και παγκόσμιας κυριαρχίας (Φραγκουδάκη, 2013). Η διατήρηση του ελληνικού γλωσσικού μύθου και της ανωτερότητας αυτών που τον κατέχουν εξιδανικεύεται και απελευθερώνει την βία ορμή των ενστίκτων, με σκοπό την διαφύλαξη του παντοδύναμου χαρακτήρα της Χρυσής Αυγής.

Η Χρυσή Αυγή θεωρεί τον εαυτό της ως την εθνικιστική αριστοκρατία, η οποία αποτελεί το φάρμακο της νόσου των δεινών της Ελλάδας. Παρουσιάζει την οργάνωσή της ως πανίσχυρη και ικανή να επιφέρει την αγνότητα και καθαρότητα της χώρας, μέσα από το διωκτικό παραλήρημα των, κατ' αυτήν, αποκλινόντων προτύπων. <<Το φάρμακο για την ασθένεια του μοντέρνου αμερικανισμού είναι (.....) εθνικιστικό και συνάμα αριστοκρατικό>>. ²³ Η Χρυσή Αυγή παρομοιάζει την οργάνωσή της ως το φάρμακο που θα καταπολεμήσει την ασθένεια των ξένων και μολυσμένων κυττάρων που απειλούν την Ελλάδα. Ένα τμήμα της ασθένειας αυτής είναι ο μοντέρνος αμερικανισμός, καθώς η αλλοεθνή προέλευσή του προσπαθεί να καταστρέψει την ελληνική, μέσα από το μοντέρνο και την ανοχή καινούριων και διαφορετικών προτύπων. Το φάρμακο 'Χρυσή Αυγή', λοιπόν, είναι εθνικιστικό και αριστοκρατικό και θα επαναφέρει, μέσα από την εθνική αναληψία και τη βία, την ψυχική και κοινωνική ισορροπία των ατόμων της ανώτερης ελληνικής φυλής. Η μη ανεκτικότητα είναι η τυραννική απάντηση στην εξωτερικότητα και στην πραγματικότητα του άλλου. Το αίσθημα παντοδυναμίας και η ανικανότητα αποδοχής κάτι άλλου πέραν των εσωτερικών σκέψεων οδηγούν στην εξάλειψη του πλουραλισμού. Δημιουργείται ένας ναρκισσιστικός φαντασιακός κόσμος, όπου ο άλλος γίνεται μία απλή ηχώ του εαυτού. Σύμφωνα με την Wieland (2015), ένα τέτοιο άτομο έχει καταστρέψει μία

²³ Περιοδικό 'Μαίανδρος', Τεύχος 9, 2013, Αλαμάνος Στέφανος, Άρθρο 'Για μια Μεταφυσική θεώρηση της Πολιτικής' (σελ 58).

εσωτερική ομάδα που περιλαμβάνει τον πατέρα, την διαφοροποιημένη μητέρα και τα αδέρφια. Αυτό που απομένει είναι η ένωση μητέρας-γιου και καθρέφτη-ηχούς από τα μέλη της ομάδας. Η προσωπικότητα κυριαρχείται από ένα είδος σαδομαζοχιστικής και διεστραμμένης σχέσης με το αντικείμενο/τον εχθρό. Αντί για αγάπη, μίσος και ζήλεια, υπάρχει διαστροφή, διαφθορά και τυραννία: αρνητικά συναισθήματα που το άτομο νιώθει, πρώτα απ'όλα, για τον ίδιο του τον κενό εαυτό.

Ο Green (1990/1998) χαρακτηρίζει ως αρνητικό ναρκισσισμό τις ενορμήσεις θανάτου που αφορούν την αποεπένδυση της λιβιδινικής ενέργειας και από το εγώ και από τα αντικείμενα και την στροφή της στο εσωτερικό κενό. Η κενότητα του ψυχισμού οδηγεί σε ψευδαισθησιακές ικανοποιήσεις των ασυνείδητων επιθυμιών που εκφράζονται μέσω ενός ανεξέλεγκτου, καταστροφικού και οριακού χαρακτήρα. Η οριακή προσωπικότητα διακατέχεται από μια διπλή απειλή: την απειλή της εισβολής του άλλου και εκείνη της οριστικής της απώλειας. Ένα σαδομαζοχιστικό σύστημα εγκαθίσταται στη ψυχή του ατόμου. Η μυθοπλαστική κατασκευή του εχθρού είναι απαραίτητη για την εκτόνωση της εσωτερικής ασυνείδητης πίεσης. Ο ρατσιστής, λοιπόν, προχωρά στην επιλογή ή την κατασκευή του εχθρού που τον συμφέρει, που ανταποκρίνεται στις εσωτερικές ψυχολογικές ανάγκες του και που τον συμπληρώνει (Ροζάνης, 1998). Έτσι, το ναρκισσιστικά πληγμένο υποκείμενο διαπράττει πρώτο τους φόβους που το ίδιο δεν θέλει να υποστεί: την κατακτητική εισβολή και την ολοκληρωτική κυριαρχία του αντικειμένου. Σύμφωνα με τους Schnapper & Allemand (2006), στην φασιστική σκέψη, ο άλλος/ξένος παρουσιάζεται ως σατανική φιγούρα και πηγή του κακού και η ταυτότητά του πρέπει να ισοπεδωθεί. Η δυστυχία του επίπλαστου εχθρού της Χρυσής Αυγής είναι πηγή ηδονής. Η δημιουργία του εχθρού αποτελεί αποκύημα της νοσηρής και διαστροφικής της φαντασίας. << (.....) να έχουν μία ΚΑΚΗ ΚΑΙ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΧΡΟΝΙΑ ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΜΑΣ. Όλοι οι εχθροί του Ελληνικού Γένους και της Μεγάλης Ιδέας του Εθνικισμού>> (Μιχαλολιάκος, 2014, σελ 120). Η δυστυχία, η βία, αλλά και ο φόνος του εχθρού είναι αυτά που θα εξαγνίσουν τον πληγμένο ναρκισσιστικό εαυτό των μελών της. Στην ιστορία του, ο φασισμός επινοεί τους εχθρούς και τις απειλές, βασιζόμενος στα κοινωνικά προβλήματα και αδιέξοδα του λαού: παλιά τους εχθρούς αποτελούσαν οι κομμουνιστές, τώρα οι μετανάστες (Συλλογικό, 2014). Οι εχθροί θα επινοούνται, πάντα, όσο ο ψυχισμός επιζητά την βίαιη προβολή του.

Η βία και η καταστροφικότητα είναι αυτά που ορίζουν τους άνδρες για την Χρυσή Αυγή. Ο θάνατος δεν αποτελεί μια εύκολη υπόθεση για αυτούς, αλλά οφείλει

να επέλθει μέσα από εκρήξεις, μέσα από μια βίαιη διάλυση μυαλού και σώματος, μια επιθυμία που αναβιώνει τις ασυνείδητες ψυχικές ροπές του ναρκισσιστικού πλήγματος και του κατακερματισμένου εγώ, μια προσπάθεια αποκατάστασης της χαμένης αρχαϊκής επιθυμίας για κατάκτηση και παντοδυναμία. Σαν μικρά παιδιά, επιζητούν την αγκαλιά της μητέρας που θα τα σώσει από την αποδιοργάνωση του ψυχισμού τους. Πόλεμοι και πλήρης έλεγχος της καθαρότητας της χώρας είναι αυτά που θα απομακρύνουν την διάλυση της ατομικής τους ταυτότητας και ακεραιότητας: μια ακατανόητη ναρκισσιστική πρόκληση λαμβάνει χώρα στην ψυχή τους. << (η Χρυσή Αυγή) θα κάνει εφόδους στα νοσοκομεία, αλλά και σε βρεφονηπιακούς σταθμούς και θα πετά στον δρόμο τους λαθρομετανάστες και τα παιδιά τους, για να μπουν στην θέση τους Έλληνες>>, δήλωση του βουλευτή Παναγιώταρου το 2012 (Συλλογικό, 2014, σελ 184). Στους αρρώστους των νοσοκομείων προβάλλεται ο πληγμένος εσωτερικός, αλλά και διαστροφικός εξωτερικευμένος εαυτός. Οι άρρωστοι εαυτοί, εν συνεχεία, εξισώνονται με τους εχθρούς. Τα παιδιά των εχθρών καθρεφτίζουν την παιδική ηλικία των ατόμων της Χρυσής Αυγής, κατά την οποία τα προσωπικά τραύματα καθόρισαν την μετέπειτα σαδομαζοχιστική τους ταυτότητα. Η ευαίσθητη ψυχικά ηλικία των παιδιών των εχθρών/μεταναστών οφείλει να στιγματιστεί μέσα από βίαιες εικόνες και απάνθρωπες συμπεριφορές. Το προσωπικό πλήγμα της παιδικής ηλικίας των ατόμων της Χρυσής Αυγής οφείλει να μεταβιβαστεί στα παιδιά των εχθρών, και, άρα, στους ίδιους τους εχθρούς: αφού οι ίδιοι οι φασίστες στερήθηκαν την ισορροπημένη ψυχική ανάπτυξη και την διαμόρφωση υγιούς ταυτότητας, το ίδιο πρέπει να πάθουν και οι άλλοι, ώστε να εξαγνιστεί ψυχικά ο ναρκισσιστικά πληγμένος εαυτός. Τα πιο σαδιστικά και ζώωδη ένστικτα απελευθερώνονται και κατευθύνονται στα εξιλαστήρια θύματα/στους εχθρούς.

3.2 Η υπεραρσενικότητα της σαδομαζοχιστικής δομής

Η σαδομαζοχιστική παράδοση της Χρυσής Αυγής δίνει στα μέλη της φασιστικής της ομάδας συναισθήματα παντοδυναμίας και υποσχέσεις απελευθέρωσης από το τραυματικό κομμάτι του εαυτού, μέσα από την αναγέννηση των ιδανικών του έθνους και την διοχέτευση των πρωτόγονων αισθημάτων και ενστίκτων βίας, υποταγής, αναδημιουργίας και ψευδεπίγραφων προσδοκιών που γεννούν την αυταρχικότητα και την υπεραρσενικότητα, με σκοπό τον διωγμό του φόβου της θηλυκοποίησης από τους επίπλαστους εχθρούς.

(.....) η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ εκφράζει μια ιδέα. Και οι Ιδέες έχουν αλεξίσφαιρο περιεχόμενο. Γι' αυτό και η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ επειδή εκφράζει την Ελλάδα που Αγωνίζεται και Νικά, δεν είναι δυνατόν να σκοτωθεί. Γιατί, Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΕΙΝΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ.²⁴

Η Χρυσή Αυγή προσπαθεί να κατακτήσει και να αποτελέσει το υπερεγώ/το ιδανικό των ελλήνων. Γνωρίζει πως τα ιδανικά είναι ψυχικά προστατευμένα και παντοδύναμα. Τολμά να παρομοιάσει την ιδεολογική της ταυτότητα με την Ελλάδα. Προβάλλει τον εαυτό της ως την ίδια την Ελλάδα, η οποία δεν είναι δυνατόν να πεθάνει, καθώς αποτελεί μια ιδέα και διακατέχεται από αισθήματα ναρκισσιστικής παντοδυναμίας. Μέσα στην παράνοιά της, επιδιώκει τον ιδεολογικό χαρακτήρα της βίας και της αγριότητας χαραγμένο στην σκέψη κάθε έλληνα, ώστε να είναι ικανός να πραγματοποιήσει τις πιο αιματηρές πράξεις στο όνομα της χώρας του. Ο κατακερματισμός του εγώ, η αποκοπή από την πραγματικότητα και η ασυνείδητη αναβίωση των πρωτόγονων ανησυχιών καταστροφής και απώλειας, όμως, είναι αυτά που εγείρουν τον σαδομαζοχιστικό τρόπο δράσης.

Οι μαζοχιστικές φαντασιώσεις εκφράζουν αισθήματα ενοχής. Το άτομο, λοιπόν, υποτίθεται πως έχει παραβιάσει κάτι και θα πρέπει να τιμωρηθεί από οδυνηρά βασανιστήρια, ενώ παράλληλα παίρνει ηδονή από τον πόνο. Ο μαζοχισμός συσχετίζεται με τα κατάλοιπα του νηπιακού αυνανισμού. Τοποθετεί το άτομο σε μια κατάσταση θηλυκότητας, υποβολής, δηλαδή, σε ευνουχισμό. Ο μαζοχισμός αποτελεί μια πηγή ευχαρίστησης που πηγάζει από την δυσαρέσκεια (Laplanche, 1970/1988). Αφορά τμήμα της ενόρμησης του θανάτου και ταυτίζεται με τον σαδισμό, μέσω του μηχανισμού άμυνας της προβολής. Ο σαδισμός είναι η ενόρμηση του θανάτου που εκφράζεται καταστροφικά και στρέφεται προς τα αντικείμενα του εξωτερικού κόσμου, έτσι ώστε να παραμείνει το υποκείμενο σε ακίνδυνη κατάσταση (Freud, 2012). Οι απαρχές του εναποτίθενται στο πρωκτικό ψυχοσεξουαλικό στάδιο, όπου το παιδί νιώθει πως με την απελευθέρωση των κοπράνων του και τον χειρισμό του πρωκτού, μπορεί να ελέγξει τα πάντα και αποκτά το αίσθημα μιας πλήρους παντοδυναμίας (Freud, 1923/2011). Η σχέση με τον άλλον παίρνει την μορφή μιας παρανοϊκής σαδομαζοχιστικής σχέσης, η οποία, σύμφωνα με τον Freud, έχει ρίζα το

²⁴ Περιοδικό 'Μαίανδρος', Τεύχος 7, 2014, Μάστορας Γιώργος, Άρθρο 'Αποκλειστικά πολιτική η δίωξη της Χρυσής Αυγής' (σελ 21).

παιδικό αίσθημα ενοχής απέναντι στον πατέρα (Ράιχ, 1933/1974). Ο Fromm (1941/1971) στηριζόμενος στην θεωρία του Freud περί σαδομαζοχισμού κατέληξε στο ότι μέσα στη σαδομαζοχιστική δομή το σαδιστικό υπereγώ κάνει την εμφάνισή του ως προστάτης ενάντια στον μαζοχιστικό τρόπο της απόγνωσης της απορρόφησης από το σώμα και το μυαλό της μητέρας. Εμφανίζεται σαν την απουσιάζουσα πατρική φιγούρα (λόγω της διαγραφής) ή την απολυταρχική πατρική φιγούρα που απαγορεύει στο παιδί την επιστροφή στην μητέρα (Wieland, 2015). Οι πρωταρχικές ταυτίσεις, λοιπόν, αποτελούν την σκοτεινή δύναμη του παρελθόντος που μεταβιβάστηκαν σε συμπεριφοριστικά πρότυπα που τις αναβιώνουν (Freud, 2012).

Η σαδομαζοχιστική δομή αντικατοπτρίζει την ανισομερή κατανομή άσκησης εξουσίας, μεταξύ των υποκειμένων και των αντικειμένων. Αποτελεί μια μικρογραφία της εσωτερικής πραγματικότητας που προβάλλεται στην εξωτερική και συνδέεται με την παρανοϊκή συμπεριφορά, όταν οι ορμές παύουν να υπόκεινται σε έλεγχο. <<...ενώ τη στιγμή που προκαλεί κανείς αυτούς τους πόνους στους άλλους, τους απολαμβάνει μαζοχιστικά ο ίδιος μέσα από μια ταύτιση με το πάσχον αντικείμενο...>>, τα αυτούσια λόγια του Freud που αναφέρει ο Laplanche (1970/1988, σελ 171). Η επιθετικότητα πηγάζει, πρώτα, από την μάχη απέναντι στον ίδιο τον εαυτό και ύστερα απέναντι στα εξωτερικά αντικείμενα. Οι υποστηρικτές/τα μέλη της Χρυσής Αυγής βρίσκονται εγκλωβισμένοι σε αρχαϊκές ψυχικές συγκρούσεις και σε φαντασιακές ταυτίσεις με τον άλλον, τον οποίο δεν μπορούν να δεχτούν ως διαφορετικό. Ο άλλος, λοιπόν, πρέπει να γίνει ίδιος ή σε διαφορετική περίπτωση να εξοντωθεί. Ο αντισημιτισμός αποτελεί μια σαγηνευτική μορφή παρανοϊκού ερωτισμού υπό την έννοια μιας διαστροφικής σαδομαζοχιστικής σχέσης και ενός διαστροφικού υπereγώ που προτάσσει την απόλαυση του εγκλήματος και την απελευθέρωση της λυσσαλέας έντασης των πιο καταστροφικών ενστίκτων και ορμών θανάτου (Freud, 2012).

Ο σαδισμός του υπereγώ και ο μαζοχισμός του εγώ αλληλοσυμπληρώνονται και η ένωσή τους οδηγεί στα ίδια αποτελέσματα της καταστροφικής ενόρμησης του θανάτου, η οποία επιδιώκει την μετάβαση της ασταθούς ζωής στην σταθερότητα της ανόργανης κατάστασης. Αποτελούν τις όψεις του ίδιου νομίσματος και αφορούν την πρόκληση και αποδοχή πόνου, όχι μόνο σεξουαλικού, αλλά και υπό την ευρεία έννοια του εξουσιάζειν και του εξουσιάζεσθαι. Η αποερωτικοποίηση του μαζοχισμού απελευθερώνει τα πιο βίαια και αιμοβόρα ένστικτα. Η φαντασίωση της επιθετικότητας σημαίνει πως την στρέφεις προς τον εαυτό σου, επιτίθεσαι στα περιεχόμενα του ίδιου σου του εαυτού, διεγείρεσαι σεξουαλικά με αυτόν τον τρόπο,

και αναβιώνεις ασυνείδητες διεργασίες του πληγμένου ψυχισμού σου μέσω της βίας στους άλλους (Laplanche, 1970/1988). Ο σαδιστής, λοιπόν, είναι ένα υποτακτικό άτομο, παρά την φαινομενική αντιφατικότητα. Είναι σαδιστής, επειδή είναι αδύναμος και ανίσχυρος και προσπαθεί να καλύψει την έλλειψη αυτή, ασκώντας δύναμη πάνω στους άλλους με τη μεταμόρφωσή του από σκουλήκι σε θεό (Fromm, 1941/1971). <<Είμαστε εξτρεμιστές γιατί η ιστορία γράφεται από παράτολμους δημιουργούς με μεταφυσικές παρορμήσεις και όχι φιλήσυχα ανθρωπάκια, υπηρέτες της Εβραϊκής σαπίλας>> απόσπασμα της εφημερίδας της Χρυσής Αυγής, δημοσιευμένο από τον Ψαρρά (2012). Ο μαζοχισμός του ίδιου του σαδιστή φασίστα αποκαλύπτεται από τον τρόπο που υποβάλλεται στην ανώτερη δύναμη της Μοίρας, της Ιστορίας, της Φύσης (επίκληση σε γενετικούς/βιολογικούς και μεταφυσικούς παράγοντες), αλλά και στις επιταγές του ηγέτη. Οι οπαδοί του φασιστικού κινήματος της Χρυσής Αυγής υποκύπτουν μαζοχιστικά στους ανώτερους και κυριαρχούν σαδιστικά τους κατώτερους, όπως τους μετανάστες. Έχει δημιουργηθεί μια ιεραρχία, στην οποία όλοι έχουν κάποιον από πάνω για να υποβληθούν και κάποιον από κάτω για να νιώσουν ότι έχουν δύναμη πάνω του.

Η καταδίωξη και η καταστροφή των αδύναμων και θηλυκοποιημένων εχθρών είναι, πλέον, αναπόφευκτη. Στην σαδομαζοχιστική δομή της Χρυσής Αυγής επικρατεί ο κανόνας της αγάπης για τους ισχυρούς και το μίσος για τους αδύναμους. Τους εχθρούς, για την Χρυσή Αυγή, αποτελούν οι μετανάστες, οι ομοφυλόφιλοι, οι αντιφασίστες και οποιοσδήποτε παρεκκλίνει από το κλειστό σύστημα ιδεολογίας της ναζιστικής και φασιστικής κουλτούρας της. Σύμφωνα με τον Παπαιωάννου (2013), η μανία της Χρυσής Αυγής για φυλετική εθνοκάθαρση καθοδηγείται από έναν ταξικό προσανατολισμό. Οι εχθροί/στόχοι της Χρυσής Αυγής, λοιπόν, είναι οι αδύναμοι και οι εξαθλιωμένοι, οι μετανάστες, αλλά σε καμία περίπτωση οι μετανάστες ανώτερης οικονομικής θέσης εκπρόσωποι της όποιας θρησκείας. Οι πρακτικές της Χρυσής Αυγής, λοιπόν, ακολουθούν τα πρότυπα των ιδεολογιών του ναζισμού και του εθνικοσοσιαλισμού, τις ιδέες δηλαδή της φυλετικής εθνοκάθαρσης και της συγκρότησης μιας ταυτότητας, από την οποία όποιος παρεκκλίνει, οφείλει να πληρώσει το τίμημα της ύπαρξής του.

Ο εχθρός είναι ο ακάθαρτος που προκαλεί, στην Χρυσή Αυγή, απέχθεια και μίσος. Η εξολόθρευσή του είναι επιτακτική. <<Υπάρχει τρόπος>>, η συνήθης απάντηση εκπροσώπων της Χρυσής Αυγής, όταν κλήθηκαν να απαντήσουν σε ερωτήσεις σχετικά με την μεταναστευτική πολιτική που προτείνει η οργάνωσή τους

(Παπαϊωάννου, 2013). Ο τρόπος, τον οποίο υπονοούν, είναι η βία, η άκρατη μορφή βίας, η οποία μακροπρόθεσμα στοχεύει στην επίτευξη της ολικής φυλετικής εκκαθάρισης. <<Αμα η Χρυσή Αυγή βγάλει δημοτικό σύμβουλο στην Αθήνα, θα γίνει πογκρόμ>>, <<Θα την κάνουμε κολέγιο>> (την πλατεία Βικτωρίας), λόγια του Ηλία Παναγιώταρου σε συνέντευξη στην εφημερίδα 'Τα Νέα' και στον Γιάννη Παπαδόπουλο, στις 13-11-2010.²⁵ Έτσι, το εξαθλιωμένο εγώ επιζητά την αποκατάστασή του μέσα από το σκληρό υπερεγώ. Αναφερόμαστε, δηλαδή, σε μια αποπλάνηση υπό το στέγαστρο του ενστίκτου θανάτου.

Αγωνιστείτε για να έρθει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα η ιερή και ευλογημένη εκείνη στιγμή, όπου όλοι οι εχθροί μας, λίγο πριν την ώρα του Αίματος και της Φωτιάς και του Θανάτου, θα ακούσουν τον βροντερό χτύπο στη πόρτα τους και τη χαρακτηριστική φωνή να τους λέει: 'Ηρθε η ώρα σας'.²⁶

Η λατρεία του εθνικιστικού αγώνα της Χρυσής Αυγής, με όπλα το Αίμα, την Φωτιά και τον Θάνατο έχει κυριεύσει το υπερεγώ και αποτελεί στην ουσία, το κυνήγι του ίδιου του πληγμένου εαυτού. Η χαρακτηριστική φωνή που θα ακούσουν οι εχθροί πως ήρθε η ώρα τους αποτελεί την προβολή της φωνής του υποσυνειδήτου των ίδιων των ατόμων της Χρυσής Αυγής που έχουν αντιληφθεί τον νομοτελειακό χαρακτήρα της επιμειξίας. Η φωνή αυτή μοιάζει με μια φωνή θεία που προτρέπει και τα άτομα της Χρυσής Αυγής για την εξωτερίκευση της ωμής βίας, προς χάριν του ιερού σκοπού του θανάτου: μια παρανοϊκή και διαστροφική ιδεοληψία έχει εισβάλλει στο μυαλό τους.

Το εγώ καταστρέφεται από το υπερεγώ που έχει αναπτυχθεί σε μια κουλτούρα του ενστίκτου του θανάτου. Το θανατηφόρο επιθετικό υπερεγώ, με την παντοδύναμη πλευρά του, καταστρέφει τελικά το εγώ. Η φασιστική λύση της Χρυσής Αυγής περιλαμβάνει την καταβρόχθιση του αντικειμένου από το εγώ και την κατάληψη των προσόντων του. Σε αυτή την καταστροφή του αντικειμένου, ο εαυτός γίνεται παντοδύναμος. Το υποκείμενο όχι μόνο κατέχει το αντικείμενο, αλλά και το

²⁵ Παπαδόπουλος, Γιάννης, Εφημερίδα 'Τα Νέα', Άρθρο 'Βγάλαμε σύμβουλο - Έρχεται πογκρόμ', 13-11-2010.

²⁶ Απόσπασμα της εφημερίδας της Χρυσής Αυγής, δημοσιευμένο από: Ψαρράς, Δημήτρης (2012), 'Η μαύρη βίβλος της Χρυσής Αυγής: Ντοκουμέντα από την ιστορία και τη δράση μιας ναζιστικής ομάδας', Εκδόσεις Πόλις, Αθήνα.

καταβροχθίζει (Freud, 2012). Σε αυτή την σαδιστική καταστροφή του αντικειμένου από τον εαυτό υπάρχει η προσδοκία καταστροφής του κόσμου. Ο εαυτός, καταβροχθίζοντας το αντικείμενο ή τα εσωτερικά αντικείμενα, ανυψώνεται σε έναν παντοδύναμο αφέντη του κόσμου. Ένας τέτοιος εαυτός δεν είναι μόνο δολοφονικός, αλλά και άδειος από εσωτερικά αντικείμενα. Ο εχθρός δεν αποτελεί ολόκληρο το αντικείμενο. Το αντικείμενο θρυμματίζεται σε χίλια κομμάτια. Το θρυμματισμένο αντικείμενο αποτελεί την προβολή του θρυμματισμένου εγώ. Τέτοια αντικείμενα είναι έτοιμα να υπονομεύσουν και να καταβροχθίσουν το υποκείμενο. Παρομοιάζονται με εκατομμύρια μικροσκοπικούς οργανισμούς που επιτίθενται στο καθαρό σώμα. Η προβολή των κομματιών επιστρέφει και οδηγεί στην, εκ νέου, μανιακή καταδίωξη του αντικειμένου και την συνεχή προσπάθεια επανάκτησης της παντοδυναμίας, μέσα από τα μονοπάτια του θανάτου (Wieland, 2015).

Ο θάνατος εξισώνεται με το κατακερματισμένο και πληγμένο εγώ των φασιστών της Χρυσής Αυγής. Το έθνος και η αιωνιότητα αντιπροσωπεύουν, στην ουσία, την κατάκτηση της μητέρας και την παντοδυναμία.

Ο Θάνατος μπορεί να αποτελεί αδερφό μας και συνοδοιπόρο μας στον αγώνα για το Έθνος και για την αιωνιότητα. Δεν είναι εχθρός, αλλά η μάνα που θα σου πει 'πολέμησες αρκετά, ήσουν γενναίος, ήρθε η ώρα να ανταμειφτείς'. Είναι αυτός που στο τέλος υπογράφει ότι έζησες τη ζωή σου άξια, γιατί πριν από τον Θάνατο όλα μπορούν να αλλάξουν. Για αυτό: ΖΗΤΩ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ. ΖΗΤΩ Η ΝΙΚΗ.²⁷

Η ψευδαίσθηση της κατάκτησης της μητέρας, όμως, είναι αυτή η φωνή που θα γυρνά πάντα και θα φωνάζει το θυμικό της απώλειας, η οποία θα αναβιώνεται και θα ωθεί την απελευθέρωση προς τα έξω των πιο βίαιων, αιματηρών και υπεραρσενικών ενστίκτων εκμηδένισης και ολοκληρωτικής καταστροφής του επίπλαστου εχθρού. Η φωνή της μάνας και τα λόγια της ενώ φαινομενικά αποτελούν μια σουρεαλιστική μεταφορά, με σκοπό την απεικόνιση του ηθικού χρέους και του ιερού εθνικιστικού σκοπού των ατόμων της Χρυσής Αυγής, από την άλλη θυμίζουν τόσο μεστά την κατάσταση του παρανοϊκού που έχει αποκοπεί από την πραγματικότητα και έχει μεταφερθεί σε έναν άλλον κόσμο, όπου επικρατούν οι ακουστικές παραισθήσεις και οι φαντασιακές φωνές σαν μια ομιχλώδης σκιά του τραυματικού και απωθημένου

²⁷ <http://www.xryshaygh.com/index.php/enimerosi/view/zwh-esti-filosofia-filosofia-esti-thewrhisisthanatou#>.

ασυνειδήτου, το οποίο καθορίζει την σκέψη και την δράση του. Η βία είναι στο επίκεντρο και μαζί με τον πόλεμο εξιδανικεύονται ως εξαγνισμός από το αδιέξοδο της θηλυκότητας και της αδυναμίας, με σκοπό την κατάκτηση της παντοδυναμίας. Σύμφωνα με την Wieland (2015), η βιαιότητα του σαδιστικού υπερεγώ μπορεί να οδηγηθεί σε ψυχωτική κατάρρευση, ύστερα από την διάλυση της φασιστικής ναρκισσιστικής ταυτότητας και του νοσταλγικού παντοδύναμου εαυτού που αυτή προσφέρει. Έτσι, οι άνδρες της Χρυσής Αυγής προτιμούν τον θάνατο από το να χάσουν την ψευδεπίγραφη παντοδυναμία τους, μέσα από την φυλετική επιμειξία. Γι'αυτούς ο θάνατος είναι η ψυχική λύτρωση από τα προσωπικά τραύματα. Η νίκη που θα επέλθει μετά τον θάνατο είναι η πραγματοποίηση της πρωτόγονης επιθυμίας θανάτου και επιστροφής στην ανωδυνότητα της ανόργανης ύλης.

3.2.1 Τα τάγματα εφόδου. Κατά καιρούς, έχουν δοθεί πολλοί χαρακτηρισμοί για την Χρυσή Αυγή: υμνητές του Χίτλερ, δολοφόνοι, μαχαιοβγάλτες, προστάτες της νύχτας με εθνική δήθεν συνείδηση και πατριωτισμό, δημιουργοί ταγμάτων θανάτου με τα πιο άγρια φονικά και ζώδη ένστικτα. Η άσκηση της βίας από την Χρυσή Αυγή δεν είναι ούτε τυχαία, ούτε επιπόλαια, αντιθέτως είναι πολύ καλά οργανωμένη από ηγετικά στελέχη της οργάνωσης και επιτελείται από ομάδες των μελών της, ούσα πάντοτε στοχευμένη. Ο στόχος της ομάδος προκαθορίζεται άνωθεν, η ομάδα συντίθεται, χωρίς την πλήρη επίγνωση των μελών για τον προορισμό και την τελική έκβαση της στρατιωτικής αποστολής (Ψαρράς, 2012). Τα απαιτούμενα για την δράση της εγκληματικής ομάδας είναι η απόλυτη στρατιωτική πειθαρχία, η αφοσίωση στον ναζισμό και εθνικοσοσιαλισμό, το απόλυτο μίσος για τον εχθρό, η ενστικτική βίαιη ορμή, η πίστη στα συμβόλαια θανάτου (Παπαϊωάννου, 2013). Η ομάδα είναι σαν να υποκινείται από μια φωνή αίματος, το αίμα που ζητά την καθαρότητα της φυλής, την βία και την εξόντωση των βρώμικων/άλλων. Η πρωτογενής ναρκισσιστική ψευδαίσθηση κατάκτησης της μητέρας των ανδρών της Χρυσής Αυγής οδηγεί στην αναβίωση και επανάληψη των ψευδαισθησιακών ικανοποιήσεων της επιθυμίας τους. Ο σαδισμός των ανδρών της επικεντρώνεται, μανιωδώς, στην εκμηδενίζουσα και ολέθρια άλωση και κατάκτηση του αντικειμένου. Ο θρυμματισμένος εαυτός μπορεί να επιβιώσει μόνο μέσα στην ομοιογένεια της φασιστικής ομάδος, οικειοποιώντας την βίαιη ταυτότητά της.

Οι άνδρες των ταγμάτων εφόδου εμφανίζονται, κυρίως, σε όποιον δημόσιο χώρο εντοπίσουν την απειλή του εχθρού και, ως επί το πλείστον, κατά τις βραδινές

ώρες. Οι περιπτώσεις δράσης τους σε ιδιωτικό χώρο είναι λιγότερες, αλλά ακόμα και η ύπαρξη αυτών αποδεικνύουν τον αποκρυφιστικό χαρακτήρα της ναζιστικής οργάνωσης. Είναι ντυμένοι με μαύρα ρούχα, 'φουσκωτοί', ακολουθούν όμοιο βηματισμό στρατιωτικού τύπου, μοιάζουν με φάλαγγα στρατιωτών βίαιων και αιμοβόρων. Η απειλητική και προαπαιτούμενη μορφή του σώματός τους με τα έντονα μούσकुλα είναι, στην ουσία, το κύριο εργαλείο εκφοβισμού των θυμάτων, πριν την πραγματοποίηση της επίθεσης (Παπαϊωάννου, 2013). Όπως ανέφερε και ο Χίτλερ (Hitler, 1925/2006, σελ 180): << Για να εξασκηθούν τα μέλη και να αναπτύξουν τα φυσικά τους προσόντα δεν χρειάζονταν καμιά στρατιωτική άσκηση, έπρεπε μόνον να εξασκηθούν στα σπορ. Το μποξ και το ζίου-ζίτσου ήταν κατά τη γνώμη μου περισσότερο απαραίτητα (.....) >>. Η εκγύμναση και τελειοποίηση του σώματός τους εξισώνεται με την κένωση και απονέκρωση των περιεχομένων τους. Το άδειο σώμα γίνεται εμποτισμένο από τα υψηλά ιδανικά της φυλής, του αίματος και της γης.

Δεν απαιτείται η γνωριμία των μελών μεταξύ τους. Τους αρκεί ο ιερός κοινός σκοπός και το σύνθημα από τον αρχηγό, ο οποίος πάντοτε εκτελεί τις εντολές του ηγέτη της οργάνωσης. Η βία, άλλωστε, αποτελεί το καλύτερο αμυντικό όπλο για τον εξαγνισμό του εξαθλιωμένου εγώ των Χρυσανγιτών. Το άνανδρο λιντσάρισμα που πραγματοποιείται από τα τάγματα εφόδου έχει φυσικά και συμβολικό χαρακτήρα: το θύμα και οι όμοιοι με αυτό έχουν πλέον συνειδητοποιήσει πως η ζωή τους βρίσκεται σε κίνδυνο. Βρίσκονται σε διαρκή ανασφάλεια, νιώθοντας έναν εσωτερικό βιασμό να τους πνίγει. Το τάγμα εφόδου έχει πετύχει τον σκοπό του: οι άνδρες του έχουν απαλλαγεί από τον φόβο, τον έχουν μεταβιβάσει στο μυαλό και το σώμα του εχθρού. <<Να ενδοβάλλεις το πάσχον αντικείμενο, να φαντασιώνεις το πάσχον αντικείμενο, να προξενείς πόνο στο αντικείμενο μέσα σου, να προξενείς πόνο στον εαυτό σου>> (σελ 181). Ο πόνος χαρακτηρίζεται ως μια διάρρηξη του εγώ, η οποία ξεκινά από την επιφάνεια του σώματος του εχθρού και με την προβολική μεταφορά του πόνου παραβιάζεται ο ψυχισμός και ο πόνος εισέρχεται σε αυτόν. << (το) Εγώ...δεν είναι απλώς μια επιφάνεια, αλλά είναι επίσης και η προβολή μιας επιφάνειας>> (σελ 153), (Laplanche, 1970/1988).

Ο αριθμός των ανδρών του τάγματος εφόδου έχει το αριθμητικό πλεονέκτημα έναντι του θύματος, καθώς αυτοί δεν επιτίθενται ενάντια ολόκληρων ομάδων, και έτσι, το θύμα στερείται κάθε ενδεχομένου ικανότητας αυτοάμυνας. Άλλωστε, οι χρυσανγιτες των ταγμάτων εφόδου γνωρίζουν μονάχα την θρασύδειλη επίθεση εναντίον του ενός ή των λίγων, και όχι την άμυνα. Η τακτική τους κερδίζει έδαφος

μέσα από την ταχύτητα, τον αιφνιδιασμό και το τρομοκρατικό σκοτάδι (Παπαϊωάννου, 2013). Οι πολλοί, λοιπόν, χτυπούν τον έναν με φονικά όπλα και εργαλεία, αλλά και με την δύναμη του σώματος, το οποίο επιβάλλεται στο ξένο σώμα/στο σώμα του εχθρού. Το σώμα του εχθρού κατακλύζεται από πληγές, πόνο, παθητικότητα, αλλά πάνω απ' όλα από φόβο που έχει εισχωρήσει βαθιά στο σώμα και την ψυχή του. <<Είναι αβοήθητος, εκτεθειμένος στη βία που τον υποτάσσει συνολικά, ως ολότητα. Δεν πρόκειται απλώς για μια εξωτερική, φυσική διαδικασία. Είναι ένας βιασμός που ξεπερνάει τη στιγμή, ρίχνει σκιά πάνω στην υπόλοιπη ζωή>>, (Sofsky, 1996/1998, σελ 96). Μέσω της βίας, επιτυγχάνεται η πλήρης κυριαρχία στο σώμα του εχθρού, η εκμηδένιση του σώματός του. Καθώς ο σαδομαζοχισμός έχει σεξουαλική βάση, το σώμα του εχθρού είναι αυτό που καλείται να επωμισθεί τα δεινά των ανεκπλήρωτων ναρκισσιστικών ιδεωδών των ανδρών της Χρυσής Αυγής. Σύμφωνα με τον Ράιχ (1932/1980), βάσει της φυσιολογίας του άγχους, η έντονη συστολή των περιφερειακών αγγείων και η έντονη ροή του αίματος, στις περιπτώσεις αποδοχής ή πρόκλησης πόνου και βίας, από την μία, αυξάνουν το άγχος, ενώ από την άλλη, ανακουφίζουν από την εσωτερική ένταση τους σαδιστές, όταν ο πόνος προκαλείται στο σώμα του αντικειμένου/εχθρού.

Σύμφωνα με την κατάθεση αυτόπτη μάρτυρα, κατά την ανακριτική διαδικασία της απόπειρας δολοφονίας του φοιτητή Δημήτρη Κουσουρή, το 1998, από χρυσαυγίτες τάγματος εφόδου, εκ των οποίων ο ένας ήταν ο Περίανδρος, πρώην υψηλόβαθμο στέλεχος της οργάνωσης που καταδικάστηκε το 2006 σε 21 χρόνια φυλάκιση, αλλά η ποινή του μειώθηκε αργότερα και απελευθερώθηκε το 2010:

(.....) δέκα περίπου άτομα κρατούσαν ξύλα, παλούκια χονδρά από φράχτες και μακριά, περίπου 1-1,5 μέτρο. Προχωρούσαν ο ένας πίσω απ' τον άλλον σε στυλ στρατιωτάκια (.....) ήταν ψηλοί, σωματώδεις, φαινότουσαν για 'μπράβοι', ήταν και γυμνασμένοι. Έδιναν την εντύπωση ότι αποτελούν ομάδα (.....) άρχισαν να χτυπάνε τους νεαρούς, όλη η ομάδα με τα ξύλα (.....) ο τρίτος είχε ήδη πέσει χάρη από τα χτυπήματα στο κεφάλι και όλη η ομάδα των δέκα ατόμων συνέχιζε να τον χτυπάει με τα ξύλα, με κλωτσιές, ενώ αυτός ήταν πεσμένος χάρη. Ο Χ. κι εγώ με κίνδυνο της ζωής μας πλησίασαμε τους δράστες (.....) προσπαθούσαμε με τις φωνές, με κραυγές να τους διώξουμε. Ο ένας εκ των νεαρών ο οποίος ήταν πεσμένος χάρη και ήταν γεμάτος αίματα, τα αίματα είχαν κάνει πλημμύρα, το πρόσωπο είχε μεταμορφωθεί από τα χτυπήματα. Εμείς λέγαμε στους δράστες 'Φύγετε, τον σκοτώσατε'. 4-5 απ' αυτούς συνέχισαν να βαράνε, ενώ οι υπόλοιποι

*είχαν κλοιό-ασπίδα γύρω γύρω, κινώντας πάνω κάτω τα ξύλα για να μην πλησιάσει κανείς για βοήθεια.*²⁸

Η αιμοδιψή επιθυμία τους για την κυριαρχία του σώματος του εχθρού και την εισχώρηση του φόβου και πέραν του σώματος, φτάνοντας στο εσωτερικό του ψυχικού του οργάνου, δεν έχει όρια, είναι ικανή να φτάσει μέχρι τον απόλυτο εκμηδενισμό και τον θάνατο του εχθρού. Οι υπεραρσενικοί άνδρες έχουν απαλλαγή από την συνείδηση της λογικής και της ηθικής. Το φασιστικό υπερεγώ των Χρυσανγιτών λειτουργεί μόνο με βάση τα ενορμητικά βίαια ένστικτα διοχέτευσης του μίσους για τους ίδιους τους εαυτούς, προς τους ξένους/εχθρούς, οι οποίοι αποτελούν πια σκορπισμένα κομμάτια. Τα παρασιτικά κομμάτια είτε αποτελούν τα περιεχόμενα του σώματος της μητέρας, είτε είναι η ίδια η μητέρα, είτε είναι ο παρασιτικός εαυτός που ρουφάει το αίμα της μητέρας, είτε ο συνδυασμός όλων που αποτελεί το κατακερματισμένο θρυμματισμένο εγώ, λόγω της καταστροφής του από την ψευδαίσθηση ένωσης με τη μητέρα (Wieland, 2015).

*Η καθημερινότητά τους δεν θα είναι ποτέ ίδια μετά την πρώτη φορά που βρέθηκαν στην αρένα και γεύτηκαν αίμα. Τώρα θέλουν ξανά. Η Χρυσή Αυγή εθίζει το κοινό σε αυξανόμενες δόσεις εκκαθαριστικής βίας. Προκαλεί μαζική τοξική εξάρτηση από το θέαμα της δημόσιας βίας*²⁹.

Η στιγμή διάπραξης της βίαιης πράξης από τους υπεραρσενικούς άνδρες των ταγμάτων εφόδων είναι, απόλυτα, ερωτικοποιημένη. Ακόμα και αυτός που δεν την διαπράττει, την παρακολουθεί με ηδονοβλεπτικό πάθος. Τα σκορπισμένα κομμάτια της ψυχικής και σωματικής ταυτότητας του εχθρού προβάλλουν το ίδιο το κατακερματισμένο εγώ τους. Η εξάγνιση της ναρκισσιστικής τους ουλής επιτυγχάνεται μέσα από την επαναλαμβανόμενη άσκηση βίας και την θέαση του αίματος του εχθρού. Η ηδονική βία και η οσμή του αίματος που παρέχουν στα άτομα τα τάγματα εφόδου τα φέρνουν πλάι στην παραισθησιακή μεγαλοπρέπεια και

²⁸ Δημοσιευμένο από: Συλλογικό: Κουσουρής, Δ., Παπαδάτος-Αναγνωστόπουλος, Δ., Παπαντολέων, Κ., Σακελλαρίου, Α., Χριστόπουλος, Δ. (2014), 'Το "βαθύ κράτος" στην σημερινή Ελλάδα και η Ακροδεξιά', Εκδόσεις Νήσος, Αθήνα (σελ 161).

²⁹ Παπαϊωάννου, Κωστής (2013), 'Τα <<καθαρά χέρια>> της Χρυσής Αυγής, Εφαρμογές ναζιστικής καθαρότητας', Εκδόσεις Μεταίχμιο, Αθήνα (σελ 100).

παντοδυναμία και στην ψευδεπίγραφη κάλυψη των υπαρξιακών τους κενών και της προσωπικής τους κατωτερότητας.

Η δράση των ταγμάτων εφόδου δεν περιορίζεται μόνο στις επιθέσεις κατά των εχθρών. Είναι διευρυμένη, μέσα από περιπολίες, αστυνόμευση, προστασία, απειλές για κλείσιμο επιχειρήσεων: ένα πολύ καλά οργανωμένο εκκαθαριστικό σχέδιο, λοιπόν, με σκοπό τον έλεγχο, ολοένα και περισσότερων, περιοχών και την εξάπλωση της ναζιστικής κυριαρχίας τους (Παπαϊωάννου, 2013). Σύμφωνα με το 'Αγών μου' του Χίτλερ (Hitler, 1925/2006), επίκεντρο της εθνικοσοσιαλιστικής ιδεολογίας και πρακτικής του ήταν η κυριαρχία του κόμματος στους δρόμους, ώστε να διαβεί ύστερα το κατώφλι του κράτους.

Η εγκληματική εκκαθαριστική δράση των ταγμάτων εφόδου νομιμοποιείται, μέσα από την εκλογική απήχηση της Χρυσής Αυγής. Οι ψηφοφόροι της Χρυσής Αυγής μοιάζουν να συνυπογράφουν τα συμβόλαια θανάτου κατά των εχθρών. <<Η κοινή γνώμη δε θ'αντιδράσει, κι ούτε θα προσφέρει καμιά βοήθεια στην αλήθεια. Θα μείνει να 'κάθεται' σιωπηλά και να παρακολουθεί μ'απελπισία ή ακόμη και μ'απόλαυση τη σταύρωση αθώων ψυχών>> (Ράιχ, 2013, σελ 52). Άλλωστε, δεν είναι ανάγκη να ασκείς ο ίδιος βία, ίσως αρκείσαι στο να το κάνουν οι άλλοι για σένα, αποποιούμενος τις ευθύνες πραγμάτωσης της βίας αυτής. Κατά τον Paxton (2004/2006), ο Χίτλερ υποστήριζε πως τα εγκλήματα που διαπράττονται στο όνομα και για το συμφέρον του λαού είναι νόμιμα και υψίστης εθνικής αναγκαιότητας. 'Βαδίζει η εθνική αντίσταση' φώναζε ο χιτλερικός στρατός, 'Αντεπίθεση' φωνάζει η Χρυσή Αυγή (το όνομα και του περιοδικού νεολαίας της οργάνωσης). Τα συνθήματα αυτά δείχνουν την βίαιη αντιστροφή της ναζιστικής οργάνωσης: μεταβάλλει τον δράστη σε θύμα και τον επιτιθέμενο σε αμυνόμενο <<Γιατί δεν έχουμε συνηθίσει (.....) να καθόμαστε να περιμένουμε τον εχθρό. Αντίθετα, θα βγούμε να τον ψάξουμε για να τον χτυπήσουμε στο ίδιο του το έδαφος>>, απόσπασμα του περιοδικού νεολαίας της Χρυσής Αυγής (Ψαρράς, 2012). Τα μέλη της Χρυσής Αυγής φέρονται να αντικαθιστούν τις αρχές της δικαιοσύνης και την αστυνομία και επιτίθενται ενάντια των μεταναστών που υποτίθεται πως είναι οι υπαίτιοι εγκληματικών πράξεων σε διάφορες περιοχές. Με τον τρόπο αυτό, διεκδικούν την πίστη του λαού, λόγω της ασφάλειας που του παρέχουν (Χασαπόπουλος, 2013). Οι αντιδημοκρατικές μορφές εξουσίας που βρίσκονται στην σκιά κάθε κράτους δικαίου είναι έκδηλες στο ελληνικό σύστημα και έχουν ακολουθήσει την δική τους αυτόνομη πορεία. Ο ακραίος

συντηρητισμός και η αντιδημοκρατική δράση τους χαρακτηρίζουν τμήματα της ελληνικής αστυνομίας και δικαιοσύνης (Συλλογικό, 2014).

3.2.2 Η εγκληματική δράση και η χρόνια συγκάλυψη από τις αρχές. Τα ιδεολογικά αποσπάσματα της Χρυσής Αυγής δεν κρύβουν, ούτε στο ελάχιστο, πως η οργάνωση έχει σαφή εθνικοσοσιαλιστική και ναζιστική ταυτότητα, εκφράζει μια πλήρη υμνητική τάση απέναντι στον Χίτλερ, αλλά και θρήνο για την ήττα του. Τα παρακάτω αποσπάσματα αποτελούν ύμνο προς τον Χίτλερ, την ημέρα της επετείου της πτώσης του ναζισμού.

Ο Φίρερ του Γερμανικού Ράιχ, αυτός ο οραματιστής της Νέας Ευρώπης και η Εύα Μπράουν θα αυτοκτονήσουν στις 15:30 της 30ής Απριλίου 1945. Την ίδια μέρα, 30 Απριλίου μετά από 38 χρόνια εμείς οι Έλληνες Εθνικοσοσιαλισταί θα σταθούμε προσοχή χαιρετώντας με τον αιώνιο χαιρετισμό και θα κρατήσουμε ενός λεπτού σιγή. Στις καρδιές μας φουντώνει η πίστη στα λόγια του Φίρερ 'σε μια-δυο γενεές θα μου αποδοθεί δικαιοσύνη'. Στις καρδιές μας φουντώνει η πίστη στη Νίκη. Η Νίκη θα είναι δική μας. Νίκη που θα σημάνει την εθνικοσοσιαλιστική κοσμογονία και την συντριβή του δηλητηριαστή όλων των λαών: του διεθνούς Ιουδαισμού. 30 Απριλίου 1945 - 30 Απριλίου 1983. Ο αγών συνεχίζεται. Το μέλλον μας ανήκει.³⁰

(.....) μέσα στο θαύμα της Γερμανικής Επανάστασεως το 1933 είδαμε τη Δύναμη που θα λυτρώσει την ανθρωπότητα από την εβραϊκή σαπίλα, είδαμε την Δύναμη που θα μας οδηγήσει σε μια καινούρια ευρωπαϊκή αναγέννηση, είδαμε την λαμπερή αναγέννηση, είδαμε την λαμπερή αναβίωση των αρχέγονων ενστίκτων της φυλής, είδαμε μια δυναμική φυγή από τον εφιαλτικό βιομηχανικό μαζάνθρωπο σε έναν νέο και ταυτόχρονα αρχαίο και αιώνιο τύπο ανθρώπου, τον άνθρωπο των ηρώων και των ημιθέων, τον αγνό, αφελή και βίαιο άνθρωπο του μύθου των ενστίκτων (.....) Η Γερμανία του Χίτλερ είναι φυσικά το λαμπρότερο απ'αυτά (τα οικοδομήματα των εθνών).³¹

³⁰ Απόσπασμα του Παππά, βουλευτή της Χρυσής Αυγής, στην εφημερίδα της οργάνωσης το 1983, δημοσιευμένο από: Ψαρράς, Δημήτρης (2012), 'Η μαύρη βίβλος της Χρυσής Αυγής: Ντοκουμέντα από την ιστορία και τη δράση μιας ναζιστικής ομάδας', Εκδόσεις Πόλις, Αθήνα.

³¹ Απόσπασμα της εφημερίδας της Χρυσής Αυγής, δημοσιευμένα από: Ψαρράς, Δημήτρης (2012), 'Η μαύρη βίβλος της Χρυσής Αυγής: Ντοκουμέντα από την ιστορία και τη δράση μιας ναζιστικής ομάδας', Εκδόσεις Πόλις, Αθήνα.

Οι υμνητές του Χίτλερ αποτελούν την συνέχεια του μύθου των αρχέγονων ενστίκτων, τον οποίο οφείλουν να τιμήσουν, μέσα από την βιαιότητα απέναντι στους υπανθρώπους που αποτελούν το δηλητήριο που απειλεί να εισέλθει στο αγνό άριο αίμα, έτσι ώστε να πραγματοποιήσουν το όραμα του Φίρερ και να αναβιώσουν την λαμπρότητα της εγγενούς ανώτερης άριας φυλής. Η λαμπρή αναγέννηση της άριας φυλής θα αποτελέσει την απαρχή ενός καινούριου και απόλυτα καθαρού κόσμου, αφού πρώτα χυθεί το μολυσμένο αίμα των εχθρών.

Το πέραςμα στην εγκληματική πράξη είναι η ‘μοίρα’ των ασυνείδητων εσωτερικών συγκρούσεων των ανδρών της Χρυσής Αυγής και του κατακερματισμένου τους, πια, εγώ. Η κενότητα του εσωτερικού τους χώρου οδηγεί στην κένωση των περιεχομένων της εξωτερικής πραγματικότητας και των αντικειμενότροπων σχέσεων. Στην περίπτωση του φόνου, το ψυχικό όργανο αδυνατεί να απορροφήσει και να κατευνάσει τις έσω, αλλά και έξω εντάσεις, οπότε το έγκλημα αποτελεί μια ναρκισσιστική πράξη ανακούφισης και ανάκτησης της παντοδυναμίας της φαλλικής φάσης ψευδαισθησιακής κατάκτησης της μητέρας. Η βίαιη ψυχική ενέργεια, αντί να επέρχεται σε διαδικασία ψυχοποίησης, ελέγχου, δηλαδή, στο υποσυνείδητο επίπεδο του ψυχισμού, εκφορτίζεται από το εκείνο, πολεμώντας το εγώ και κατακυριεύοντας το υπερεγώ. Όταν η πραγματικότητα είναι πολύ στερητική, όπως η σημερινή Ελλάδα της κρίσης και της απώλειας του οικονομικού πλούτου, οι μαυροντυμένοι άνδρες των ταγμάτων εφόδου υφίστανται ολέθρια ναρκισσιστική ντροπή και η παλινδρόμηση της πρωταρχικής απώλειας και της ψευδαισθησιακής κατάκτησης λαμβάνει χώρα στην πιο άκρατη μορφή της. Ο άκρατος εσωτερικός φόβος μετουσιώνεται σε καταδιωκτική μανία. Η παρανοειδής συμπεριφορά των ανδρών των ταγμάτων εφόδου εξοστρακίζει το οτιδήποτε άπτεται του πραγματικού και ένας φαντασιακός κόσμος πλημμυρισμένος από αιματηρές πράξεις πρωτόγονης ορδής γεννιέται. Ο φόνος εξισώνεται με την απελευθέρωση του δέσμιου εγώ των υπερασθενικών ανδρών και η ακραία απώθηση των πρωταρχικών τραυμάτων τους αποδεσμεύεται υπό την πιο διαστροφική της μορφή.

Η Χρυσή Αυγή έχει, αποδεδειγμένα, ακολουθήσει τον μανιώδη σκοπό της φυλετικής εθνοκάθαρσης ως πολιτικό σχέδιο, νομιμοποιώντας κατ’αυτόν τον τρόπο τις ποινικές εγκληματικές πράξεις της. Είναι ικανή να πατήσει πάνω στο αίμα των

εχθρών. Σύμφωνα με το πόρισμα του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου: <<Σε εφαρμογή των καταστατικών αρχών και επιδιώξεων της εγκληματικής αυτής οργάνωσης, διαπράχθηκαν στα πλαίσια της επιλήψιμης, κατά τις προηγούμενες αναπτύξεις, δραστηριότητάς της, δεκάδες αξιόποινες πράξεις>>. Σύμφωνα με το άρθρο 187 ΠΚ, η Χρυσή Αυγή πρόκειται για μια συγκροτημένη από πολλά χρόνια εγκληματική οργάνωση, με την δράση της να ξεκινά από το 1996. Υπάρχουν δικογραφίες με κατηγορούμενους μέλη της Χρυσής Αυγής, στους οποίους αποδίδονται εγκλήματα σε βαθμό πλημμελήματος και κακουργήματος. Οι εγκληματικές πράξεις της οργάνωσης αφορούν στοχευμένη άσκηση βίας, σχεδιασμένη, καθοδηγούμενη και οργανωμένη από την ηγεσία της, επιτελούμενη από ομάδες μελών και στελεχών της, οργανωμένων ως 'τάγματα εφόδου' ή 'ομάδες κρούσης' (Παπαϊωάννου, 2013).

Το Δίκτυο Καταγραφής Περιστατικών Ρατσιστικής Βίας έχει καταγράψει εκατοντάδες περιστατικά βίας από χρυσαυγίτες, αναγνωρισμένους από τα θύματα. Παρ'όλα αυτά, ελάχιστα από τα περιστατικά αυτά έχουν καταγραφεί στις επίσημες εκθέσεις της Ελληνικής Αστυνομίας και, άρα, δεν έχουν διωχθεί ποινικά (Χασασόπουλος, 2013). Υπάρχει μεγάλη δυσκολία διερεύνησης και εξιχνίασης των εγκληματικών επιθέσεων που έχουν πραγματοποιηθεί από τα τάγματα εφόδου της Χρυσής Αυγής. Τους λόγους διατυπώνει, και αναφέρουμε επιγραμματικά, η δικηγόρος και γενική γραμματέας της Ελληνικής Ένωσης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου και του Πολίτη, Κλειώ Παπαντολέων (Ψαρράς, 2012): η ανησυχητική αδράνεια των αστυνομικών αρχών και ο δισταγμός των θυμάτων και των μαρτύρων να καταγγείλουν την εγκληματική επίθεση, λόγω του φόβου να έρθουν αντιμέτωποι με τα μέλη της Χρυσής Αυγής

Η Χρυσή Αυγή έχει επιτύχει τον σκοπό της: έχει μεταβιβάσει τον φόβο στην σκέψη και το σώμα του εχθρού. Η πρωταρχική απορρόφηση και ο φόβος αναβίωσής της μεταβιβάστηκαν στο αντικείμενο, το οποίο οφείλει να βιώσει την τραυματική εμπειρία απορρόφησης και καταστροφής. Το θύμα διακατέχεται, πια, από συναισθήματα ανημποριάς και αδυναμίας. Αποτελεί ένα τρομακκρατημένο άτομο που οι φόβοι του για την επανάληψη του βίαιου ρατσιστικού συμβάντος είναι ικανοί να το απομονώσουν και να το απομακρύνουν από την καταγγελία της επίθεσης. Αισθάνεται τον εαυτό του διαφορετικό και ευάλωτο. Ντρέπεται για τον ίδιο του τον εαυτό και αρνείται να δεχθεί την πραγματικότητα του συμβάντος, προσπαθώντας να την απωθήσει για να μην αναβιωθεί ούτε φαντασιακά, αλλά ούτε και στην πραγματικότητα. Παρά τα καταγεγραμμένα ρατσιστικά περιστατικά από το Δίκτυο

Καταγραφής Περιστατικών Ρατσιστικής Βίας, η αδράνεια των αστυνομικών αρχών εγείρει ερωτηματικά σχετικά με την αδιαφορία, συγκάλυψη ή και συνενοχή τους, στάσεις που ευνοούν την συνέχιση των βίαιων ρατσιστικών πρακτικών.

Η κύρια κατηγορία προς τη Χρυσή Αυγή είναι η δολοφονία του Παύλου Φύσσα, στις 17 Σεπτεμβρίου του 2013, λόγω της οποίας πραγματοποιήθηκαν συλλήψεις ηγετικών στελεχών της οργάνωσης και του ίδιου του Μιχαλολιάκου. Η Χρυσή Αυγή αρνήθηκε την οποιαδήποτε σχέση με τον κατηγορούμενο για τον φόνο, Γεώργιο Ρουπακιά, παρά την διαφορετική απολογία του ίδιου. Από έρευνες, όμως, ο κατηγορούμενος φέρεται να είχε στενή σχέση με ηγετικά στελέχη της Χρυσής Αυγής και συμμετείχε σε πολλές δραστηριότητές της στην τοπική οργάνωση Νίκαιας. Επίσης, η άρση του τηλεφωνικού απορρήτου έφερε στο φως την επικοινωνία Ρουπακιά με τους Πατέλη και Λαγό, βουλευτές της Χρυσής Αυγής. Σύμφωνα με το άρθρο 187 ΠΚ, η Χρυσή Αυγή συγκεντρώνει όλα τα κατά νόμο χαρακτηριστικά της εγκληματικής οργάνωσης, ύστερα από την αξιολόγηση, την επεξεργασία και αλληλοσυσχέτιση του οπτικοακουστικού ανακριτικού υλικού, στο στάδιο της ανάκρισης, των εγγράφων, του μεγάλου αριθμού μαρτυρικών καταθέσεων, σε συνδυασμό με τις απολογίες των κατηγορούμενων (Παπαϊωάννου, 2013).

Σύμφωνα με το υπόμνημα της πολιτικής αγωγής για τη δίκη της Χρυσής Αυγής, οι δράσεις της, στις 17 Σεπτέμβρη του 2013, ήταν κεντρικά οργανωμένες υπό την καθοδήγηση του βουλευτή και περιφερειάρχη Πειραιά, Γιάννη Λαγού, ο οποίος τηρούσε τις εντολές του αρχηγού της Χρυσής Αυγής, Νίκου Μιχαλολιάκου. Αν η Χρυσή Αυγή δεν επιθυμούσε τις εν λόγω ενέργειες, ή αν τα μέλη της τις έπραξαν κατά παραβίαση των κεντρικών εντολών και της πειθαρχίας της οργάνωσης, τότε η οργάνωση θα τους είχε αποβάλλει από τους κόλπους της και θα είχε ενημερώσει με σχετική εγκύκλιο τις τοπικές οργανώσεις. Όπως κατέθεσε ο πρώην υπεύθυνος της τοπικής οργάνωσης νοτίων προαστίων, Γεώργιος Παπαγεωργίου: << Ο Αρχηγός του κόμματος είναι ο απόλυτος κυρίαρχος αυτού. Τίποτα δεν γίνεται αν δεν το γνωρίζει ή δεν το εγκρίνει>> (Υπόμνημα της Πολιτικής Αγωγής του Αντιφασιστικού Κινήματος για τη δίκη της Χρυσής Αυγής).

Η αποδεδειγμένη μακροχρόνια εγκληματική δράση της Χρυσής Αυγής, χωρίς να έχει ερευνηθεί πριν από την δολοφονία του Παύλου, εγείρει υποψίες για το αν η Χρυσή Αυγή απολάμβανε της ανοχής, ίσως και της προστασίας πυρήνων του κρατικού μηχανισμού. Χρειάστηκε η αιματοχυσία του Παύλου Φύσσα, ώστε η ελληνική πολιτεία να προβεί στην επιτακτική εξάρθρωση της εγκληματικής της

δράσης, καθώς τα προηγούμενα εγκλήματα δεν αρκούσαν (Συλλογικό, 2014). Ο αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Χαράλαμπος Βουρλιώτης δήλωσε τα εξής, όπως αναφέρεται στο Υπόμνημα της Πολιτικής Αγωγής του Αντιφασιστικού Κινήματος για τη δίκη της Χρυσής Αυγής:

Ιδιαίτερα πρέπει να επισημανθεί ότι σε ορισμένες περιπτώσεις, που δεν αποκλείεται ο αριθμός τους να είναι μεγαλύτερος, άνδρες της Ελληνικής Αστυνομίας συνέδραμαν ή στην καλύτερη των περιπτώσεων ανέχονταν τα μέλη της οργάνωσης στη διάπραξη διάφορων επίμεπτων πράξεων, στοιχείο που πρέπει να ελεγχθεί ενδελεχέστερα.

Δεν είναι τυχαία η αντικατάσταση μεγάλου αριθμού αστυνομικών στον τομέα των Εσωτερικών Υποθέσεων, καθώς και του διευθυντή της Εθνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών, κατά την διεξαγωγή της έρευνας, ώστε να επιτευχθεί η αντικειμενικότητά της. Διόλου τυχαία, επίσης, και η δήλωση ενός βουλευτή της Χρυσής Αυγής, κατά την σύλληψή του: <<Ξήλωσαν όλη την αστυνομία και την ΚΥΠ για να μας συλλάβουν>> (Συλλογικό, 2014, σελ 88).

Το πόρισμα της έρευνας της Υπηρεσίας Εσωτερικών Υποθέσεων της Ελληνικής Αστυνομίας απέδειξε ως αληθείς τις δηλώσεις Βουρλιώτη και πως η συγκάλυψη εκτείνεται στα ανώτερα κλιμάκια της Ελληνικής Αστυνομίας. Δέκα μόνο αστυνομικοί, από τους 319 που ελέγχθηκαν, φέρονται να είχαν άμεση ή έμμεση σχέση με τις δράσεις της Χρυσής Αυγής και με βάση τον αριθμό αυτό: << (...) Δεν συγκροτούνται πυρήνες ή αδιαφανείς φράξιες ή παρασυνταγματικοί πόλοι στην Ελληνική Αστυνομία, που στο σύνολό της αποτελεί πυλώνα της δημοκρατικής τάξης>>. Βέβαια, εντύπωση προκαλεί η μη συμπερίληψη στην έρευνα αστυνομικών με γνωστές τις διασυνδέσεις με τη Χρυσή Αυγή, όπως του διοικητή ΑΤ Νίκαιας, για τον οποίο υπάρχουν αρκετές ενδείξεις συμμετοχής στις εγκληματικές δράσεις της οργάνωσης στη Νίκαια, των αστυνομικών οργάνων που ήταν παρόντα στην επίθεση κατά του Παύλου Φύσσα και που ποτέ δεν παρενέβησαν, καθώς και πολλών άλλων αστυνομικών, όπως αναφέρεται στο Υπόμνημα της Πολιτικής Αγωγής του Αντιφασιστικού Κινήματος για τη δίκη της Χρυσής Αυγής.

Οι ισχυρισμοί της Χρυσής Αυγής πως αποτελεί ένα καθ'όλα νόμιμο πολιτικό κόμμα είναι φυσικά ψευδείς, καθώς από τα ντοκουμέντα για την δράση της οργάνωσης, από το 1980 και ύστερα, αποδεικνύεται ακριβώς το αντίθετο. Μέχρι και

σήμερα, εκκρεμούν αρκετές δίκες εις βάρος ηγετικών στελεχών και βουλευτών της Χρυσής Αυγής, του Κασιδιάρη (οπλοκατοχή, οργάνωση βίαιων πογκρόμ) (Ψαρράς, 2012) και της Θέμιδος Σκορδέλη, επικεφαλής του τάγματος εφόδου της Χρυσής Αυγής στον Άγιο Παντελεήμονα, η οποία καταδίκαστηκε πρόσφατα με ποινή 14 μηνών με αναστολή, με τις κατηγορίες εξύβρισης και διατάραξης της κοινής ειρήνης. Φυσικά, η μεγαλύτερη ποινική εκκρεμότητα εις βάρος της Χρυσής Αυγής είναι η τελική εκδίκαση της υπόθεσης δολοφονίας του Παύλου Φύσσα. Η εξάρθρωση της εγκληματικής οργάνωσης της Χρυσής Αυγής δεν κατέστη εφικτή, χωρίς την εμβάθυνση της έρευνας για την εξιχνίαση των σχέσεων της οργάνωσης με τους κρατικούς αξιωματούχους της Ελληνικής Αστυνομίας, οι οποίοι φαίνεται να την ενίσχυσαν πολύπλευρα, κατά την μακροχρόνια εγκληματική της δράση. Άλλωστε, η ελληνική αστυνομία περιλαμβάνει πληθώρα ατόμων του ακραίου εθνικιστικού χώρου, από την περίοδο των εμφύλιων διαμαχών του '40 και του '60-'70 που θεωρούν πως επιτελούν πατριωτικό καθήκον, εκδιώχνοντας τους εκάστοτε εχθρούς του κράτους, με βίαιο τρόπο (Συλλογικό, 2014). Η εγκληματική οργάνωση της Χρυσής Αυγής είναι, στην ουσία, το κόμμα που έχει εξασφαλίσει το προνόμιο της χρόνια νόμιμης λειτουργίας του. Στο σημείο αυτό, τίθενται ερωτηματικά και για την μη επαρκή προσπάθεια της δικαιοσύνης να προβεί στην συναρμολόγηση των συντεταγμένων και χρόνιων οργανωμένων εγκληματικών της πράξεων, πριν από την δολοφονία Φύσσα. Διαπιστώνεται πως η ακροδεξιά παρείσφρηση στην ελληνική αστυνομία και δικαιοσύνη είναι καλά εδραιωμένη και χρόνια συντεταγμένη, ευνοώντας την συνέχιση της ρατσιστικής βίας και του ρατσιστικού λόγου.

Η βία της Χρυσής Αυγής δεν περιορίζεται στις νυχτερινές περιπολίες και στους φόνους, αλλά εκφράζεται απροκάλυπτα μέσα από τον δημόσιο λόγο (προφορικό και γραπτό). Η ελληνική δικαιοσύνη δεν έχει ενεργήσει αποτελεσματικά για την καταπολέμηση αυτών των φαινομένων και πρακτικών, παρά την κατοχυρωμένη νομοθετικά δυνατότητα ποινικοποίησή τους. Σύμφωνα με το άρθρο 2 του Νόμου 927/1979:

Όστις δημοσίως, είτε προφορικώς, είτε δια του Τύπου ή δια γραπτών κειμένων ή εικονογραφήσεων ή παντός έτερου μέσου, εκφράζει ιδέας προσβλητικές κατά προσώπου ή ομάδος προσώπων, λόγω της φυλετικής ή εθνικής καταγωγής των

*τιμωρείται με φυλάκισιν μέχρι ενός έτους ή με χρηματικήν ποινήν ή και δι'άμφοτέρων των ποινών τούτων.*³²

Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 66 του Νόμου 4139/2013:

*Η τέλεση της πράξης από μίσος προκαλούμενο λόγω της φυλής, του χρώματος, της θρησκείας, των γενεαλογικών καταβολών, της εθνικής ή εθνοτικής καταγωγής ή του σεξουαλικού προσανατολισμού ή της ταυτότητας φύλου του παθόντος συνιστά επιβαρυντική περίσταση και η ποινή δεν αναστέλλεται.*³³

Παρά την φαινομενική επαναστατική αντισυστημικότητα της Χρυσής Αυγής, εμφανίζονται ισχυρές και χρόνια θεμελιωμένες σχέσεις της εγκληματικής της οργάνωσης με την ελληνική αστυνομία και δικαιοσύνη, γεγονός που συνδράμει την κάλυψη και ενίσχυση των σαδιστικών και αυταρχικών πρακτικών της.

³² Δημοσιευμένο από: Συλλογικό: Κουσουρής, Δ., Παπαδάτος-Αναγνωστόπουλος, Δ., Παπαντολέων, Κ., Σακελλαρίου, Α., Χριστόπουλος, Δ. (2014), 'Το "βαθύ κράτος" στην σημερινή Ελλάδα και η Ακροδεξιά', Εκδόσεις Νήσος, Αθήνα (σελ 167).

³³ Δημοσιευμένο από: Συλλογικό: Κουσουρής, Δ., Παπαδάτος-Αναγνωστόπουλος, Δ., Παπαντολέων, Κ., Σακελλαρίου, Α., Χριστόπουλος, Δ. (2014), 'Το "βαθύ κράτος" στην σημερινή Ελλάδα και η Ακροδεξιά', Εκδόσεις Νήσος, Αθήνα (σελ 167).

Κεφάλαιο τέταρτο

Η ψυχολογία των μαζών και τα κοινωνικά αίτια ανόδου της Χρυσής Αυγής

4.1 Η απελευθέρωση των ενστίκτων εντός μάζας

Η ατομική ψυχολογία είναι αυτομάτως και κοινωνική, καθώς στον ψυχισμό του ατόμου, πάντοτε θα υπάρχει κάποιος άλλος ως πρότυπο και προβολή του ίδιου του εαυτού του. Το υποκείμενο είναι ένα αναπόσπαστο τμήμα ενός κόσμου αντικειμένων που αποτελεί το εγώ του ατόμου. Η μελέτη του ατόμου αποτελεί το αντικείμενο της ψυχολογίας των μαζών, το οποίο είναι μέλος κάποιας ομάδας, λαού, φυλής, κοινωνικής τάξης, μέλος μιας μάζας δηλαδή, με έναν κοινό σκοπό. Πέραν της ατομικής ενόρμησης, λοιπόν, υπάρχει και η κοινωνική ενόρμηση που διακατέχει τον ψυχισμό του ατόμου και η οποία είναι πρωταρχική, καθώς ο γεννήτοράς της είναι η οικογένεια (Freud, 1913/2016β). Οι πρωταρχικές τραυματικές εμπειρίες του ατόμου, μέσα από τις ταυτίσεις με τα μέλη της οικογένειας, είναι καθοριστικές για την μετέπειτα φανατική συμμετοχή του σε έναν μαζικό σχηματισμό.

Εντός μάζας, αφυπνίζονται και διεγείρονται οι σατανικές παρορμήσεις του ατόμου (Ράιχ, 2013). Όταν το άτομο βρίσκεται σε μια κατάσταση πλήρους ισοπέδωσης των τριών μερών της ψυχής και παύσης της ισορροπίας των βασικών ενστίκτων, επιχειρεί να αδειάσει τον εαυτό του από όλες τις εσωτερικές σκέψεις και διαμάχες και να αποκτήσει μια ψευδαισθησιακή εσωτερική συνοχή. Το άδειασμα του μυαλού από τις εσωτερικές συγκρούσεις είναι χαρακτηριστικό των φανατισμένων και των μαζικών δολοφόνων. Μπορεί να επιτευχθεί για το σκοπό μιας ιδέας, μιας εμμονής, μιας θρησκείας, ενός πολέμου ή εγκλήματος. Η βία παίρνει τη θέση της εσωτερικής διαμάχης που διχάζει την ψυχή. Το άτομο έχει ήδη διαπράξει εσωτερική βία, εξαλείφοντας τα περιεχόμενα του εαυτού του, μια προσπάθεια που συνεχίζεται και μέσα από την εξωτερίκευση της βίας και την στροφή της προς τα αντικείμενα (Bollas, 1993). Η εξιδανίκευση της κτηνώδους βίας που προβάλλεται από την φασιστική μάζα δίνει την δυνατότητα στα ναρκισσιστικά πληγμένα άτομα να απωθήσουν το αίσθημα της προσωπικής του μηδαμινότητας και κατωτερότητας (Le Bon, 1895/2010). Στον μαζικό σχηματισμό της Χρυσής Αυγής, το ατομικό ιδεώδες εγώ αντικαθίσταται από το μαζικό, το οποίο ενσαρκώνει η μορφή του ηγέτη. Όταν το άτομο δεν έχει ξεκάθαρες διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στα τρία μέρη της ψυχής του, τότε γίνεται πολύ πιο εύκολη η πιστή προσήλωση στα ιδεώδη του μαζικού

σχηματισμού. Η ρίζα αυτών βρίσκεται στον ναρκισσισμό. Από την γέννηση και τον αυτάρκη ναρκισσισμό (το παιδί είναι το επίκεντρο της προσοχής και της φροντίδας των γονιών) και την, εν συνεχεία, αίσθηση παντοδυναμίας (λόγω της κατάκτησης της μητέρας), υπάρχει η συνειδητοποίηση της μεταβλητότητας του εξωτερικού κόσμου. Επομένως, το είδος της ομάδας που επιλέγει το άτομο να ανήκει εκφράζει μέρος του εσωτερικού του κόσμου, τον βαθμό ναρκισσισμού, και παντοδυναμίας, καθώς και τον βαθμό, κατά τον οποίο αναζητά ασφάλεια, εκπλήρωση ή ανάπτυξη (Wieland, 2015). Η άρνηση της διαφορετικότητας του εξωτερικού κόσμου επιδιώκεται μέσα από την εύρεση ενός αντικειμένου/μιας ιδέας που θα προστατεύσει τον πληγμένο ναρκισσισμό και θα τον ενισχύσει ψευδαισθησιακά. Το καινούριο ιδεώδες εγώ, άκρως προσανατολισμένο στην βία, είναι αυτό που θα απελευθερώσει το άτομο από τις ενδοψυχικές συγκρούσεις και ματαιώσεις του. Τα άτομα της μάζας χαρακτηρίζονται από έντονο νευρωτικό χαρακτήρα, λόγω της ασυνείδητης διαδικασίας του απωθημένου ναρκισσισμού και της έλλειψης διαχωρισμού των λειτουργιών των τριών μερών της ψυχής. Το εθνικό τραύμα ενισχύει την ένταση των συγκρούσεων αυτών (Freud, 1913/2016β).

Στην σημερινή πραγματικότητα της κοινωνικής κρίσης, όπου ο παγκόσμιος οικονομικός ανταγωνισμός και οι ακραίες πολιτικές λιτότητας λαμβάνουν χώρα στα κράτη, το άτομο στρέφεται στην παραίτηση από αυτήν την οικονομικοκρατούμενη κοινωνία και ωθείται προς το ατομικό του και μόνον συμφέρον. Το αίσθημα της αυτοσυντήρησης έχει κατακερματιστεί. Το άτομο, λοιπόν, επικεντρώνεται στο ατομικό του συμφέρον, ακόμα και στην περίπτωση που αυτό αντιτίθεται στο κοινωνικό. Πλέον, είναι αναπόφευκτη η επιστροφή του απωθημένου σε μια κοινωνία που στηρίζεται στο άτομο (Schnapper & Allemand, 2006). Τα απωθημένα προσωπικά τραύματα των ατόμων της Χρυσής Αυγής αναδύονται στην επιφάνεια της εξωτερικής πραγματικότητας, μέσα από παθολογικές μεταβιβάσεις τους σε εθνικά ζητήματα. Τα νέα πρότυπα του υπερεγώ, στην ελληνική κοινωνία της κρίσης, προστάζουν την ατομικότητα, ακόμα και μέσα από αυταρχικές πρακτικές, με σκοπό την επιβίωση του ατόμου και την ασυνείδητη αναβίωση των παρελθοντικών τραυματικών εμπειριών.

Το άτομο, ως μεμονωμένο ον, εμφανίζει τελείως διαφορετικές σκέψεις και συμπεριφορές, από αυτές που αποκτά στην συνέχεια ως μέρος του ανθρώπινου πλήθους της μάζας. Στο άτομο που είναι ενταγμένο σε μια μάζα εμφανίζονται ιδέες και συναισθήματα που υλοποιούνται και ως πράξεις, τα οποία βρίσκονται στον αντίθετο δρόμο σκέψης, από αυτόν που θα ακολουθούσε, δρώντας ατομικά. Η μάζα

αποτελεί μια προσωρινή συνύπαρξη ατόμων, τα οποία είναι πλήρως ετερογενή μεταξύ τους, με ένα παροδικό κοινό συμφέρον ανάκτησης της παντοδυναμίας, άρνησης της πραγματικότητας και τα οδηγεί στην ανάδυση του φυλετικού ασυνειδήτου. Το άτομο που διαπράττει μια πράξη δεν δρα συνειδητά, λοιπόν, καθώς δεν νιώθει πως είναι ο εαυτός του, αλλά αντιπρόσωπος της ομάδας, έχοντας δημιουργήσει το υπερεγώ του, με βάση τα πρότυπα και τις επιταγές αυτής (Le Bon, 1895/2010).

Μέσα στον μαζικό σχηματισμό, το άτομο αποκτά την δυνατότητα να επανακτήσει τις απωθημένες ασυνείδητες ενορμήσεις του, καθώς η μάζα του παρέχει συναισθήματα μεγάλης δύναμης και παντοδυναμίας και, άρα, δεν είναι αναγκασμένο να τις περιορίζει και να τις απωθεί, όπως θα έκανε αν δρούσε ατομικά. Το άτομο χάνει την συνείδηση του αισθήματος ευθύνης, καθώς η ανωνυμία των μελών της μάζας οδηγεί στην ανευθυνότητα. Με τον τρόπο αυτό, ο φόβος γίνεται κοινωνικός και η ευθύνη μοιράζεται. Το άτομο, εντός μάζας, είναι διατεθειμένο να αποβάλλει κάθε χαρακτηριστικό της συνειδητής του προσωπικότητας, παρασύρεται στην ορμητικότητα των ενστίκτων, μη συνειδητοποιώντας τις πράξεις του. Το χαρακτηριστικό αυτό ονομάζεται υποβολή και σχετίζεται με την αντικατάσταση της συνείδησης/της λογικής από τις διεργασίες ασυνειδήτου. Αναφερόμαστε σε μια υπνωτιστική μορφή μάζας, όπου η επιθυμία, η σκέψη και το συναίσθημα βρίσκονται στην κατεύθυνση που έχει υποδείξει ο υπνωτιστής/ηγέτης της μάζας (Le Bon, 1895/2010). Η επιθυμία ολοκληρωτικής εμβύθισης σε μια μεγαλύτερη οντότητα/η φαντασίωση αποίκησης του σώματος της μητέρας είναι μέρος των πρωτόγονων επιθυμιών των ατόμων και η φασιστική ομάδα και ιδεολογία, ικανοποιώντας αυτές τις πρωτόγονες επιθυμίες, απελευθερώνει μια αίσθηση παντοδυναμίας στα μέλη της ομάδας που θρέφει το εξουθενωμένο εγώ τους (Wieland, 2015).

Σε άρθρο της εφημερίδας της Χρυσής Αυγής, το 1991, δημοσιευμένο από τον Χασαπόπουλο (2013), τονίζεται πως οι αλλαγές πραγματοποιούνται μόνο μέσα από τη βία και πως οι άνθρωποι δεν πρέπει να παρασύρονται από τα επιχειρήματα. Η Χρυσή Αυγή επιδιώκει να παρασύρει τον κόσμο, μέσα από τα λόγια της, στον ενστικτικό κόσμο της βίας και του πολέμου.

Ήρθαμε για να πολεμήσουμε μέχρις εσχάτων, γιατί είμαστε οι άνδρες και οι γυναίκες με τις μαύρες μπλούζες, είμαστε τα πουλιά της θύελλας και της αντάρας και βαδίζουμε μαχητικοί και αποφασισμένοι στο μαναχικό μονοπάτι μας,

επαληθεύοντας την προφητεία που διαβάσαμε στους στίχους του Έζρα Πάουντ:
‘Εκεί που ψάλλει το κρανίο Θα επιστρέψουν οι στρατιώτες Θα επιστρέψουν οι
*σημαίες’.*³⁴

Τα άτομα της Χρυσής Αυγής αισθάνονται πως αποτελούν τους παντοδύναμους μαυροντυμένους στρατιώτες που καλούνται να πολεμήσουν για την επαναφορά της ηθικής και φυλετικής συνείδησης της Ελλάδας, εκπληρώνοντας, έτσι, την θεϊκή προφητεία. Ο προσηλυτισμός της Χρυσής Αυγής στα φυλετικά και πολεμικά ιδεώδη έχει απομακρύνει από την ιδεολογία της την όποια λογική επιχειρηματολογία. Καθ’ ότι εντός της μάζας της Χρυσής Αυγής χάνονται οι διανοητικές λειτουργίες και η λογική, τα άτομα επιζητούν τις ψευδαισθήσεις μιας φαντασιακής πραγματικότητας, οι οποίες ενισχύουν τις απωθημένες ενορμητικές επιθυμίες τους και εξισώνουν τους προσωπικούς τραυματικούς φόβους με τους εθνικούς. Οι ψευδαισθήσεις αυτές οδηγούν στην προσπάθεια ανάκτησης του αισθήματος παντοδυναμίας, μέσα από την μάχη και τον πόλεμο, ώστε τα ‘πουλιά της θύελλας’ να απελευθερωθούν από το δέσμιο εγώ τους και να κατακυριευθούν από τον ενστικτικό κόσμο της φυλετικής βίας.

Το άτομο γίνεται ένα άβουλο ον, το οποίο παρασύρεται από τις ωμές επιτακτικές παρορμήσεις και στερείται της ικανότητας αυτοελέγχου, μέσα από το ψευδαισθησιακό σύστημα παντοδυναμίας που του παρέχει η μάζα (Freud, 1920/2014). Εντός μάζας, οι διανοητικές λειτουργίες και η κριτική ικανότητα των ατόμων χάνονται. Παραδίδονται με πάθος στο μίσος και στη μισαλλοδοξία. <<Δεν πρόκειται άλλωστε να πείσουμε μ’επιχειρήματα κανένα φασίστα, που σα Νάρκισσος πιστεύει ακράδαντα στην αξιολογική υπεροχή (.....) του, για τον απλούστατο λόγο, ότι ο νους του δεν δουλεύει μ’επιχειρήματα, αλλά με άλογα αισθήματα>> (Ράιχ, 1933/1974, σελ 122). Τα άτομα μιας εγκληματικής μάζας έχουν απεριόριστο βαθμό ικανότητας εκπλήρωσης των ενστικτών αγριότητας. Η εκδήλωση βίαιης και εγκληματικής συμπεριφοράς προκύπτει στα άτομα με έντονη υποβολή που είναι εύπιστα και πεπεισμένα πως υπακούουν σε ένα καθήκον. <<Υπακοή σε μια υποβολή, τόσο περισσότερο ισχυρή όσο είναι ομαδική, πεποίθηση του δολοφόνου ότι διέπραξε μια πράξη θεάρεστη και πεποίθηση φυσική, εφόσον έχει με το μέρος του την ομόφωνη επιδοκιμασία των συμπολιτών του>> (Le Bon, 1895/2010, σελ 132). Τα

³⁴Περιοδικό ‘Μαίανδρος’, Τεύχος 5, 2013, Σχοινιάς Σωτήρης, Άρθρο ‘Φορώντας τις μαύρες μπλούζες’ (σελ 15).

συναισθήματα, οι στάσεις και οι συμπεριφορές του μαζικού σχηματισμού μεταδίδονται, μέσα από το λιμπιντικό δεσμό των μελών (Freud, 1921/2016β).

Ο δεσμός των ατόμων της μάζας είναι παρόμοιος φύσεως με αυτόν της ταύτισης μέσω του οιδιπόδειου συμπλέγματος (Freud, 1916/1996). Ο ηγέτης Μιχαλολιάκος, λοιπόν, αποτελεί μια μετάθεση της επιθυμίας ταύτισης με τον πατέρα. Είναι, στην ουσία, μια φιγούρα που δρα ως το υποκατάστατο του πατέρα που το ίδιο το άτομο διέγραψε και, έτσι, στερήθηκε την παρουσία του ή του απολυταρχικού πατέρα. Η ταύτιση αποτελεί μια, κατ'εξοχήν, συναισθηματική ανάγκη που παραμερίζει τη λειτουργία των διανοητικών διεργασιών, ακριβώς αυτό που συμβαίνει εντός μάζας (Freud, 1921/2016β). Η ταύτιση των μελών της Χρυσής Αυγής μεταξύ τους αποτελεί μετάθεση της πρωταρχικής απορρόφησης από το σώμα και το πνεύμα της μητέρας, καθώς θα αποτελέσουν ένα κοινό υπερασθενικό δοχείο/μία αρσενική μήτρα, λιμπιντικά επενδυμένη.

Ο Freud (1921/2016β) βασίστηκε στην έννοια της λίμπιντο για να εξηγήσει την ψυχολογία των μαζών και τις αιτίες της υποβολής. Η λίμπιντο είναι η σεξουαλική αγάπη που αποσκοπεί στην σεξουαλική ένωση. Φυσικά, αναφερόμαστε και στην ευρύτερη έννοια της αγάπης, αυτή προς τον εαυτό, τους γονείς, τα παιδιά, τους φίλους, την ανθρωπότητα, τις αφηρημένες ιδέες που αποτελούν στοχοανεσταλμένες λιμπιντικές ενορμήσεις (μετουσιωμένες και αποσεξουαλικοποιημένες). Την κυρίαρχη πρωταρχική λιμπιντική τάση της αγάπης αποτελεί η έκφραση των σεξουαλικών ενορμητικών επιθυμιών που μεταστρέφονται σε 'αγνή' αγάπη και αλλάζουν κατεύθυνση, ξεφεύγοντας από τον πραγματικό σεξουαλικό στόχο. Άλλωστε, ο πρωταρχικός σεξουαλικός στόχος/η μητέρα αποτελεί το ανεκπλήρωτο όνειρο των ατόμων, έστω και αν ψευδαισθησιακά την κατέκτησαν. Το άτομο της μάζας, λοιπόν, εισέρχεται στην υποβολή των άλλων, γιατί επιθυμεί την 'αγάπη' τους και το ανήκειν σε μία μεγάλη ψευδαισθησιακή μήτρα.

Ο έρωτας της Χρυσής Αυγής μεταξύ των μελών, αλλά και προς το έθνος αποτελεί μια πολύ ισχυρή στοχοανεσταλμένη ενόρμηση, η οποία εμπεριέχει τα μνημονικά κατάλοιπα της μη υγιούς επίλυσης του οιδιπόδειου συμπλέγματος ή της τραυματικής ταύτισης με τον απολυταρχικό πατέρα, την παλινδρομητική, δηλαδή, διαδικασία αναβίωσης της ψευδαισθησιακής κατάκτησης της μητέρας και της παντοδυναμίας, μέσα από την φασιστική αρσενική μήτρα (Wieland, 2015). << (.....) το ευγενέστερο συναισθήμα, που μπορεί να καταλάβει έναν άνθρωπο, ο έρωτας για το

έθνος>>.³⁵ Τα μέλη Χρυσής Αυγής, λοιπόν, ταυτίστηκαν μεταξύ τους στο εγώ τους, λόγω του έρωτα προς το ίδιο αντικείμενο, την κοινή εθνικοσοσιαλιστική ιδέα του έθνους, την οποία ενσαρκώνει ο ηγέτης και αποτελεί το κοινό ιδεώδες εγώ τους (Freud, 1921/2016β). Το έθνος εξισώνεται με την μήτρα και την επιθυμία επάνακτησής της. Στον έρωτα της Χρυσής Αυγής, το εγώ του ατόμου είναι πλήρως εξασθενημένο και πτωχευμένο και προσπαθεί να επαναπροσδιοριστεί, μέσα από την ερωτική εξάρτηση από το αντικείμενο/την ιδέα που ενσαρκώνει ο ηγέτης (Bion, 1958).

4.2 Η αρχέγονη ορδή και η πιστή προσήλωση στον νόμο του ηγέτη

Τα άτομα της μάζας είναι ίσα μεταξύ τους, αλλά ακολουθούν με πιστή προσήλωση τον έναν, τον ηγέτη. << (.....) είναι μάλλον (ο άνθρωπος) ένα ζώο της ορδής, ένα μεμονωμένο πλάσμα σε μια ορδή καθοδηγημένη από κάποιον ανώτερο>> (Freud, 1921/2016β, σελ 82). Η υποταγή στην εξουσία, καθώς και η αρχομανία αποτελούν τα βασικά χαρακτηριστικά του φασισμού (Fromm, 1941/1971). Αυτά βρίσκονται υπό το στέγαστρο της ενόρμησης του θανάτου, λόγω της προσκόλλησης στο οιδιπόδειο σύμπλεγμα και της ματαίωσης της δημιουργίας θετικής αυτοεικόνας, ανεξαρτητοποιημένης από τις πρωταρχικές ταυτίσεις του οιδιπόδειου συμπλέγματος. Οι ασυνείδητες πρωταρχικές ταυτίσεις βρίσκουν τον τρόπο να έρθουν στην επιφάνεια μέσα από την προσήλωση στην ιδέα μιας φαντασιακά κατασκευασμένης ιδανικής πραγματικότητας με την προβολή του ιδεώδους εγώ στον ηγέτη. Όσο αδιάλλακτα, παρορμητικά και ακραία είναι τα άτομα της μάζας, τόσο πιστά, υπάκοα και προσηλωμένα είναι στον αρχηγό τους, στον ηγέτη τους, σεβόμενα και θαυμάζοντας την πανίσχυρη δύναμή του. Με απόλυτα συντηρητικές στάσεις, επιθυμούν την υποταγή τους στον αφέντη. Το γόητρο του ηγέτη και τα προσωπικά του χαρίσματα μαγεύουν τα άτομα της μάζας και τα προσηλυτίζουν προς την δική του πίστη και θέληση.

Η Χρυσή Αυγή, ως μάζα, χαρακτηρίζεται πρωτόγονη, ιεραρχικά διαβαθμισμένη, αποτελούμενη από ετερογενή στοιχεία και απαιτεί έναν εξωτερικό καταναγκασμό, αυτόν του ηγέτη/φίρερ. Η ιεράρχηση του φασιστικού της κινήματος είναι η εξής: αρχηγός και επίλεκτοι / συνεργάτες και μάζα (υποστηρικτές, ψηφοφόροι). Η ιεραρχική δομή των επίλεκτων είναι βασισμένη στα στρατιωτικά

³⁵ Περιοδικό 'Μαίανδρος', Τεύχος 10, 2015, Ιεροκλής, Κ., Άρθρο 'Προαιώνιες Πολεμικές Ιαχές' (σελ 59).

πρότυπα και η ανιούσα κλίμακά της έχει ως εξής: Φαλαγγίτης, Λοχίτης, Πυρηνάρχης, Ομαδάρχης, Τομεάρχης, Φαλαγγάρχης. Η μάζα της Χρυσής Αυγής αποτελεί ένα κλειστό σύστημα, στο οποίο το άτομο δεν έχει την δυνατότητα να εισέλθει και να εξέλθει, όποτε αυτό το επιθυμεί. Σε περίπτωση εξόδου, μάλιστα, υπάρχουν κυρώσεις, ίσως και σοβαρές διώξεις. Στην ουσία, ο Μιχαλολιάκος αποτελεί το πατρικό υποκατάστατο των ατόμων της Χρυσής Αυγής. Είναι ο ζων τύραννος της ορδής/ο παντοδύναμος αρχηγός που έχει φονεύσει τον πατέρα του και καταλάβει την μητέρα του και την θέση του δολοφονημένου (στο μυαλό) πατέρα ή έχει ταυτιστεί, πλήρως, με τον απολυταρχικό πατέρα. <<Η Αρχή του Αρχηγού ως ανώτατη αρχή (.....), διέπει την εθνικοσοσιαλιστική μας κοινότητα, την Χρυσή Αυγή>>, <<ο Αρχηγός είναι η Γονιμοποιός Αρχή, που μέσα από την Άνοιξη των Ανθών, δηλαδή των εκλεκτών αγωνιστών, γεννά τους καρπούς της νέας πολιτιστικής συγκομιδής>>, αποσπάσματα της εφημερίδας της Χρυσής Αυγής, δημοσιευμένα από τον Ψαρρά (2012). Ο ηγέτης Μιχαλολιάκος παρουσιάζεται ως ο παντοδύναμος αρχηγός που γεννά τους καρπούς, αφού πρώτος δολοφόνησε τον πατέρα στο μυαλό του (συμβολικός θάνατος) και οικειοποιήθηκε την ταυτότητα και τις ιδιότητες της μητέρας του. Είναι αυτός που ενώθηκε με την μητέρα, την κατέκτησε και κατέλαβε όλα τα περιεχόμενά της. Η απόλυτη εξίσωση με τη μητέρα γεννά τη θηλυκότητα του ηγέτη, και άρα και την δυνατότητα γέννας. Ο ηγέτης, λοιπόν, αφού απορροφήθηκε από το σώμα και το πνεύμα της μητέρας, έχει, πλέον, την δυνατότητα να γεννήσει και αυτός καρπούς, να χτίσει έναν καινούριο, αλλά και, παράλληλα, τόσο παλιό κόσμο, όπου η ψευδαισθησιακή παντοδυναμία και οι ψυχωτικές εμμονές ολοκληρωτικής εμβύθισης και καταστροφής εδρεύουν και οδηγούν στην πιο αιματηρή εκδήλωση της ενόρμησης του θανάτου, μέσα από την πίστη στο εθνικό μεγαλείο, στην πολιτιστική συγκομιδή και στην δημιουργία της 'Άνοιξης των Ανθών', η οποία θα πραγματοποιηθεί ύστερα από τα πτώματα των ξένων/εχθρών στο έδαφος.

Ο ηγέτης παρουσιάζει όλο το εύρος των χαρακτηριστικών συμπτωμάτων της κλινικής παθολογίας: διαστροφή, αιμοδιψείς σαδομαζοχιστικές τάσεις καταστροφής του εχθρού, αλλά και εμμονική υποταγή στην ανώτερη δύναμη της θείας μοίρας και του ιδεολογικού, ιστορικού και φυλετικού πεπρωμένου, ψυχαναγκαστικές επαναλήψεις, παρανοειδή άρνηση της πραγματικότητας και παραληρηματικές ναρκισσιστικές ιδέες παντοδυναμίας (Kernberg, 2003). Ο Μιχαλολιάκος ως ηγέτης της φασιστικής ομάδας της Χρυσής Αυγής φοβάται περισσότερο από τον καθένα την απειλή/τον εχθρό. Τον έχει κατασκευάσει μόνος του, στο μυαλό του. Η παρανοειδής

προσωπικότητά του είναι ανελέητη, γι' αυτό έχει την ανάγκη του στρατού και της πολεμικής ιδεολογίας ως μέσα μετατροπής της εσωτερικής του αποδιοργάνωσης σε εξωτερικευμένη επιθετικότητα προς τους εχθρούς.

Όμως, θέλω να σας δηλώσω ότι δεν την φοβάμαι τη φυλακή. Είμαι υπερήφανος που διώκομαι για τις Ιδέες μου. Οι χειροπέδες που μου βάζετε για μένα είναι Τίτλος Τιμής. Για κάθε αγωνιστή, όπου και εάν ανήκει, ο οποίος αγωνίζεται για τις Ιδέες, είναι Τίτλος Τιμής οι χειροπέδες.³⁶

Οι ψυχωτικές παρανοειδείς εμμονές του Μιχαολιάκου έγκεινται στην παντοδύναμη πίστη του για την ανωτερότητα των φυλετικών ιδεών του, στην πίστη πως η φυλακή αποτελεί πράξη τιμής για τον ίδιο και την οργάνωση και στην πίστη πως οι χειροπέδες είναι η επιβράβευση, καθώς θα τις ανταποδώσει στον εχθρό, μέσα από την πιο βίαιη και σαδιστική κτηνωδία.

Ο απολυταρχικός αρχηγός της Χρυσής Αυγής δεν ζητάει, απλά, συμμόρφωση, αλλά ομοιογενοποίηση. Ο στόχος είναι να αλλάξει το μυαλό του ατόμου, ώστε να γίνει ένα με τον αρχηγό.

Διότι στο πρόσωπο του Αρχηγού αντικατοπτρίζεται η Πίστη και η Θέληση των εκατοντάδων χιλιάδων Εθνικιστών οι οποίοι έλαβαν τη γενναία πραγματικά απόφαση να διαβούν τον Ρουβίκωνα της 'πολιτικής ορθότητας' προελαύνοντας σε έδαφος εχθρικό και αφιλόξενο, έδαφος το οποίο πρότερα καταπατούσαν οι διεφθαρμένοι της πολιτικής, οικονομικής και δημοσιογραφικής ελίτ και το οποίο απελευθερώθηκε από το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα στο όνομα του ελληνικού λαού.³⁷

Η ολοκληρωτική προβολική ταύτιση χρησιμοποιείται στην Χρυσή Αυγή για την υλοποίηση του ενστίκτου θανάτου. Από την δουλική ταυτοποίηση με τον ηγέτη/την ενσάρκωση των ηρωικών εθνικιστών του παρελθόντος και την απώλεια του ατομικού

³⁶ (δήλωση Μιχαολιάκου, ύστερα της σύλληψής του για την κατηγορία ίδρυσης και συμμετοχής σε εγκληματική οργάνωση) Περιοδικό 'Μαϊάνδρος', Τεύχος 9, 2013, Καρακώστας Ευάγγελος, Άρθρο 'Με οδηγό τον Αρχηγό μας' (σελ 41).

³⁷ Στο ίδιο, Καρακώστας Ευάγγελος, Άρθρο 'Με οδηγό τον Αρχηγό μας' (σελ 36).

εγώ, το άτομο περνάει στην παρορμητικότητα και στην βιαιότητα των ενστίκτων προς την εξωτερική πραγματικότητα. Οι ‘γενναίοι εθνικιστές’ της Χρυσής Αυγής κατάφεραν την είσοδό τους στο εχθρικό έδαφος της πολιτικής σκηνής (κοινοβούλιο), το αποκαλούμενο ‘Ρουβίκωνα’, τον ριψοκίνδυνο δρόμο δίχως επιστροφή, έτσι ώστε να μετατρέψουν το έδαφος αυτό σε παντοδύναμη αρσενική μήτρα, απελευθερώνοντάς το από τους θηλυκοποιημένους εχθρούς της πολιτικής, οικονομίας και δημοσιογραφίας.

Η ταύτιση της φασιστικής ομάδας με τον αρχηγό φαίνεται σωτήρια. Η ομάδα και ο αρχηγός προβάλλουν ο ένας στον άλλο τον τέλειο αρσενικό εαυτό εκκενώνοντας, από τον ψυχισμό τους, την όποια αδυναμία. Η ιδιαίτερη σχέση ανάμεσα σε αρχηγό και ομάδα είναι πολύ σημαντική. Η ουσία αυτής της σχέσης διαφαίνεται στα λόγια του Χίτλερ: <<Αυτό που είμαι, είμαι μέσα από εσάς>>. Αυτά τα λόγια δεν είναι ένα ρητορικό τέχνασμα για να προκαλέσει ισχυρά αισθήματα στο πλήθος, αλλά αποκαλύπτουν την αλήθεια της αλληλεξάρτησης αρχηγού και ομάδας. Στη φασιστική ομάδα, η αλληλεξάρτηση είναι ολοκληρωτική. Ο ένας δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς τον άλλο (Wieland, 2015). Το ιδανικό εγώ των υποστηρικτών της Χρυσής Αυγής αντικαθίσταται από το ιδανικό του Μιχαολιάκου και προκαλείται η εξίσωση ανάμεσα στο εγώ και στο ιδανικό εγώ. Το νέο πεπρωμένο των ατόμων της Χρυσής Αυγής θα κατακτηθεί από τον ηγέτη. Το νέο πεπρωμένο θα αποτελέσει την αποζημίωση και τον θρίαμβο του πληγμένου ναρκισσισμού των μελών και, ειδικά, του ηγέτη.

Η ορδή που υποτάσσεται σε ένα αρσενικό αποτελεί την αρχέγονη μορφή της ανθρώπινης κοινωνίας. Ο κάθε θεσμός, η κάθε αφηρημένη ιδέα και η κοινωνική διάρθρωση αποτελούν, στην ουσία, τον πατέρα. Η πατρική ορδή και η επιβολή της αναστολής των σεξουαλικών ενορμήσεων του παιδιού, μέσα από τον φόβο, αναβιώνονται στην ψυχολογία των μαζών. Από την ατομική ψυχολογία, λοιπόν, περνάμε στην ψυχολογία των μαζών και στην συνέχεια, στην ψυχολογία του ηγέτη, του υποκατάστατου της πατρικής ορδής που οδηγεί στην αναβίωση της σχέσης με τον πατέρα, του φόβου απέναντι στην πανίσχυρη εξουσία του και των μαζοχιστικών τάσεων (Freud, 1921/2016β).

Χρυσανγίτες και Χρυσανγίτισσες. Υψώσατε τις Ασπίδες της Πίστεώς σας πλάι σ'εκείνη του Αρχηγού, ως Τείχος αδιαπέραστο από τα βέλη των εχθρών. Ατσαλώστε το Εθνικό σας Φρόνημα και αγωνιστείτε με ζήλο για να καταστήσετε

*ζανά τον Ελληνικό Λαό Εκπολιτιστή μιας εκβαρβαρισμένης από τον διεθνή σιωνισμό ανθρωπότητας. Αγωνιστείτε και εξακοντίστε την Εθνικιστική μας Πρόκληση στην αιωνιότητα, ενθυμούμενοι σε κάθε δυσκολία, σε κάθε εμπόδιο και σε κάθε πρόσκαιρη κακοτοπιά πως είναι Τιμή μας η Πίστη στον Αρχηγό, διατρανώνοντας προς πάσα κατεύθυνση πως η Πίστη μας θα βαστάζει μέχρι το Τέλος.*³⁸

Ο ηγέτης ενσαρκώνει το ‘εθνικό φρόνημα’ των χρυσαυγιτών. Παρέχει τις ‘ασπίδες της πίστεως’ στα άτομα της οργάνωσης, ώστε να επανακτήσουν την τιμή της ανώτερης βιολογικά ελληνικής φυλής. Θέτει τα άτομα σε προκλήσεις πολέμου με τον φαντασιακό σκοπό απόδειξης της υπεροχής της παντοδύναμης άριας φυλής. Μέσα από την πίστη στον αρχηγό, οι πολεμικές αυτές προκλήσεις είναι ικανές να φτάσουν μέχρι το ‘τέλος’, δηλαδή στον θάνατο είτε των ίδιων, είτε των βάρβαρων εχθρών της Σιών, μέσα από την προβολή και τον σαδομαζοχισμό, επιτυγχάνοντας τον πλήρη εξαγνισμό της ναρκισσιστικής ουλής. Ο κυρίαρχος της ορδής, ο ηγέτης διακατέχεται από υψηλό επίπεδο δράσης των διανοητικών λειτουργιών και πανίσχυρο ναρκισσισμό και εγώ, καθώς αυτό είναι απόλυτα συνδεδεμένο με τη λιμπιντική του διάθεση (εσωστρέφεια της λίμπιντο στο εγώ), χωρίς αυτή να χρειάζεται να διοχετεύεται σε άλλα άτομα, παρά μόνον για να επιτύχει το συμφέρον του. Ο παθιασμένος ηγέτης επιβάλλεται μέσω της βίας και της εξουσίας στα άτομα της μάζας, τα οποία διψούν να γίνουν πλήρως υποταγμένα (Le Bon, 1895/2010). Ο ηγέτης καταλαμβάνει το εγώ και γίνεται το ιδεώδες εγώ των ακολούθων του. Παίρνει τη θέση των γονέων, γίνεται το αντικείμενο του ερωτικού πόθου και αφυπνίζει στο άτομο μαζοχιστικά αισθήματα υποταγής, αισθήματα λιμπιντικού δεσμού και σαδιστικά ένστικτα ενάντια των εχθρών (Freud, 1921/2016β).

Ενστικτικά, τα άτομα των μαζών επιλέγουν τον πιο ωμό, αιμοσταγή και σαδιστή ηγέτη για να τα κατευθύνει και να τα θέσει υπό την πλήρη κυριαρχία του. <<Ο τύπος του ήρωα που αγαπούν οι μάζες θα έχει πάντα την μορφή ενός Καίσαρα. Η λάμψη του τις θέλγει, η εξουσία του τους επιβάλλεται, και το σπαθί του τις τρομάζει>> (Le Bon, 1895/2010, σελ 52). <<Μόνο εφόσον ξέρει την τέχνη (ο ηγέτης) να ξυπνήσει μέσα στο αγελαίο άτομο την οικογενειακή συναισθηματική προσήλωση, μετουσιώνεται και ο ίδιος σε αυταρχική πατρική μορφή>> (Ράιχ, 1933/1974, σελ 105). Η μάζα παρασύρεται από τις επιβλητικές εικόνες βίας και τους μαγευτικούς συνειρμούς του

³⁸Περιοδικό ‘Μαίανδρος’, Τεύχος 9, 2013, Καρακώστας Ευάγγελος, Άρθρο ‘Με οδηγό τον Αρχηγό μας’ (σελ 41).

λόγου του ηγέτη και είναι έτοιμη να διαπράξει για χάρη του τα πιο βίαια εγκλήματα. Αυτές οι υπερβολικές διαμαρτυρίες αρσενικότητας και η μανιώδης επίδειξη αυταρχικότητας αποδεικνύουν το αίσθημα κατωτερότητας των ατόμων αυτών απέναντι στη μητέρα και τον φόβο διάλυσης της ταυτότητάς τους, αισθήματα και φόβους που μοχθούν να εξαφανίσουν, μέσα από την επιθετικότητα (Klein, 1928). Η καταστροφή της διαφορετικότητας και της πραγματικότητας του πλουραλισμού οδηγεί την ομάδα σε έναν παρανοϊκό κόσμο και στην καταστροφικότητα και βία ως ιδανικά ενσαρκωμένα από τον τύραννο ηγέτη (Wieland, 2015).

Ο βίαιος λόγος της ψυχής ενσαρκώνεται από τον ηγέτη Μιχαλολιάκο που εκφράζει τα απωθημένα και πιο αιμοδιψή ένστικτα και τους ασυνείδητους πόθους των ατόμων. Το εξουθενωμένο εγώ των ατόμων και η δίψα τους για θάνατο δεν μπορούν παρά να υποκύψουν στην αυταρχική ψυχωτική του μεγαλειότητα. <<Ο εθνικοσοσιαλιστής Αρχηγός είναι ο εκλεκτός ταγός (.....), ενσαρκώνει τη μυστική φωνή του Αίματος, ο διερμηνευτής των κρυφών ελπίδων, των βαθύτερων πόθων και των μυστικών ψιθύρων του απλού λαού, ο υπέροχος απλοποιητής της θεωρίας και ο εξαγνιστής της πράξεως>> απόσπασμα της εφημερίδας της Χρυσής Αυγής, δημοσιευμένο από τον Ψαρρά (2012). Το ακαταμάχητο κύρος του Μιχαλολιάκου είναι ένα είδος γοητείας που μαγνητίζει τα άτομα της Χρυσής Αυγής και τα υποβάλλει στις ασυνείδητες διεργασίες τους, μέσα από τα ψυχωτικά μονοπάτια των μυστικών φωνών που προτάσσουν την καθαρότητα του αίματος και των μυστικών ψιθύρων που δίνουν την εντολή για τον εξαγνιστικό πόλεμο κατά των εχθρών. Σύμφωνα με τον Παπαϊωάννου (2013), ο λόγος του απευθύνεται στην κλειστή ομάδα, αλλά και σε όλη την κοινότητα. Η δομή του λόγου του έχει στηριχθεί σε έναν εσωτερικό κώδικα που τον αντιλαμβάνονται, πλήρως, μόνο τα μέλη της κλειστής ομάδας και εμπεριέχει κρυφά μηνύματα προτροπής δράσεων. Καθώς, λοιπόν, καθησυχάζει την κοινότητα, διατηρεί κρυφούς κώδικες επικοινωνίας με την κλειστή ομάδα, προκειμένου να βρίσκεται σε ετοιμότητα πολεμικής δράσης.

Οι προτροπές του ηγέτη δεν πρέπει να απειληθούν από τίποτα και κανέναν. Κάθε περιστατικό υπονόμησης του ηγέτη οφείλει να αντιμετωπιστεί άμεσα και αποτελεσματικά από τους κύκλους της οργάνωσης. Η παντοδυναμία του Μιχαλολιάκου αντιμετώπισε κινδύνους και αμφισβητήσεις εκ των έσω, γεγονός που αποδεικνύεται από την παρελθοντική αποπομπή των λεγόμενων ‘δεξιών χεριών του’ / υπαρχηγών της οργάνωσης. Το 1997, πραγματοποιήθηκε η αποπομπή του Γιάννη Γιαννόπουλου, λόγω δημιουργίας ομάδας (μέσα στην οργάνωση) φοιτητών

χρυσαιγιτών με προσωπική, δική του ευθύνη για την εκπαίδευση τους. Το 1998, ο Περίανδρος εξελίχθηκε σε ηρωική φιγούρα, ύστερα της σύγκρουσης της ομάδας που ηγούνταν με τα MAT, την ίδια στιγμή που ο Μιχαλολιάκος παρακολουθούσε την πλοκή των γεγονότων, αμέτοχος, με κοστούμι και γραβάτα. Ο Περίανδρος, λόγω της προαναφερθείσας σύγκρουσης φυλακίστηκε. Αποφυλακίστηκε με περιοριστικούς όρους, το 2010, οπότε και ξεκίνησαν αλληλοκατηγορίες με ηγετικά στελέχη της Χρυσής Αυγής. Ο Ζαφειρόπουλος και ο Κουσουμβρής, επίσης, αποπέμφθησαν το 2000. Όποιος επεδίωξε να κλέψει την δόξα του αρχηγού και να θέσει υπό αμφισβήτηση την πανίσχυρη προσωπικότητά του θεωρήθηκε άκρως επικίνδυνος (Χασαπόπουλος, 2013).

Από το 2012 μέχρι και σήμερα, ο Ηλίας Κασιδιάρης κατέχει τον ρόλο του υπαρχηγού και διακατέχεται από πιστή προσήλωση στον ηγέτη Μιχαλολιάκο (Χασαπόπουλος, 2013). Τίποτα και κανείς δεν πρέπει να σταθεί εμπόδιο στην παντοδυναμία του ηγέτη. Τα άτομα που θα τολμήσουν να διεκδικήσουν μετοχές από την δόξα, το κύρος και την ισχυρή προσωπικότητά του οφείλουν να απομακρυνθούν από την οργάνωση. Η ναρκισσιστική του ψύχωση δεν μπορεί να ανεχθεί την μείωση της απήχησης που έχει στην μάζα και τον κίνδυνο κλοπής του κεντρικού φασιστικού θεατρικού του ρόλου.

4.3 Το ένστικτο της αγέλης και η σημερινή στερητική πραγματικότητα

Όταν το άτομο νιώθει ανεκπλήρωτο, έχοντας εξουθενωμένο εγώ και απωθημένες ενορμητικές επιθυμίες, νιώθει μόνο και αισθάνεται φόβο. Ο φόβος αυτός τον οδηγεί στο ένστικτο της αγέλης και ερμηνεύεται μέσα από την ανάγκη εκπλήρωσης ενορμήσεων πρωταρχικής σημασίας, όπως είναι η αυτοσυντήρηση, η τροφή, το σεξ. Ο φόβος, φυσικά, πρωτοεμφανίζεται στο παιδί και την ανεκπλήρωτη ερωτική επιθυμία προς την μητέρα. Η επιθυμία αυτή μένει ανολοκλήρωτη και, κατά συνέπεια, μετατρέπεται σε φόβο απέναντι σε όποιον ξένον το πλησιάζει και ψευδαισθησιακά επιδιώξει να του στερήσει την μητέρα. Ο Freud (1921/2016β), αναφέρεται στην θεώρηση του Τρόττερ, ο οποίος ανάγει τα χαρακτηριστικά των μαζών σε ψυχικά φαινόμενα. Τους αποδίδει το χαρακτηριστικό ‘ένστικτο της αγέλης’, το οποίο είναι έμφυτο στους ανθρώπους και στα ζώα. Άρα, το ένστικτο της αγέλης ωθεί τα άτομα στην αναζήτηση και εξιδανίκευση των όμοιών τους που δεν αποτελούν απειλές για την ψυχική τους πραγματικότητα. Οι ξένοι αποτελούν μια εμμονική απειλή για τα

άτομα της σημερινής πραγματικότητας, υπό το φόβο απώλειας του έθνους που εξισώνεται με τη μητέρα.

Οι κοινωνικές συνθήκες ευνοούν την ανάδυση του ενστίκτου της αγέλης και των πρωταρχικών τραυμάτων απώλειας. Η Χρυσή Αυγή, όπως και τα άλλα παγκόσμια ακροδεξιά κόμματα, δεν είναι αποκλειστικά δημιουργήματα της ύφεσης, της δεινής οικονομικής λιτότητας και των μνημονιακών πολιτικών. Απλώς, η αποκορύφωση της απήχησής τους έθρεψε, πλήρως, μέσα σε αυτές τις δυσμενείς πολιτικές, οικονομικές και κοινωνικές συγκυρίες. Ο φασισμός αποτελεί ένα οικονομικό και πολιτικό πρόβλημα, αλλά η εξάπλωση και η απήχησή του σε έναν ολόκληρο λαό βρίσκεται πάνω σε ψυχολογική βάση, η οποία ευνοεί την ανάδυσή του (Fromm, 1941/1971). Η ελληνική οικονομική πραγματικότητα αποτελεί έναν κόσμο άκρως στερητικό. Την τελευταία δεκαετία, η Ελλάδα έχει εισέλθει σε μια πολύ κρίσιμη οικονομική καμπή. Τα υπέρογκα χρέη των δημοσιονομικών και οι μνημονιακές πολιτικές αυστηρής οικονομικής λιτότητας έχουν οδηγήσει σε σημαντικές και ανησυχητικές συνέπειες: αύξηση της ανεργίας, κλείσιμο επιχειρήσεων, απολύσεις, αλλαγές στην δεοντολογία των εργασιακών σχέσεων, μείωση κοινωνικών δαπανών. Οι νέες οικονομικές πολιτικές έχουν οδηγήσει την χώρα σε κατάσταση χρεοκοπίας. Ο φόβος και η ανοχή αποτελούν τα κυριότερα χαρακτηριστικά του σημερινού έλληνα πολίτη: φόβος της απώλειας της εθνικής κυριαρχίας και της εθνικής ταυτότητας, φόβος της απώλειας του εναπομείνοντος οικονομικού πλούτου και ανοχή άγνωστης διάρκειας και ισχύος. Την μεγαλύτερη νίκη της ακροδεξιάς ιδεολογίας αποτελεί η αφύπνιση των φόβων και οι απορρέουσες μεταβιβαστικές συμπαιγνίες. Οι φόβοι αυτοί εξισώνονται με τον πρωταρχικό φόβο απώλειας της μητέρας και της ψευδαισθησιακής παντοδυναμίας.

Η σημερινή οικονομική αβεβαιότητα έχει, άρρηκτα, συνδεθεί με τις δραματικές επιπτώσεις στην κοινωνική και προσωπική σφαίρα. Ο φόβος της απώλειας του οικονομικού πλούτου και του περάσματος στην φτώχεια και την εξαθλίωση ξυπνά τα πιο πρωτόγονα ένστικτα αυτοσυντήρησης των ατόμων και αναδύει αρχέγονους φόβους απώλειας και ενορμήσεις επανάκτησης της παντοδυναμίας. Η φτώχεια αποτελεί μια ναρκισσιστική ντροπή και εξισώνεται με την πρωτογενή απώλεια της μητέρας και τις παρελθοντικές τραυματικές εμπειρίες της πρώιμης παιδικής ηλικίας και των πρωταρχικών ταυτίσεων. Το εθνικό τραύμα και ο κίνδυνος της εθνικής ταπείνωσης και ενόθητας, λοιπόν, αποτελούν ένα κομμάτι της πραγματικότητας και, άρα, εντάσσονται στο εγώ των ατόμων. Από το εγώ που

αποτελεί τον εξωτερικό φλοιό των ατόμων ενδοβάλλονται στο εσωτερικό του ψυχισμού, τον αφυπνίζουν και εξισώνονται με τα πρωτογενή προσωπικά τραύματα (Wieland, 2015). Η εσωτερική διαμάχη και η βίαιη εξίσωσή της με την εξωτερική απελευθερώνει τα πιο καταστροφικά ένστικτα, αυτά του θανάτου (Bollas, 1993): το εξαθλιωμένο εγώ που δημιουργεί απόγνωση πρέπει να κατεδαφιστεί και τα άτομα να ενταχθούν σε μια μεγαλύτερη οντότητα/την ψευδαισθησιακή μήτρα της φασιστικής ομάδας, όπου θα εδρεύει η καθολική επιθυμία για επανάσταση και επανάκτηση της ταυτότητάς τους. Το οτιδήποτε παρεμποδίζει τις επιθυμίες αυτές οφείλει να καταπατηθεί με φρενίτιδα. Η αποφυγή και η ψευδεπίγραφη εξουδετέρωση της οδυνηρής πραγματικότητας, καθώς και η προσφυγή σε φαντασιακά εξιδανικευμένες λύσεις αποτελούν την προσπάθεια ανάκτησης της μητέρας που προβάλλεται στην ανάκτηση της πατρίδας, και λαμβάνει χώρα σε παγκόσμιο επίπεδο μέσα από την άνοδο των ακροδεξιών κομμάτων.

Η εκλογική απήχηση των ακροδεξιών κομμάτων έχει ενισχυθεί σημαντικά, κατά τα τελευταία έτη στον ευρωπαϊκό και παγκόσμιο χώρο. Η Ελλάδα, η Αυστρία, η Ουγγαρία, η Σουηδία, η Φιλανδία και η Γαλλία έχουν σημειώσει την μεγαλύτερη άνοδο των ακροδεξιών κομμάτων στην Ευρώπη (Γεωργιάδου, 2008). Καθοριστικό ρόλο στο ακροδεξιό πολιτικό προσκήνιο του ευρωπαϊκού χώρου διαδραμάτισε ο Ζαν-Μαρί Λεπέν με το γαλλικό 'Εθνικό Μέτωπο'. Στις εκλογές του 2002 κατέκτησε το ποσοστό 11,2% και έστησε τα θεμέλια του γαλλικού νεοφασισμού (Milza, 2002/2004). Σήμερα, η Μαρί Λεπέν, έχοντας οικοδομήσει την πολιτική της στον ευρωσκεπτικισμό και τον πολιτισμικό απομονωτισμό, με την αφορμή και των τρομοκρατικών ενεργειών στο Παρίσι, αποτελεί με το κόμμα της την αξιωματική αντιπολίτευση. Η άνοδος στην εξουσία του ακροδεξιού κόμματος του Ντόναλντ Τραμπ στις ΗΠΑ παίζει, πλέον, τον καθοριστικότερο ρόλο στον ακροδεξιό πολιτικό χώρο. Η πολιτική του στηρίζεται στην οικοδόμηση τοίχων από την παγκόσμια οικονομία, καθώς και σε διακρίσεις ανάμεσα σε ολόκληρα κράτη και θρησκευτικές κοινότητες.

Η άνοδος των σημερινών ακροδεξιών κομμάτων σίγουρα οφείλεται στην οικονομική ύφεση, στην αύξηση της ανεργίας και στο μεγάλο κύμα των μεταναστών. Τα φαινόμενα του φόβου της εισβολής από τους ξένους/αποδιοπομπαίους τράγους, της εθνικιστικής ψύχωσης και του αισθήματος φόβου της απώλειας του οικονομικού πλούτου αποτελούν τα χαρακτηριστικά συμπτώματα ανάδυσης των φασιστικών ιδεολογιών, οι οποίες έχουν πρόσχημα την επαναφορά ενός υγιούς οικονομικά και

πολιτιστικά κράτους (Zizek, 2008/2010). Τα ακροδεξιά πολιτικά μορφώματα υιοθετούν ένα κλειστό σύστημα αξιών, προτύπων και προσανατολισμών, μέσα από το οποίο αναδιαμορφώνουν την κοινωνική πραγματικότητα. Η ακαμψία αυτή του πολιτικού τους παιχνιδιού στηρίζεται στον εθνικισμό, τον αντιπλουραλισμό και τον δογματισμό (Γεωργιάδου, 2008).

Ο κεντρικός άξονας του δημόσιου λόγου των ακροδεξιών κομμάτων αποτελεί το φαινόμενο της μαζικής μετανάστευσης κατά τις τελευταίες δεκαετίες, γεγονός που, κατά αυτά, απειλεί την εθνική αυθεντικότητα των χωρών, απειλεί την οικονομία και έχει αυξήσει την εγκληματικότητα (υπόθεση που με βάση στατιστικά δεδομένα για την Ελλάδα είναι αναληθής). Στον ελληνικό χώρο, η μαζική είσοδος των μεταναστών, κυρίως Αλβανών, έλαβε χώρα στα τέλη της δεκαετίας του 1980, ύστερα από την κατάρρευση του καθεστώτος στην Αλβανία. Η μαζική αυτή μετανάστευση οδήγησε στην ανάδυση της ξеноφοβίας και του ρατσισμού (Συλλογικό, 2014). Από την πλευρά της Χρυσής Αυγής, εκδηλώθηκαν βίαιες ρατσιστικές επιθέσεις προς μετανάστες, λόγω και του Μακεδονικού ζητήματος. Το 1992 υπήρξε το έτος καθοριστικών πολιτικών εξελίξεων στην Ελλάδα, λόγω των δρώμενων στα Βαλκάνια. Το θρίλερ εθνικής ασφάλειας της περιόδου αυτής υπήρξε η αμφισβήτηση του ονόματος της Μακεδονίας. Οι πολιτικές αυτές εξελίξεις και η γενικότερη αβεβαιότητα σε θέματα εθνικής ασφάλειας αποτέλεσαν το προσοδοφόρο έδαφος για την ανάπτυξη της ρατσιστικής δράσης της Χρυσής Αυγής (Ψαρράς, 2012). Η Ελλάδα ήταν αδύναμη να διαχειριστεί το μεταναστευτικό αυτό ρεύμα και ιδεολογικά και θεσμικά: είχε αδυναμία πρότερης εκπαίδευσης για την ένταξη αλλοεθνούς και αλλόγλωσσου μαθητικού πληθυσμού και ήταν ιδεολογικά απροετοίμαστη, αφού ο πολιτισμικός της θεσμός παρουσιάζει την πολιτισμική ομοιογένεια ως εθνική αρετή. Η απουσία της πολιτισμικής συνείδησης, λοιπόν, οδήγησε στην αύξηση του ρατσιστικού φαινομένου (Φραγκουδάκη, 2013). Στο πολιτικό πεδίο, καίριας σημασίας ήταν η ακροδεξιά πολιτική ατζέντα της 'Πολιτικής Άνοιξης' του Αντώνη Σαμαρά (1993-2003). Παρ'ότι η ακροδεξιά κομματική παράταξη δεν κατάφερε να εδραιωθεί, συνέβαλε στην νομιμοποίηση της ακροδεξιάς κουλτούρας (Συλλογικό, 2014). Το επίκεντρο των σύγχρονων ακροδεξιών ιδεολογιών εξακολουθεί να αποτελεί η πολιτική περί μετανάστευσης που προτείνουν, με σκοπό την επαναφορά της εθνικής ασφάλειας και την μείωση της ανεργίας. Η κατανόηση του φαινομένου της ανεργίας είναι πολύπλοκη και δεν βασίζεται στους μετανάστες, όπως υποστηρίζει η Χρυσή Αυγή, αλλά σε παγκόσμιους παράγοντες.

Σε παγκόσμιο επίπεδο, είναι προφανές πως η ρατσιστική ιδεολογία βρήκε έδαφος σε πληθυσμούς πληγμένους από τα αποτελέσματα της παγκοσμιοποιημένης νεωτερικότητας: την αμιγώς φιλελεύθερη οικονομική πολιτική, την οικονομική ανισότητα, την ανεργία, την κοινωνική και πολιτική κρίση ταυτότητας. Η παγκόσμια κρίση των χρηματοπιστωτικών αγορών και κεφαλαίων, η κατάργηση των οικονομικών συνόρων, η ενίσχυση των παγκόσμιων οικονομικών οργανισμών και η ελάττωση της οικονομικής λειτουργίας του έθνους/κράτους αποτελούν τα καπιταλιστικά χαρακτηριστικά που με μαθηματική ακρίβεια εκκολάπτουν την ανάδυση του φασισμού (Παπαϊωάννου, 2013). Η παγκοσμιοποιημένη οικονομία και ο παγκόσμιος φιλελευθερικός κεφαλαιοκρατισμός οδήγησαν στην ενίσχυση του άκρατου ανταγωνισμού μεταξύ των κρατών, στην συρρίκνωση του κράτους πρόνοιας και στην ενισχυμένη τάση προς τις ιδιωτικοποιήσεις, σχέδια του καπιταλισμού που βρίσκονται, πλέον, σε αμφισβήτηση και κρίση. Ο καπιταλισμός, λοιπόν, επιδιώκει να ξεπεράσει τις κρίσεις του και, έτσι, μεταλλάσσεται σε ολοκληρωτισμό.

Ο φασισμός είναι ο ίδιος ο καπιταλισμός στην πιο άγρια και αιματηρή μορφή του. Σύμφωνα με τον Roosevelt, ο φασισμός έρχεται στην επιφάνεια του πολιτικού προσκηνίου, όταν τα ιδιωτικά συμφέροντα γίνονται πιο ισχυρά από μια δημοκρατική κυβέρνηση. Δεν είναι, άλλωστε, τυχαίο πως η Χρυσή Αυγή έχει υπερψηφίσει στο κοινοβούλιο ευνοϊκές ρυθμίσεις υπέρ των εφοπλιστών. Διόλου τυχαίο, επίσης, είναι και το γεγονός των επιθέσεων των ταγμάτων εφόδου κατά των απεργών συνδικαλιστών της ναυπηγοεπεξεργαστικής ζώνης. Η Χρυσή Αυγή έχει δημιουργήσει γραφεία εύρεσης εργασίας για τους έλληνες που μοιάζουν με δουλεμπόριο, καθώς στέλνουν φθηνό εργατικό δυναμικό στους μεγάλους βιομήχανους (Χατζηστεφάνου-Ντοκιμαντέρ ‘ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΑΕ’, 2013). Η διασύνδεση και η στήριξη της Χρυσής Αυγής από και προς τους καπιταλιστές είναι φανερές. Ο φασισμός παρέχει στους μεγαλοβιομήχανους τον παράδεισο των μεγάλων κερδών, μέσα από το φθηνό εργατικό δυναμικό, την καταπάτηση των δικαιωμάτων των εργατών και την άσκηση βίας. Από την άλλη, οι πειθαρχημένοι στρατιώτες εργασίας που επιδιώκει να δημιουργήσει η Χρυσή Αυγή, προς χάριν του κεφαλαίου, της δίνουν την δυνατότητα εκπλήρωσης των πιο βίαιων και αιμοβόρων ενστίκτων βίας. Ο Πουλαντζάς (2006) θέτει τον φασισμό στο ιμπεριαλιστικό στάδιο του καπιταλισμού, όντας δομημένος βάσει οργανωμένων και συντεταγμένων σχεδίων. Όπως γράφει στο βιβλίο του ο Pierre Milza (2002/2004, σελ 18):

Οργανωμένοι μελανοχίτωνες (....) υπάρχουν σχεδόν παντού στην Ευρώπη, την Ανατολική, όπως και τη Δυτική, που μηρυκάζουν και αναπαράγουν, από γενιά σε γενιά, εξήντα χρόνια τώρα, τις νοσηρές και εγκληματικές έμμονες ιδέες τους. Πολλοί από αυτούς αντάλλαξαν τις στολές των ένοπλων ομάδων του ναζιστικού και του φασιστικού κόμματος (....), με καλυμμένο πρόσωπο (....) για να καταλάβουν το πεδίο της μεταπολιτικής, ώστε να πάρουν την εξουσία μέσα στα κεφάλια πριν την πάρουν μέσω της κάλπης.

Τα καλυμμένα πρόσωπα των πολιτικών της Χρυσής Αυγής κατάφεραν να διαβούν και να κατοχυρώσουν εκλογικά την είσοδό της στο Κοινοβούλιο. <<Οι εφημερίδες και οι τηλεοράσεις μας αποκαλούν ‘νεοναζί’ (.....) εμείς δηλώσαμε και δηλώνουμε ‘εθνικιστές’ (.....) Δεν παίρνουμε πίσω ούτε μια λέξη από όσα κατά καιρούς έχουμε γράψει και υποστηρίζει, απλά σήμερα θεωρούμε πλέον δόκιμο και πολιτικά κατάλληλο τον όρο αυτό>> (Μιχαλολιάκος, 2000 – σελ 70, ‘Έχθροί του καθεστώτος. Χρυσή Αυγή 1993-1998’). Ο αυτοπροσδιορισμός της Χρυσής Αυγής ως εθνικιστική, και όχι εθνικοσοσιαλιστική οργάνωση είναι, πλέον, απαραίτητη για το άνοιγμα της πολιτικής της απήχησης. Ο απώτερος σκοπός της είναι να εθίσει σιγά-σιγά το κοινό στην ναζιστική ιδεολογία και τις βίαιες πρακτικές, ώστε να καταφέρει να καταλάβει, πλήρως, τον ασυνείδητο ψυχισμό του και να καθοδηγήσει τον ενστικτικό του κόσμο. Άλλωστε, μην ξεχνάμε πως ο Αδόλφος Χίτλερ είχε κατακτήσει την εξουσία στην Γερμανία και δια της κάλπης, αλλά και δια της βίας, καθώς και μέσα από την υποστηρικτική συμβολή των μεγαλοβιομήχανων προς αυτόν, σε μια κατάσταση όπου η χώρα βρισκόταν για τρία χρόνια σε συνεχή έκτακτη ανάγκη.

Τα καπιταλιστικά χαρακτηριστικά που ευνόησαν την ανάδυση του φασισμού στην Ελλάδα συνδυάστηκαν με ελλειπείς νομικές και κρατικές ρυθμίσεις μεταναστευτικής πολιτικής, καθώς και με την κρίση νομιμότητας των κομμάτων. Οι διαδικασίες νομιμοποίησης των μεταναστών, μέσω της χορήγησης άδειας παραμονής και εργασίας απεδείχθησαν ελλειπείς, καθώς οι άδειες χορηγήθηκαν σε ελάχιστα άτομα εν σχέσει με τον μεγάλο αριθμό τους. Ο δραστικότερος νόμος περί ιθαγένειας έλαβε χώρα το 2010, αρκετά χρόνια μετά την είσοδο των μεταναστών. Έτσι, ήταν φυσική και επόμενη η ενίσχυση και η αύξηση της μαύρης εργασίας και των, κατά συνέπεια, κοινωνικών αποκλεισμών και ρατσιστικών αισθημάτων. Στο πολιτικό πεδίο, η οικονομική κρίση αντιμετωπίστηκε με τρόπο λαϊκιστικό από τα δύο, μέχρι πρότινος, μεγάλα κόμματα, Νέα Δημοκρατία και Πασόκ: πρόσαψη

αλληλοκατηγοριών και ελλιπής οικονομική και πολιτική διαχείριση, ιδίως την περίοδο 2007-2010, όπου ξεκίνησε η παγκόσμια οικονομική ύφεση από τις ΗΠΑ (2008) και οδηγηθήκαμε στο πρώτο μνημόνιο (2010). Εν μέσω της περιόδου αυτής, όσο παρουσιαζόταν άνοδος των ακροδεξιών κομμάτων ΛΑΟΣ και Χρυσή Αυγή, τόσο τα δύο πρώην μεγάλα κόμματα οικειοποιούνταν τον ρατσιστικό λόγο της ακροδεξιάς, με σκοπό την συγκέντρωση ψήφων και νομιμοποιώντας, έτσι, την ιδεολογία της. Επίσης, η έλευση στην επιφάνεια οικονομικών και πολιτικών σκανδάλων των δύο πρώην μεγάλων κομμάτων και η νομιμοποιημένη συνταγματική ασυλία βουλευτών και υπουργών οδήγησε τους ψηφοφόρους στον ιδεολογικό άξονα της Χρυσής Αυγής, όπου η κατάργηση της αθέμιτης κατάχρησης της εξουσίας των κομμάτων ήταν επίκεντρό της (Φραγκουδάκη, 2013). <<ΦΥΛΑΚΙΣΗ ΚΑΙ ΔΗΜΕΥΣΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΩΝ ΟΣΩΝ ΕΚΛΕΨΑΝ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ>> (www.xryshaygh.com Στο αρχείο ‘Εθνικό σχέδιο για μια ελεύθερη και ισχυρή Ελλάδα’). Επίσης, η συνεργασία του ΛΑΟΣ με τα μνημονιακά κόμματα έστρεψε δυναμικά τους ψηφοφόρους προς την Χρυσή Αυγή, ως τη μόνη λύση εκδίκησης και τιμωρίας του διεφθαρμένου πολιτικού συστήματος που οδήγησε την χώρα στην δεινή μνημονιακή πολιτική (Φραγκουδάκη, 2013). Η Χρυσή Αυγή εμφανίστηκε ως πρωτεργάτης του αγώνα και ενέταξε στο ίδιο κράμα όλους τους εχθρούς της: μετανάστες, διεφθαρμένους πολιτικούς (Χασαπόπουλος, 2013). Η τακτική αυτή ακολουθεί τα χιτλερικά πρότυπα, κατά τα οποία, οι εχθροί πρέπει να συγκεντρώνονται στο ίδιο δοχείο και να παρουσιάζονται ως όμοιοι και εκπρόσωποι ενός σκοπού: της διαφθοράς που πλήττει την αξιοπρέπεια του λαού και υποβαθμίζει το εθνικό μεγαλείο (Ράιχ, 2013). Η Χρυσή Αυγή άρχισε να φαίνεται στα μάτια του ελληνικού λαού ως μια επαναστατική και άφθαρτη δύναμη.

Το 2012, το ελληνικό πολιτικό προσκήνιο ήταν το πρώτο στον ευρωπαϊκό χώρο που φιλοξένησε στο Κοινοβούλιό του ένα κοινά αποδεκτό ναζιστικό φασιστικό κόμμα, την Χρυσή Αυγή. Η Χρυσή Αυγή, και πριν την ίδρυση ως κόμμα το 1993, είχε χρόνια πολιτική δράση, η οποία υπήρξε συνεχής από την πτώση της χούντας και ύστερα, με εγκληματικές ενέργειες να εκκρεμούν εις βάρος της. Η ιδεολογική κατεύθυνση της οργάνωσης παρέμεινε προσανατολισμένη στις ναζιστικές φασιστικές ιδεολογίες της, όπως αποδεικνύεται από τα ντοκουμέντα και έντυπα της οργάνωσης, καθώς και από τις πρακτικές της. Σύμφωνα με τον Πλειό (<http://tvxs.gr/news/egrapsan-eipan/ta-tria-reymata-mesa-stin-xrysi-aygi-toy-giorgoy-pleiou>), η Χρυσή Αυγή αποτελείται από τρεις εσωτερικές ομάδες, τους βιολογικούς/ιδεολογικούς απογόνους, τους φιλοχουντικούς και την μεγαλύτερη

ομάδα/την γενιά που γεννήθηκε στα δεδομένα παρακμής και αμφισβήτησης της παγκοσμιοποίησης, της πολιτικής αυταρχικότητας και της διαφθοράς των ελληνικών πολιτικών κομμάτων.

Σήμερα, η Χρυσή Αυγή αποτελεί το τρίτο κοινοβουλευτικό κόμμα, έχοντας νομιμοποιήσει πλήρως τις πρακτικές της και έχοντας αποκτήσει ισχυρότερο κοινό ψηφοφόρων, λόγω και της αποτυχημένης μνημονιακής πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ, ως κυβερνών κόμμα. Η σπορά της εθνικοσοσιαλιστικής ιδεολογίας και των μαφιόζικων πρακτικών της Χρυσής Αυγής απεδείχθη εύφορη, όπως και η προεκλογική δήλωση/ευχή του βουλευτή της, Ηλία Παναγιώταρου, το 2012, απευθυνόμενος στους ψηφοφόρους: <<Καλή ψήφο και καλές μπάτσες>> (Συλλογικό, 2014, σελ 158).

Κεφάλαιο πέμπτο

Η φαντασιακή πραγματικότητα της Χρυσής Αυγής

5.1 Η φαντασιακή ταυτότητα

Ο όρος φαντασιακό εμπεριέχει την έννοια της αυταπάτης και συνδέεται με την σχέση του εγώ και της κατοπτρικής εικόνας, δηλαδή του εξιδανικευμένου εαυτού/του ιδεώδους εγώ. Το φαντασιακό συνδέεται με την φροϊδική ερμηνεία του ναρκισσισμού και την επίπλαστη αυτοεικόνα του ατόμου (Freud, 1923/2011). Η δράση του φαντασιακού έχει φανερές επιπτώσεις στον κόσμο του πραγματικού. Το φαντασιακό αποτελεί τον χώρο, όπου γίνεται η συνάντηση της εικόνας με την φαντασία. Είναι ένας χώρος πλημμυρισμένος από συναισθήματα και ματαιωμένες εξισώσεις του πραγματικού εαυτού με τον φαντασιακό/εξιδανικευμένο (Laplanche & Pontalis, 2008). Το φαντασιακό εκδηλώνεται και εντός της μάζας, καθώς αυτή αποτελεί ένα σύνολο ατόμων που επιζητούν την πλάνη και όχι την αλήθεια, προσπαθώντας να αποφύγουν την επώδυνη πραγματικότητα του πληγμένου εαυτού τους και να ανακτήσουν φαντασιακά την ανωτερότητά τους. Μέσα σε μία μάζα, τα πραγματικά γεγονότα αντικαθίστανται από παραισθήσεις και η κριτική ικανότητα χάνεται για χάριν της επίπλαστης εικόνας που δημιουργείται μέσα στο πνεύμα του ατόμου. Η μάζα έχει ανάγκη από πλάνες και μυθοπλαστικές ιστορίες. Οι φαντασιακές σκιές και τα όνειρα είναι αυτά που εγείρουν και υποκινούν το ασυνείδητο επίπεδο του ψυχισμού του ατόμου της μάζας. Η ελπίδα μέσα από τις ψευδαισθήσεις δίνει νόημα στο εξασθενημένο και κατακερματισμένο εγώ (Le Bon, 1895/2010). Ο φαντασιακός κόσμος προβάλλεται στην εξωτερική πραγματικότητα (Freud, 1923/2011).

Ο αληθινός εαυτός είναι αυτός που βιώνει εμπειρίες και λειτουργεί με πραγματικά συναισθήματα. Ο ψευδής εαυτός, όμως, είναι αυτός που επισκιάζει και παραπλανά τον πραγματικό εαυτό. Ο ψευδής/φαντασιακός εαυτός αποτελεί μια άμυνα προστασίας του πραγματικού εαυτού, είναι μέρος του ιδανικού εγώ/του υπereγώ και προβάλλεται στα δεδομένα της εξωτερικής πραγματικότητας. Οι αρχές της δημιουργίας του φαντασιακού εαυτού εναποτίθενται στην βρεφική ηλικία, κατά την οποία το μωρό προσαρμόζει τα συναισθήματα και τις ενορμήσεις του στις απαιτήσεις της μητέρας, ώστε να εξασφαλίσει την ακεραιότητα στην παροχή της φροντίδας και της αγάπης της. Η πρωταρχική φαντασίωση του ατόμου αφορά τον πρωτογενή ναρκισσισμό, κατά τον οποίο οι ανάγκες και η φροντίδα του παιδιού βρίσκονται στο επίκεντρο της προσοχής της μητέρας, καθώς και στον μύθο

επιστροφής στους μητρικούς κόλπους, όπου δεν υπάρχει καμία ένταση, ούτε και πόνος (Laplanche, 1970/1988). Στην συνέχεια της ζωής του ατόμου, το φαντασιακό αποτελεί την αναπαράσταση των πρωταρχικών παραστάσεων της ψυχής του υποκειμένου (Winnicott, 1957/2001). Το απωθημένο ψυχικό υλικό των πρωταρχικών εμπειριών εμπεριέχεται στο ασυνείδητο. Αφορά βιώματα της παιδικής, κυρίως, ιστορίας του ατόμου, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από γραμμικότητα, καθώς ενυπάρχουν μεν στον ασυνείδητο ψυχισμό, αλλά η επανεκδήλωση και ενεργοποίησή τους μπορεί να επέλθουν σε μεταγενέστερες φάσεις του ψυχικού οργάνου, μέσα από την παλινδρόμηση (Σολδάτος & Βασιλαματζής, 2007).

Η ψυχή βρίσκεται σε μια διαρκή πάλη των συστημάτων του ασυνείδητου και της συνείδησης και των ενεργών τους δυνάμεων υπεροχής και επιρροής (Freud, 1924/2016α). Με την απόκρυψη του πραγματικού εαυτού τίθενται τα θεμέλια δημιουργίας της ψευδαισθησιακής ταυτότητας που επισκιάζει την μετέπειτα ταυτότητα του ατόμου (Winnicott, 1957/2001). Ο μυστικισμός και αποκρυφισμός αποτελούν την σκοτεινή πλευρά του ασυνείδητου που ανήκει εξ'ολοκλήρου στην περιοχή του id (εκείνο). Μέσα από την παρανοειδή επιρροή, καταλαμβάνουν, πλήρως, την θέση της συνείδησης και της πραγματικότητας. Προέρχονται από τις δαιμονικές εσωτερικές συγκρούσεις του ατόμου και έχουν αποτέλεσμα την εκφόρτιση των ενδογενών βίαιων ορμών προς τα έξω, με σκοπό την απαλλαγή του δέσμιου εγώ, μέσω της εξάλειψης της διαφορετικότητας της εξωτερικής πραγματικότητας. Η συνείδηση και η πραγματικότητα, λοιπόν, καταλαμβάνονται πλήρως από τον μυστικισμό.

Οι ενορμητικές ματαιωμένες επιθυμίες του ατόμου και το κατακερματισμένο εγώ, μέσα από την προβολή τους στην εξωτερική πραγματικότητα, το οδηγούν στην ανάγκη δημιουργίας ενός επίπλαστου φαντασιακού κόσμου (Freud, 1955). Η έννοια της φαντασιακής ταυτότητας συνδέεται άμεσα με τις ιδεολογίες της Χρυσής Αυγής, δηλαδή τις ιδέες συγκρότησης μιας αυστηρής ιδεολογικής και φυλετικής ταυτότητας, επικεντρωμένης σε εθνικιστικά πρότυπα, με αυστηρά μέτρα προς τους μετανάστες και γενικότερα απέναντι σε όποιον έχει διαφορετικά ιδεολογικά μορφώματα, υπό το πρόσχημα επαναφοράς της ιδανικής Ελλάδας. Η φασιστική φαντασιακή ταυτότητα της Χρυσής Αυγής, λοιπόν, αφορά την δημιουργία ενός μυθοποιημένου και βιολογικά καθαρού λαού (Λίποβατς, 2001). Ο κόσμος αυτός φαντάζει ιδανικός, απομακρυσμένος από την έκφραση διαφορετικών απόψεων, άρα και συγκρούσεων/προβλημάτων. Η εξιδανικευμένη πραγματικότητα είναι ο μόνος τρόπος

για το κατεστραμμένο εσωτερικά άτομο να καλύψει το δικό του κενό και ματαίωση, μέσα από την πίστη στα φαντασιακά ιδεώδη της ομάδας (Freud, 1923/2011). Η ασφάλεια που νιώθει ως μέλος της ομάδας, όντας προσανατολισμένο στις πολιτικές της, το κάνουν να θεωρεί πως η ύπαρξή του έχει αποκτήσει κάποιο νόημα.

Ο αυτοδημιούργητος επίπλαστος κόσμος αποδεσμεύει τις απωθημένες/ενστικτικές επιθυμίες του ατόμου, απομακρύνοντας το αποτυχημένο εγώ του από την επώδυνη πραγματικότητα. Η έντονα αυστηρή απωθητική διεργασία που αποσκοπεί στην συνεκτικότητα του εγώ οδηγεί στην εκδήλωση ψυχαναγκαστικών συμπτωμάτων και νευρώσεων μεταβίβασης. Επίσης, η ψυχαναγκαστική απόθεση έχει αποτέλεσμα την εκδήλωση ναρκισσιστικών παθήσεων, όπου παρατηρείται η απόσυρση της λίμπιντο από τα αντικείμενα και η εσωστρέφειά της στο εγώ. Το εξουθενωμένο εγώ, λοιπόν, έχοντας εσωστρέψει τη λίμπιντο, επιδιώκει την φυγή του από την επώδυνη πραγματικότητα των εξωτερικών ερεθισμάτων και την στροφή του σε έναν καινούριο, αυτοδημιούργητο, επίπλαστο κόσμο (Freud, 1924/2016α). Η ανεπάρκεια του εγώ είναι αυτή που παράγει την οποιαδήποτε μορφή δογματισμού. Η φαντασιακή ταυτότητα, λοιπόν, προσπαθεί να καλύψει το κενό της υπαρξιακής αβεβαιότητας, μέσα από τον προσηλυτισμό σε φονταμενταλιστικές, εθνικιστικές και ρατσιστικές ταυτότητες. Το φετίχ της μήτρας/του ιδανικού εαυτού ενωμένου με την μητέρα μετουσιώνεται στην φетиχοποίηση της εξουδετέρωσης των διαφορετικών στοιχείων ράτσας και της δημιουργίας μιας φαντασιακής κοινότητας, όπου η αέναη πηγή του κακού είναι οι ξένοι/άλλοι που υπονομεύουν την φυλετική ομοιογένεια (Λίποβατς, 2001).

Ο όρος της φαντασιακής κοινότητας επινοήθηκε για να αναφερθεί αρχικά στον εθνικισμό. Η φαντασιακή κοινότητα του εθνικισμού αφορά ένα έθνος περιορισμένο, που έχει δηλαδή καθορισμένα σύνορα μεταξύ των άλλων εθνών, και κυρίαρχο, δηλαδή με ισχυρή και αυτόνομη κρατική εξουσία (Anderson, 1983/1997). Σε μια τέτοια κοινότητα, οι παραδόσεις αναδιαμορφώνονται και μεταμορφώνονται, ανάλογα με την φαντασία των μαζών, οι οποίες επιζητούν, ενστικτωδώς, την πλάνη και όχι την αλήθεια. Ακόμα και τα γεγονότα της ιστορίας διαστρεβλώνονται με σκοπό την εξυπηρέτηση της πλάνης τους. Η επίκληση στο φαντασιακά ιδανικό παρελθόν της ιστορίας θεοποιεί τις πλάνες τους (Le Bon, 1895/2010). Η επίκληση στο αρχαίο ιδεώδες του ηρωισμού, μέσα από την επιτέλεση επιθετικών/δολοφονικών πράξεων αντίστοιχων του παρελθόντος, επαναφέρει τα ολέθρια, καταστροφικά και κτηνώδη ένστικτα των ατόμων. Επίσης, η επίκληση στον ενστικτώδη και

παρορμητικό ηρωισμό φέρνει τα άτομα πλάι στην πίστη του θανάτου. Θεωρούν πως ο θάνατος είναι το μυστικό του ηρωισμού. Στην ουσία, πραγματοποιείται η μυθοπλαστική εξιδανίκευση του φόβου για τον θάνατο. Το αβάσταχτο πένθος του θανάτου ανάγεται σε μια ψευδαισθησιακή ολοκληρωτική κυριαρχία των φόβων, μέσα από την εξωτερικευμένη επιθετικότητα και τον επιδιωκόμενο θάνατο των εχθρών.

Η φαντασιακή ταυτότητα της Χρυσής Αυγής και ο μαύρος ρομαντισμός της αντικαθιστούν την κλασσική θρησκευτική πίστη: την θέση του αγαθού παίρνουν, πια, το κακό και η ρομαντική, ερωτική γοητεία της βίας και του θανάτου. Ο θάνατος γίνεται το νέο φετίχ, μέσα από μια παραληρηματική βιαιότητα και λατρεία των πτωμάτων των εχθρών και του χάους. Η εξιδανίκευση και φетиχοποίηση της ελληνικής γης και του ελληνικού αίματος προσφέρουν απεριόριστη αίσθηση παντοδυναμίας και μεγαλειότητας (Λίποβατς, 2001). Σύμφωνα με την Wieland (2015), η νεύρωση, πλέον, οδηγείται στην ψύχωση. Σε όλους υπάρχει το ψυχωτικό και μη ψυχωτικό κομμάτι της προσωπικότητας. Συνυπάρχουν και η κυριαρχία του ενός πάνω στο άλλο καθορίζει εάν το άτομο είναι ψυχωτικό ή νευρωτικό. Στην νεύρωση, η πραγματικότητα δεν αποκηρύσσεται, απλά αγνοείται, ενώ στην ψύχωση υπάρχει άρνηση της πραγματικότητας, αποκήρυξή της και προσπάθεια αντικατάστασής της.

Ο ψυχωτικός μυθοπλαστικός κόσμος παρέχει την δυνατότητα απόκτησης πολλαπλών ταυτοτήτων και βίων που είναι, πλήρως, απομακρυσμένα από τα σκοτεινά αισθήματα ενοχής των προσωπικών τραυμάτων. Στον κόσμο αυτόν, ο θάνατος εξιδανικεύεται και το πνεύμα του υποκειμένου θριαμβεύει μπροστά στο πτώμα του εκμηδενισμένου εχθρού. Με τον θάνατο του αντικειμένου/εχθρού, το υποκείμενο βιώνει τον θάνατό του, μέσα από την προβολή του εαυτού του στο απεχθές αντικείμενο (Freud, 1915/2005α). Τα ρατσιστικά αισθήματα και ο αποκλεισμός των διάφορων κοινωνικών ομάδων που θεωρούνται στιγματισμένες αποτελούν φαντασιώσεις της καταστροφής των ίδιων των φασιστών που παραμένουν έντονα απωθημένες, με ανικανότητα να γίνουν συνειδητές (Freud, 1924/2016α). Ο χώρος του ασυνειδήτου, λοιπόν, είναι γεμάτος από αιμοσταγείς επιθυμίες φόνου, προς τις αρχαϊκές φιγούρες ταύτισης και, κυρίως, προς τον ίδιο τον εαυτό, επιθυμίες που μεταβιβάζονται στους εχθρούς (Freud, 1915/2005α). Το υποκείμενο παίρνει τη θέση του αντικειμένου και, έτσι, δεν μπορεί να απαλλαχθεί από αυτό. Η ολοκληρωτική προβολική ταύτιση αποτελεί μέρος της παραισθησιακής παντοδυναμίας. Η φαντασιακή πραγματικότητα, τώρα, περιλαμβάνει την επιστροφή

του εξοργισμένου αντικειμένου ως διεσδυτικό παράσιτο στο πνεύμα και το σώμα του υποκειμένου. Σύμφωνα με την Wieland (2015), ο φόβος επιστροφής του εχθρού τοποθετείται στο κέντρο της παράνοιας. Η μανιώδης προσπάθεια εκμηδένισης του αντικειμένου λόγω της φαντασιακής επανεπίθεσης αυτού στέκεται ένα συνεχές εμπόδιο στην παντοδυναμία του υποκειμένου. Ο κοινός φαντασιακός στόχος της φανατικής απόκτησης της παντοδυναμίας ενώνει τον διχασμένο εαυτό με την ομάδα (Λίποβατς, 2001).

Μια φαντασιακή διαδικασία πόλωσης λαμβάνει χώρα σε υποκείμενα με διχασμένη ταυτότητα που παραιτούνται από το εξαθλιωμένο εγώ τους και ταυτίζονται, ολοκληρωτικά, με τον εξιδανικευμένο και φονταμενταλιστικό τρόπο της φασιστικής σκέψης που παίρνει την μορφή του υπερεγώ (Λίποβατς, 2001). Η ομάδα και ο αρχηγός μοιράζονται μια κοινή αυταπάτη, η οποία μέσω της ενίσχυσης της ομάδας γίνεται ψευδαίσθηση που βασίζεται σε πρωτόγονες φαντασιώσεις και επιθυμίες εξουδετέρωσης κάθε άγνωστης και ανοίκειας ταυτότητας. Οι αυταπάτες, οι πρωτόγονες επιθυμίες και οι ανησυχίες που η φασιστική ομάδα μοιράζεται με τον αρχηγό αποτελούν την ουσία της φασιστικής κατάστασης μυαλού. Η ψευδαίσθηση της κατάληψης του μαγικού μέρους, με μια ενέργεια ολοκληρωτικής προβολικής ταύτισης με τον ηγέτη, μετατρέπει το φασιστικό άτομο σε οτιδήποτε θέλει να γίνει. Η μαγνητική έλξη του ηγέτη είναι η ικανότητά του να γίνεται η αποθήκη των πρωτόγονων επιθυμιών του κοινού. Είναι ο αλχημιστής που μεταμορφώνει τα κόπρανα σε χρυσό. Μπορεί να επιτεύξει θαύματα και το πλήθος εισέρχεται μαζί του σε αυτή τη μανιακή χώρα των ονείρων (Wieland, 2015). Η φαντασία της μάζας μοιάζει με δραματική θεατρική παράσταση που έχει πρωταγωνιστή τον βίαιο τύραννο που, μέσα από τα εγκλήματά του, της χαρίζει την φαντασιακά ιδανική πραγματικότητα που έχει ανάγκη. Οι φαντασιακές φασιστικές εικόνες αποτελούν το φετίχ μιας διαστροφικής και φαλλικής σκηνοθεσίας υπερασθενικής φαντασμαγορίας, μέσα από στρατιωτικά τελετουργικά και παρελάσεις.

Η ψυχωτική διαστροφή της ψευδαισθησιακής ταυτότητας είναι στην υπηρεσία του θανάτου και της καταστροφής. Αυτό το είδος διαστροφής συναντάται όταν η προτεραιότητα των ψευδαισθήσεων της ομάδας κυριαρχήσουν και καταστρέψουν όλες τις ανθρώπινες σχέσεις και την εξωτερική πραγματικότητα. Στον φασισμό, η καταστροφή της ανθρώπινης κοινωνικότητας παρουσιάζεται ως αρετή και δύναμη. Το μεγαλεπήβολο φασιστικό σχέδιο είναι η καταστροφή του κόσμου και η εξ'αρχής δημιουργία του/μια ασυνείδητη, ψυχωτική και διαστροφική επιθυμία κατάκτησης και

παντοδυναμίας. Ο νέος ψευδαισθησιακός φασιστικός κόσμος αντιπροσωπεύει μια νέα μητέρα, δημιουργημένη με βάση τις ολοκληρωτικές φιλοδοξίες του γιου (Wieland, 2015).

Η συγχώνευση του φιλόδοξου ατόμου με την παντοδυναμία της εθνικοσοσιαλιστικής ιδεολογίας του Μιχαλολιάκου και η συγχώνευση του ατόμου με την ομάδα της Χρυσής Αυγής αποτελούν μια ολοκληρωτική μανία, στην οποία η κεντρική φαντασίωση είναι η εξ'ολοκλήρου ιδιοποίηση του αντικειμένου, δηλαδή του εχθρού και η δημιουργία μιας καινούριας ιδανικής Ελλάδας. Ο εαυτός είναι τώρα στη θέση του αντικειμένου και καθώς το αντικείμενο εξαφανίζεται, ο εαυτός νιώθει παντοδύναμος (Rosenfeld, 1971). Εάν ο εαυτός κατασκευαστεί, όλα τα άλλα μπορούν να κατασκευαστούν, να πεταχτούν, να καταπατηθούν και να ξαναχτιστούν σαν να μην είναι τίποτα αληθινό. Ένα καινούριο ον παίρνει υπόσταση, το οποίο δεν είναι ούτε το υποκείμενο, ούτε το αντικείμενο, αλλά ούτε και το αποτέλεσμα της ένωσής τους (Steiner, 1993). <<Ήρθαμε για να γκρεμίσουμε ό,τι είναι σάπιο και να χτίσουμε εκ νέου κάτι υγιές>>.³⁹ Το νέο ον που παίρνει υπόσταση έχει όλα τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά αλλά δεν έχει γονείς, εσωτερικά περιεχόμενα, σχέσεις, είναι η υλοποίηση της ιδέας, η ενσάρκωσή της σε οντότητα και σε μια ψευδαισθησιακή πραγματικότητα, είναι η μεγάλη Ελλάδα. Η ομοιογενής υπεραρσενική ανδρική ομάδα της Χρυσής Αυγής είναι, εξ' ορισμού, μια παρανοϊκή ομάδα, γεμάτη ψευδαισθησιακές φαντασιώσεις και παραληρηματικά αισθήματα παντοδυναμίας. <<Πρέπει να μεταλλάξουμε τους εαυτούς μας σε κάτι πολύ Καλύτερο, πολύ Ανώτερο>>.⁴⁰ Η παραληρηματική της φαντασίωση για την μεγάλη Ελλάδα έγκειται στον επανοπροσδιορισμό της θρησκευτικής πίστης, στην επιστροφή του αρχαίου πολεμικού ιδεώδους και στο αριστοκρατικό καθεστώς που θα επιβάλλει, μεταμορφώνοντας, έτσι, την Ελλάδα σε κάτι πολύ ανώτερο.

Η εμμονή στις ψευδαισθήσεις, σύμφωνα με τον Freud (1924/2016α), αποτελεί ένα υστερικό σύμπτωμα, μια ψυχαναγκαστική ένοχη συνείδηση για μία 'κακή' επιθυμία που δεν πραγματώθηκε ποτέ. Μία έντονη αύξηση του ασυνείδητου αισθήματος ενοχής μπορεί να κάνει έναν άνθρωπο εγκληματία. Το αίσθημα αυτό προϋπήρχε της πράξης και δεν αποτελεί την συνέπεια, αλλά το κίνητρό της, ώστε να συνδεθεί με κάτι πραγματικό και να επιφέρει, κάποιου είδους, ανακούφιση και

³⁹ Περιοδικό 'Μαίανδρος', Τεύχος 5, 2013, Σχοινιάς Σωτήρης, Άρθρο 'Φορώντας τις μαύρες μπλούζες' (σελ 13).

⁴⁰ Στο ίδιο, Μάστορας Γιώργος, Άρθρο 'Το Σπαθί και ο Άνδρας του Πολέμου' (σελ 36).

εκφόρτιση που πραγματοποιούνται μέσω της απελευθέρωσης της ενόρμησης της καταστροφικής επιθετικότητας για την εξουδετέρωση του αντικειμένου. Στην ψευδαίσθηση της φαντασιακής αυτής πραγματικότητας, το άτομο της Χρυσής Αυγής είναι έτοιμο να διαπράξει εγκλήματα, υπό την επήρεια της ασυνείδητης ενοχής του προσωπικού τραύματος, της συνείδησης ισχύος που του παρέχει η μάζα, και, φυσικά, υπό την εντολή του παθιασμένου ηγέτη, με σκοπό την δημιουργία μιας φαντασιακά εξιδανικευμένης Ελλάδας.

(.....) είμαστε εδώ στην ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, εξόριστοι από τον κόσμο τους, εξόριστοι ίσως και από την ‘πραγματικότητα’ (.....) Είχαμε και έχουμε πλήρη επίγνωση ότι ελπίζουμε στο ΑΔΥΝΑΤΟ, είχαμε πάντοτε πλήρη συνείδηση ότι το μονοπάτι που με καρδιά ΕΛΕΥΘΕΡΗ διαλέξαμε είναι τραχύ και επικίνδυνο, όμως όταν διαλέγεις ΙΔΕΕΣ με την καρδιά σου δεν ζυγίζεις κανένα αποτέλεσμα, κανένα συμφέρον, δεν επιλέγεις ένα ‘Happy End’, οπωσδήποτε για τα όνειρά σου.⁴¹

Η ‘κοινοβουλευτική’ Χρυσή Αυγή είναι ‘χειρότερη’ από πριν και τα ‘παιδιά με τα μαύρα’ παραμένουν παιδιά.⁴²

Η Χρυσή Αυγή, πίσω από την φαντασιακή παντοδυναμία της, παρουσιάζει την γνώση του αποτυχημένου εγώ της, καθώς βρίσκεται εξόριστη από την πραγματικότητα. Γνωρίζει πως οι φυλετικές ιδέες της μπορεί να οδηγήσουν σε οδυνηρή κατάληξη, χωρίς ‘happy end’, ίσως και στον θάνατο. Μοιάζει σαν να ζητά με μανιώδη τρόπο την πίστη σε μια ιδέα που θα την οδηγήσει σε ολοκληρωτικό όλεθρο, απελευθερώνοντας, έτσι, εξαγνιστικά τον πληγμένο ψυχισμό. Τα παιδιά της/τα ‘παιδιά με τα μαύρα’ παραμένουν πάντα παιδιά, αφού ποτέ δεν λυτρώθηκαν από τα πρωταρχικά προσωπικά τους τραύματα και είναι έτοιμα να αγωνιστούν για το θανατερό όνειρο που θα τα λυτρώσει μια για πάντα, από τις ασυνείδητες και ναρκισσιστικές ματαιώσεις τους: το φαντασιακό όνειρο της πανίσχυρης Ελλάδας.

⁴¹Μιχαολιάκος, Νίκος (2014), ‘Εμείς οι κακοί φασίστες’, Λαϊκές Εθνικιστικές Εκδόσεις, Αθήνα (σελ 74).

⁴²Κωνσταντίνου, Νίκος (2013), ‘Τα παιδιά με τα μαύρα’, Εκδόσεις Χρυσή Αυγή, Αθήνα (σελ 62).

5.2 Ο διχασμός της εθνικής ταυτότητας και η δημιουργία της νέας ταυτότητας του Έλληνα

Η ακροδεξιά πολιτική χαρακτηρίζεται από το εξής λαϊκιστικό φαινόμενο: την υπόσχεση στο λαό πως από την σημερινή πραγματικότητα της δημοκρατίας θα τον μεταφέρει σε μια ιδεώδη και φαντασιακή μορφή της, απομακρυσμένη από το οποιοδήποτε πρόβλημα που σήμερα μαστίζει την κοινωνία (Canovan, 1999). Ο ακροδεξιός λόγος << (...) ακροβατεί στην οριογραμμή των εφαρμοζόμενων αξιών και ιδεωδών της>> (Hainsworth, 2000/2004, σελ 24), καθώς απορρίπτει το δημοκρατικό καθεστώς και επικεντρώνεται στην ιδέα της εθνικής αυτοπραγμάτωσης του λαού. Η αφηγηματική κατασκευή της Χρυσής Αυγής βασίζεται στην δική της κοσμοαντίληψη για το ηθικό και το δίκαιο. Οι ιδεατές προβολές του παρελθόντος της εκμεταλλεύονται, πρόσκαιρα, το κοινοβουλευτικό σύστημα, προκειμένου να επιτύχει την εκλογική της απήχηση και με απώτερο σκοπό την επαναφορά των ιδεολογικών της αρχών και προτύπων (αντισημιτισμός, εθνικός γερμανικός σοσιαλισμός, αρχηγική δημοκρατία). <<Εν τέλει, χωρίς την λεπτή υπονόμευση του κοινοβουλευτικού καθεστώτος (...), οι νεοφασιστικές προκλήσεις εναντίον της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας θα είχαν κρατήσει τα νεοφασιστικά μορφώματα εγκλωβισμένα στο πολιτικό-ιδεολογικό γκέτο τους>> (Γεωργιάδου, 2008, σελ 81). Οι νεοφασιστικές αυτές προκλήσεις ευνοούνται μέσα από την σημερινή πραγματικότητα των κοινωνικών παθογενειών.

Τα ερωτήματα που γεννιούνται αφορούν το αν οι κοινωνικές παθογένειες της νεωτερικότητας οδήγησαν στην ανάπτυξη της ακροδεξιάς φασιστικής ιδεολογίας και το αν η ίδια ακολουθούσε υπόγεια μονοπάτια, μέσα από διαρκή αναδιαμόρφωση της δράσης της και με απώτερο σκοπό την ανάδυσή της, τη στιγμή που θα ευνοούσαν οι κοινωνικές συνθήκες. << Φυσικά, η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται ποτέ κατά τον ίδιο τρόπο. Κάθε άνοδος του εθνικιστικού και λαϊκιστικού πυρετού συμπίπτει με μια ορισμένη κατάσταση του κόσμου>> (Milza, 2002/2004, σελ 705). <<Τίποτε στην ζωή και στην πολιτική δεν προκύπτει από το μηδέν, τίποτε δεν προκύπτει χωρίς προετοιμασία στον χρόνο, χωρίς δοκιμασίες. Ό,τι υπάρχει στο παρόν προέρχεται από ένα συγκεκριμένο παρελθόν>> (Μιχαλολιάκος, 2014, σελ 8). <<Η Αρχαία Ψυχή Ζει Μέσα μας αθέλητα κρυμμένη>> (Μιχαλολιάκος, 1980 – Απόσπασμα από ‘Η Πατρώα Πίστις και η Ελλάς του 2008’). Η παραδοχή του Μιχαλολιάκου πως το παρόν προέρχεται από κάποιο συγκεκριμένο παρελθόν, καθώς και η φράση πως η αρχαία ψυχή είναι αθέλητα κρυμμένη μέσα τους, μπορούν να παρομοιαστούν και να ερμηνευτούν με βάση το

ασυνείδητο επίπεδο του ψυχισμού του ατόμου. Η ψυχή αποτελεί τα κληρονομημένα προβλήματα του παρελθόντος, βαθιά ριζωμένα στο ασυνείδητο, τα οποία, όμως, ξαναβρίσκουν το νόημά τους, αλλάζοντας σώμα, σκεπάζοντας την σημασία τους. Σύμφωνα με τον Καστοριάδη (1999), η απατηλή φαινομενικότητα της πραγματικότητας υποσκάπτεται από το ασυνείδητο νόημα της κρυμμένης αλήθειας και μιας αινιγματικής και αμφίρροπης αντικειμενικότητας υπό το καθρέφτισμα της υποκειμενικότητας. Το μυστηριώδες τραυματικό παρελθόν αναβιώνεται στο εθνικό παρόν και αποδεσμεύει όλη την συσσωρευμένη βιαιότητα της ψυχής στην εξωτερική πραγματικότητα. Σύμφωνα με τον Vendrines (1999/2004, σελ 183):

Διαβάζοντας τα κείμενά τους, κοιτάζοντας τα θολά σχέδια της ζωής τους, ανακαλύπτουμε με έκπληξη μια παραγνωρισμένη και ανήσυχη ήπειρο, έναν κόσμο του οποίου η αυγή θα ήταν σοσιαλιστική και το λυκόφως αυτοκτονικό, βίαιο και μηδενιστικό. Ίσως αυτός ο πρώτος φασισμός, αυτός ο 'φασισμός-κίνημα', σύμφωνα με την διατύπωση του Ρέντσο ντε Φελίτσε, αυτή η εφήμερη φλόγα που συνένωνε αντίθετες προσδοκίες και εχθρικές ιδιοσυγκρασίες κυοφορεί ή αντανakλά σε σμίκρυνση πολλές από τις κύριες τάσεις της εποχής μας.

Οι φασιστικές πρακτικές της Χρυσής Αυγής υφίστανται από το παρελθόν, καθώς διαμορφώνονταν μέσα από προετοιμασία, δοκιμασίες και ένα χρόνια συντεταγμένο σχέδιο και θα είναι έτοιμες να αποκαλύψουν όλο το εύρος της εχθρικής, βίαιης και μηδενιστικής αυγής της, την στιγμή που το εθνικό παρόν θα τις ευνοεί. Η αρχαία ψυχή του φυλετικού ιδεώδους/το ασυνείδητο τραυματικό παρελθόν που ζει μέσα στα άτομα της Χρυσής Αυγής τα προστάζει, σαν τη φωνή ενός παράφρονά, να ξεσκεπάσουν την βίαιη κρυμμένη αλήθεια τους και να δείξουν αυτό που πραγματικά είναι.

Ο Stanley (1996/2000) καταλήγει στο συμπέρασμα πως ο φασισμός αποτελεί προϊόν προβολής της φαντασίας των υποστηρικτών του, καθώς τα διάφορα φασιστικά κινήματα παρουσιάζουν αρκετές διαφορές μεταξύ τους, λόγω και των διαφορετικών κοινωνικών αναπαράστασεων της κάθε χώρας. Η μεγάλη απήχηση της ακροδεξιάς ιδεολογίας από τους ψηφοφόρους μοιάζει σαν να περίμεναν και αυτοί με τη σειρά τους μια διέξοδο/έναν τρόπο να εκφράσουν τις ενστικτώδεις και αχαλίνωτες επιθυμίες τους, έναν τρόπο επίδειξης βίας άμεσης ή έμμεσης απέναντι στη διαφορετικότητα και την ετερότητα. Ο Žižek (2008/2010, σελ 56) αναφέρει:

Είμαστε συνεπώς παγιδευμένοι σε μια ηθική ψευδαίσθηση, ανάλογη των αισθητηριακών ψευδαισθήσεων. (...) παρ'όλο που έχουμε τρομερά ανεπτυγμένη την ικανότητα αφηρημένης σκέψης, οι συναισθηματικοηθικές αντιδράσεις μας εξακολουθούν να διέπονται από πανάρχαια ενστικτώδη αισθήματα συμπάθειας για το βάσανο και τον πόνο του άλλου που παρακολουθούμε άμεσα. Γι'αυτό και το να πυροβολήσουμε κάποιον εν ψυχρώ είναι για τους περισσότερους από εμάς πιο αποκρουστικό από το να πατήσουμε ένα κουμπί που θα σκοτώσει χίλιους ανθρώπους τους οποίους δεν μπορούμε να δούμε.

Η ηθική ψευδαίσθηση, στην οποία είναι παγιδευμένος ο σημερινός έλληνας, είναι τόσο ισχυρή, καθώς διασπά την προσωπική και εθνική του ταυτότητα. Η ανάγκη της φαντασιακά ιδανικής Ελλάδας οφείλεται στην σημερινή διχασμένη ταυτότητα του έλληνα. Ασφαλώς, η οικονομική και κοινωνική κρίση θρέφει την σύγχυση της εθνικής ταυτότητας, αλλά η εθνικοσοσιαλιστική επιρροή σε αυτήν και η φασιστική της διαμόρφωση τίθενται σε μια σύνθετη ψυχολογική βάση. Η εξίσωση του εθνικού τραύματος (της φτώχειας, της ανεργίας, της παγκοσμιοποίησης και της απώλειας της εθνικής συνείδησης) με το προσωπικό τραύμα των πρωταρχικών εμπειριών οδηγεί σε ταυτισιακές συγχύσεις και παρανοϊκές ασυνείδητες μεταβιβάσεις. Η ασυνείδητη προσπάθεια φυγής από τα τραυματικά μνημονικά κατάλοιπα δεν επιτυγχάνεται, σε περιόδους έντονου κινδύνου και κρίσης, αλλά μεταβιβάζεται ψυχαναγκαστικά στην εξωτερική πραγματικότητα. Το εξαθλιωμένο και δέσμιο εγώ (λόγω του πρωταρχικού προσωπικού τραύματος) προσπαθεί να φυγαδευθεί, αρνούμενο την ευαλωτότητά του και την αδυναμία προσαρμογής του στα πραγματιστικά δεδομένα. Αυτό οδηγεί στην άρνηση της πραγματικής του ταυτότητας και της διαφορετικότητας, καθώς και της μεταβλητότητας του εξωτερικού κόσμου. Η ψευδαισθησιακή φυγή, όμως, δεν συμπεριλαμβάνει την δημιουργία μιας αυθεντικά καινούριας ταυτότητας, καθώς οι ασυνείδητες ψυχαναγκαστικές μεταβιβάσεις συγχέουν το όνειρο με την πραγματικότητα: μια καινούρια ταυτότητα, πλήρως, επίπλαστη και μυστικιστική αποκτά υπόσταση και είναι, απόλυτα, απομακρυσμένη από την επώδυνη αυθεντική εσωτερική και εξωτερική πραγματικότητα που πλήττουν τον ψυχισμό. Ο πληγμένος εαυτός δεν αντέχει τον κίνδυνο ενός εξωτερικού πλήγματος, καθώς, έτσι, θα αναβιωθεί το προσωπικό και θα ζημιωθεί η ψευδαισθησιακή ναρκισσιστική παντοδυναμία του. Η κοινωνική και

οικονομική κρίση οδηγεί στην ψυχική αποσύνδεση και στην παρανοειδή άρνηση της εσωτερικής και εξωτερικής πραγματικότητας, μέσα από ψευδεπίγραφες και εξιδανικευμένες επαναστατικές επιθυμίες οριστικού εκδιωγμού των προβλημάτων.

Στην παγκοσμιοποιημένη και νεοφιλελευθερική εποχή, οι ιδέες της δημοκρατίας και του κοινοβουλευτισμού έχουν απαξιωθεί, καθώς δεν δύνανται να ανατρέψουν την στερητική πραγματικότητα, δίνοντας βήμα στην φασιστική και επαναστατική ιδεολογία της Χρυσής Αυγής και στην υλοποίηση του ονείρου της: την επαναφορά της ισχυρής Ελλάδας, μέσα από το ιδανικό καθεστώς που θα επιβάλλει, επανακτώντας την ταυτότητα των ελλήνων. Η ταυτότητα του έλληνα θα ανακτηθεί μέσα από την γνώση των εχθρών (επίπλαστοι), αλλά κυρίως μέσα από την γνώση των εαυτών, με σκοπό την ολοκληρωτική καταστροφή των εχθρών.

Αν γνωρίζεις τον εχθρό και γνωρίζεις τον εαυτό σου, δεν υπάρχει λόγος να φοβάσαι το αποτέλεσμα χιλίων μαχών. Αν γνωρίζεις τον εαυτό σου, αλλά όχι τον εχθρό, για κάθε νίκη που κερδίζεις θα υφίστασαι και μια ήττα. Αν δεν γνωρίζεις τον εχθρό ούτε τον εαυτό σου, θα υποκύπτεις σε κάθε μάχη. Ο εχθρός είναι μπροστά μας, ξεγυμνωμένος και πληγωμένος – οπότε και επικίνδυνος. Πιο επικίνδυνος από ποτέ. Μπροστά στο ενδεχόμενο να απολέσει τις εξουσίες του, θα γίνει ακόμα πιο αδίστακτος. Το ζήτημα είναι να γνωρίσουμε κι εμείς τους εαυτούς μας. Ο Έλληνας πρέπει να ξαναβρεί την Ταυτότητά του. Αλλοίμονο σε εκείνους που δεν γνωρίζουν ούτε τον εχθρό, ούτε τον εαυτό τους.⁴³

<< (.....) γι' αυτούς (τους χρυσαυγίτες) δεν υπάρχει μεγαλύτερη ΕΞΟΥΣΙΑ, από το να εξουσιάζεις την Συνείδησή σου>> (Μιχαλολιάκος, 2014, σελ 116). Η ταυτότητα του εχθρού θα εξολοθρευτεί, αφού πρώτα εξιχνιαστεί: μοιάζει με ένα προβολικό παιχνίδι, καθώς ο εχθρός προβάλλει τον ίδιο τον εαυτό και οφείλει να πληρώσει τα προσωπικά τραύματα, μέσα μια ψευδεπίγραφη, μανιώδη και βίαιη προσπάθεια εύρεσης του ασυνειδήτου και κυριαρχίας της συνείδησης, καθώς και του ίδιου του πληγμένου ψυχισμού μέσα από τον εξαγνισμό.

Η νέα εξιδανικευμένη ταυτότητα του έλληνα θα είναι αδίστακτη και δεν θα επιτρέπει σε κανέναν εχθρό να επαναφέρει το προσωπικό και τραυματικό παρελθόν. Στην φαντασιακή πραγματικότητα της Χρυσής Αυγής, το υποκείμενο δημιουργεί

⁴³Κωνσταντίνου, Νίκος (2013), *‘Τα παιδιά με τα μαύρα’*, Εκδόσεις Χρυσή Αυγή, Αθήνα (σελ 19).

έναν φανταστικό κόσμο, διαχωρισμένο από την πραγματικότητα και εμπλουτισμένο με ασυνείδητη ψυχική ενέργεια (Freud, 2005β). Η φαντασίωση της καινούριας Ελλάδας και του νέου κόσμου αποτελεί την επιθυμία εκδιωγμού του θλιβερού προσωπικού τραύματος και κατάκτησης της παντοδυναμίας, μέσα από την καταστροφή της εποχής των εχθρών και την επαναφορά της ελεύθερης και δυνατής Ελλάδας. <<Μέσα στον 21^ο αιώνα είναι μοιραίο να ανατείλει ένας νέος κόσμος μέσα από τα ερείπια μιας θλιβερής εποχής, που τελειώνει, της εποχής των τοκογλόφων. Σε αυτόν τον νέο κόσμο πρέπει να υπάρχει μια δυνατή και ελεύθερη ΕΛΛΑΔΑ>> (www.xryshaygh.com Χρυσή Αυγή/Ιδεολογία). Η δημιουργία της νέας φανταστικής ταυτότητας μοιάζει με μια θεατρική παράσταση με ήρωα την Χρυσή Αυγή και κομπάρσους τα ‘ανθρωπάκια’ που την λασπολογούν και της αντιτίθενται.

ΑΚΟΥΣΤΕ, λοιπόν, ΑΝΘΡΩΠΑΚΙΑ μέσα από τα κάγκελα της φυλακής μου, σας δηλώνω ότι δεν είστε άξιοι κανενός αισθήματος, αξίζετε μόνο περιφρόνηση. Τέλος, εάν νομίζετε ότι θα λυγίσετε την Χρυσή Αυγή με την άθλια αυτή σκευωρία, σας λέω ότι κάνετε λάθος και ότι ο χρόνος, ο των πάντων κυβερνήτης, εμένα θα διακαιώσει, εσάς ούτε καν θα σας αναφέρει γιατί κανείς δεν ομιλεί ποτέ για τους κομπάρσους.⁴⁴

Τα λόγια του Μιχαλολιάκου μέσα από την φυλακή, ύστερα της δολοφονίας Φύσσα, χαρακτηρίζονται από μια φανταστική και ηρωική πίστη στον αλύγιστο χαρακτήρα της οργάνωσης και των υποστηρικτών της, καθώς και από, πλήρη, περιφρόνηση απέναντι στους δεύτερους ρόλους των εχθρών: η φασιστική θεατρική παράσταση είναι έτοιμη να προβάλλει το βίαιο έργο της, μέσα από το ιδανικό καθεστώς που έχει σκοπό να επιβάλλει.

5.3 Το ιδανικό καθεστώς που θα επιβάλλει η Χρυσή Αυγή

5.3.1 Η παγανιστική κοσμοθεωρία και η χαρτογράφηση της σχέσης με την Εκκλησία. Η Χρυσή Αυγή, ως ναζιστική οργάνωση, είναι αντιχριστιανική και παγανιστική. Ο παγανιστικός χαρακτήρας της Χρυσής Αυγής διαφαίνεται μέσα από την ταύτισή της με τον Χίτλερ, αλλά και μέσα από κείμενα των μελών της. Το χιτλερικό καθεστώς υπήρξε η πιο ακραία μορφή παγανισμού που εναντιώθηκε

⁴⁴ Μιχαλολιάκος, Νίκος (2014), ‘Εμείς οι κακοί φασίστες’, Λαϊκές Εθνικιστικές Εκδόσεις, Αθήνα (σελ 141).

πλήρως στον χριστιανισμό, καθώς θεωρούσε πως μέσα από την συμπόνια στους ευάλωτους και το κήρυγμα της αγάπης, μόλυνε την κοινωνία με το εβραϊκό μικρόβιο και εμπόδισε την αρμόζουσα φυλετική οργάνωση της κοινωνίας (Chapoutot, 2008/2013).

Η λαίλαπα του Εβραιοχριστιανισμού (.....) είχε αφανίσει με λύσσα και μισσαλοδοξία πάμπολλα στοιχεία του Λευκού Πολιτισμού, γκρεμίζοντας τους Αρχαίους Θεούς από τα βάθρα τους (.....) στόχος της Εθνικοσοσιαλιστικής Επαναστάσεως ήταν ο εξοβελισμός των ιουδαιοχριστιανικών δογμάτων και η αντικατάστασή τους από μια εθνικιστική, παγανιστική κοσμοθεωρία.⁴⁵

Είμαστε παγανιστές γιατί είμαστε Έλληνες, γιατί μας είναι αδύνατο να παραδεχθούμε άλλες αξίες εκτός από αυτές που απορρέουν από το θαύμα του Ελληνικού Πνεύματος. Είμαστε παγανιστές γιατί στη θέση των ηρώων και των φιλοσόφων μας δεν θα μπορέσουμε ποτέ να βάλουμε προφήτες σκοτεινούς και βασιλιάδες αιμοσταγείς ενός άξεστου νομαδικού λαού.⁴⁶

Ο παγανισμός της Χρυσής Αυγής απορρέει από την βαθιά πίστη στην ανωτερότητα του ελληνικού πνεύματος. Στόχος του εθνικοσοσιαλιστικού της παγανισμού είναι η επαναφορά της λατρείας των αρχαίων θεών και η καταστροφή του χριστιανισμού που υπονομεύει την άρια ελληνική φυλή. Η παγανιστική της κοσμοθεωρία τάσσεται ενάντια στους εχθρούς (μετανάστες, χριστιανοί), τους οποίους αποκαλεί αιμοσταγείς και άξεστους. Ο παγανιστής της Χρυσής Αυγής επιδιώκει την τιμωρία του άλλου/εχθρού. Θεωρεί τον εαυτό του και το 'εμείς' της ναζιστικής ιδεολογίας του ως κυρίαρχους της αθωότητας, ενώ τον άλλον/εχθρό ως κατεξοχήν αμαρτωλό.

⁴⁵ Απόσπασμα αναρτημένο στον διαδικτυακό ιστότοπο της Χρυσής Αυγής, δημοσιευμένο από: Ψαρράς, Δημήτρης (2012), 'Η μαύρη βίβλος της Χρυσής Αυγής: Ντοκουμέντα από την ιστορία και τη δράση μιας ναζιστικής ομάδας', Εκδόσεις Πόλις, Αθήνα.

⁴⁶ Απόσπασμα της εφημερίδας της Χρυσής Αυγής, δημοσιευμένο από: Ψαρράς, Δημήτρης (2012), 'Η μαύρη βίβλος της Χρυσής Αυγής: Ντοκουμέντα από την ιστορία και τη δράση μιας ναζιστικής ομάδας', Εκδόσεις Πόλις, Αθήνα.

*Το άτομο γίνεται πρόσωπο κι' αποκτά μορφή, διαμορφώνει το 'Εγώ' μέσα στο 'Εμείς' του συνόλου (.....) Πρόσωπο μπορεί να είναι μόνο ένα άτομο που ολοκληρώνεται από την κοινωνικοποίησή του, μέσα από την κοινότητα (.....) Αυτός ο ανώτερος τύπος ανθρώπου είναι το νέο είδος ανθρώπου που επιδιώκει να πραγματώσει ο Εθνικισμός.*⁴⁷

Η Χρυσή Αυγή πλάθει έναν καινούριο εαυτό, ένα μεγάλο εμείς, μια νέα αρσενική μήτρα και μια δική της θρησκεία, βασισμένη στην ελληνική γη και φυλή, στην οποία κυριαρχεί η εξόντωση των αμαρτωλών άλλων (Ζουμπουλάκης, 2013). <<Σμύρνα, χρυσό και λίβανο στα χέρια δεν κρατούμε. Κανείς από εμάς δεν είναι ταπεινός. Τον άρτο της ημέρας μας δεν τον ζητούμε και ούτε ποτέ μας φόβισε δαίμονας πονηρός>> (Μιχαλολιάκος, 1980, Απόσπασμα από 'Η Εξομολόγησις ενός Εθνικού'). Μέσα από την καινούρια θρησκεία και την μανία της φυλετικής εθνοκάθαρσης, η Χρυσή Αυγή δημιουργεί τον εθνικό παράδεισο της απόλυτης ομοιογένειας, του Αίματος και της Τιμής που κανένας ταπεινός χριστιανός, χαρακτηριζόμενος ως πονηρός δαίμονας, δεν έχει θέση σε αυτόν (Παπαϊωάννου, 2013). Σύμφωνα με τον Ζουμπουλάκη (2013, σελ 45):

Ο παγανισμός είναι έννοια ευρύτερη της ειδωλολατρίας: δεν είναι η αφελής θρησκεία της λατρείας των ξοάνων και των ειδώλων, είναι το ρίζωμα στην τοπικότητα, είναι η αυτοχθονία, η λατρεία της Γης και της Φυλής, του αίματος, η έξαρση της φυσικής ρώμης. Για τη βιβλική παράδοση, τελικά, ο παγανισμός είναι η βία, η διάκριση των ανθρώπων σε δικούς μας και ξένους, φίλους και εχθρούς.

Στόχος της παγανιστικής Χρυσής Αυγής είναι και η αυτάρκεια και η αυτοχθονία που θα επαναφέρουν την αξιοπρεπή διαβίωση των ελλήνων. <<ΣΤΟΧΟΣ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΥΤΑΡΚΕΙΑ ΣΤΑ ΒΑΣΙΚΑ ΕΙΔΗ ΔΙΑΒΙΩΣΗΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ (.....) Ο Έλληνας να γυρίσει στο χωράφι, στο εργοστάσιο, την παραγωγή και την σκληρή εργασία. Εύκολες λύσεις και δωρεάν δανεικά δεν υπάρχουν>> (www.xryshaygh.com Στο αρχείο 'Εθνικό σχέδιο για μια ελεύθερη και ισχυρή Ελλάδα'). Ο παγανισμός στηρίζεται στον ενσαρκωτή και απόλυτο μεταλλάκτη του χριστιανικού λόγου σε άριο λόγο. <<Ποιος είναι ο απόλυτος μεταλλάκτης, ο καταλύτης που μεταστοιχειώνει τον

⁴⁷ www.xryshaygh.com Χρυσή Αυγή/Ταυτότητα.

Χριστιανικό Ελληνικό Μύθο σε μετα-Χριστιανικό Άριο Λόγο; Είναι συναρπαστικά απλό. Ο Φίρερ>> (σελ 74), <<Ο Άριος μύστης Αδόλφος Χίτλερ (.....) ο γεννήτορας ενός νέου αυθεντικού ανελικτικού πολιτισμού, του Αρίου πολιτισμού, που μέλλει να εξελιχθεί στον κυρίαρχο πολιτισμό του κοσμικού μήνα του Σκορπιού>> (σελ 50), (αποσπάσματα από εθνικιστικό βιβλίο της Χρυσής Αυγής) (Φιλίππου, 2008). Ο Φίρερ της Χρυσής Αυγής, φυσικά, είναι ο ηγέτης της, ο Μιχαλολιάκος που αποτελεί την ενσάρκωση της άριας φυλετικής ιστορικής προέλευσης των Ελλήνων. Η Χρυσή Αυγή αυτοπαρουσιάζεται ως κατέχουσα μεταφυσικών παρορμήσεων. Παρουσιάζεται ως το κίνημα των εκλεκτών ταγών/η μετενσάρκωση της θείας δύναμης που θα επαναφέρει, μέσω του Φίρερ της, τον κυρίαρχο άριο πολιτισμό, την δημιουργία του οποίου ξεκίνησε ο άριος Φίρερ Χίτλερ που τον δοξάζει σαν θεό.

Η Χρυσή Αυγή έχει ακολουθήσει τα πρότυπα του χιτλερικού καθεστώτος όσον αφορά και την σχέση με την εκκλησία. Για την ακρίβεια, όταν ο ναζισμός μετεξελίχθηκε σε κίνημα μεγάλης απήχησης άρχισε να τηρεί πιο μετριόφρονη στάση απέναντι στην εκκλησία. Ο σκοπός αυτού ήταν φυσικά η υποταγή της εκκλησίας στον Χίτλερ και η απήχηση του κινήματος στους χριστιανούς (Ζουμπουλάκης, 2013). << (.....) υποστηρίζουμε την αναβίωση της Αρχαίας θεοσεβείας; Αναμφίβολα ναι. Αλλά αυτό θα γίνει όπως και όποτε το ορίσουμε Εμείς (.....) Η έμφαση στη διαφύλαξη της Φυλετικής Ψυχής, η αποθέωση της μορφής του Φίρερ ως διαχρονικού συμβόλου λαϊκής Ηγεσίας (.....) >>, <<Σε ό,τι αφορά τη θρησκεία της οφείλουμε να υιοθετήσουμε μόνο την πλευρά της εκείνη που εκφράζει την αμιγή αρία θρησκευτικότητα και το Πολεμικό Φυλετικό Ιδεώδες και όχι οποιαδήποτε ανατολίτικη δοξασία και μαγανεία επισωρεύτηκε εντός της με το πέρασ των αιώνων>>, παλαιότερα αποσπάσματα της εφημερίδας της Χρυσής Αυγής, δημοσιευμένα από τον Ψαρρά (2012). Η διπλωματική στάση της Χρυσής Αυγής προς την εκκλησία τηρεί την εξής τακτική: προσωρινή αποδοχή του χριστιανισμού, έως ότου αποφασίσει την αναβίωση της αρχαίας θεοσεβείας και την ηγεμονική θέση του Φίρερ Μιχαλολιάκου ως άριου φυλετικού ενσαρκωτή και συμβόλου λαϊκής ηγεσίας. Από την χριστιανική θρησκεία, αποδέχεται μόνο την πλευρά που εκφράζει το φυλετικό και πολεμικό ιδανικό. <<Οι Άγιοι της χριστιανικής θρησκείας απέκτησαν ιδιαίτερη αίγλη και ικανότητες παίρνοντας την θέση των κατά τόπους αρχαίων θεοτήτων, οι οποίες γίνονταν αντικείμενο επικλήσεως των

πιστών επί συγκεκριμένου σκοπού>>⁴⁸ (αντικατάσταση του Ποσειδώνα από τον Άγιο Νικόλαο, της Δήμητρας και της Περσεφόνης από τον Άγιο Γεώργιο, του Διονύσου από τον Άγιο Τρύφωνα, του Ασκληπιού από τον Άγιο Ιωάννη, της Αθηνάς από την Αγία μορφή της Παναγίας). Ο απώτερος σκοπός της τακτικής της Χρυσής Αυγής είναι η ομαλή μετάβαση στην γνήσια ελληνική θρησκεία που θα εγκαθιδρύσει ο Φίρερ Μιχαλολιάκος.

Η υποστήριξη της Χρυσής Αυγής προς την εκκλησία έχει καιροσκοπικό πολιτικό χαρακτήρα, μνημένο στα πρότυπα των ναζιστικών τακτικών, και διόλου τυχαίο είναι πως στα έντυπα της οργάνωσης η μόνη αναφορά σε Άγιο είναι αυτή στον Κοσμά τον Αιτωλό, τον οποίο διακατείχε ένας έντονος αντιεβραϊκός ζήλος (Ψαρράς, 2012). Αυτό που προκαλεί απορία αποτελεί το γιατί το σύνολο της εκκλησίας δεν παίρνει θέση ευθέως για την ρατσιστική ιδεολογία και τις βίαιες πρακτικές της Χρυσής Αυγής, αλλά αντιθέτως τάσσεται, εν πολλοίς, υπέρ της, γεγονός που εγείρει έντονες υποψίες για ενδεχόμενη προσπάθεια διαφύλαξης των προνομίων της. Η Εκκλησία της Ελλάδος, κατά τα χρόνια της Κατοχής και του Εμφυλίου, ένωσε πολύ έντονα την κομμουνιστική απειλή. Οι τρόποι διαφύλαξης της εδραιωμένης της ακεραιότητας είναι να τάσσεται απόλυτα υπέρ των αντίθετων από τις κομμουνιστικές ιδεολογίες. Η υποστήριξη της εκκλησίας προς την Χρυσή Αυγή, ως εθνικοπατριωτικό κόμμα, βασίζεται στο αίσθημα ασφάλειας που της δημιουργεί και το οποίο αφορά την υπεράσπιση του ελληνικού έθνους και την διαφύλαξη του χριστιανικού ελληνισμού, γεγονός που έχει τις ρίζες του και στην στενή της σχέση με το δικτατορικό καθεστώς (Ζουμπουλάκης, 2013).

Η Εκκλησία της Ελλάδος φαίνεται να υποκλίνεται στον ρατσιστικό λόγο της Χρυσής Αυγής. Για την ακρίβεια, εν πολλοίς, τον υιοθετεί πλήρως. Ο υποτιθέμενος ρόλος της εκκλησίας που άπτεται της φιλανθρωπίας και μείωσης της κοινωνικής οδύνης και ανισοτήτων έχει περάσει στην σκιά του βίαιου και φασιστικού λόγου της Χρυσής Αυγής (Συλλογικό, 2014). Στην Εκκλησία της Ελλάδος, υπάρχουν μητροπολίτες που τάσσονται ολοφάνερα υπέρ της Χρυσής Αυγής. Ο μητροπολίτης Καλαβρύτων, Αμβρόσιος, μέσα από την προσωπική του ιστοσελίδα προέτρεψε τους χρυσαυγίτες να αποφύγουν τις ακραίες δηλώσεις και συμπεριφορές, προκειμένου να αποτελέσουν την ελπίδα του απελπισμένου έλληνα. Ο μητροπολίτης Δρυινουπόλεως-Πωγωνιανής-Κονίτσης, Ανδρέας, αποκάλεσε μέλη της Χρυσής Αυγής ως ‘τα καλά

⁴⁸ Περιοδικό ‘Μαίανδρος’, Τεύχος 5, 2013, Καρακώστας Ευάγγελος, Άρθρο ‘Λιμπεριαλισμός: Ο Ύπουλος εχθρός των Εθνών’ (σελ 28).

παιδιά που αγωνίζονται' και τους προέτρεψε να αντικαταστήσουν το μαύρο χρώμα στις μπλούζες τους με το γαλάζιο-λευκό. Ο μητροπολίτης Πειραιώς, Σεραφείμ, δεν έχει έκδηλα υποστηρίξει την Χρυσή Αυγή, αλλά αξιοσημείωτο γεγονός αποτελεί η ημέρα της συμπληρωματικής του κατάθεσης για την μήνυσή του προς το *Corpus Christi*, που, κατά τον ίδιο, τυχαία παρευρίσκονταν στο αστυνομικό τμήμα, τέσσερις βουλευτές της Χρυσής Αυγής (Ζησιμόπουλος, Ηλιόπουλος, Μπούκουρας και Παππάς) (Ζουμπουλάκης, 2013). Επίσης, ο ίδιος σε κήρυγμά του, τα Χριστούγεννα του 2010, δήλωσε πως ο μουσουλμανισμός αποτελεί μια καταστροφική λατρεία θανάτου, απόλυτα αντίθετη από την ελληνική θρησκεία. Τον Δεκέμβριο του ίδιου έτους, δήλωσε σε συνέντευξή του πως ο σιωνισμός αποτελεί την παγκόσμια προοπτική καταστροφής των οικογενειακών σχέσεων (Συλλογικό, 2014). Διαπιστώνεται, λοιπόν, πως υπάρχει μια τραγική σύγκλιση ανάμεσα στις ρατσιστικές ιδεολογίες της Χρυσής Αυγής και στον μισαλλόδοξο αντισιωνιστικό λόγο του μητροπολίτη Πειραιώς, Σεραφείμ.

Ανατρέχοντας στο κοντινό παρελθόν και στις συγκεντρώσεις που οργάνωσε ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος το 2000, με αίτημα την μη κατάργηση του θρησκευματος στις αστυνομικές ταυτότητες, το παρόν έδωσαν χρυσαυγίτες με το σύνθημα 'Να καεί η εβραϊομασονική βουλή' (Ψαρράς, 2012). Επίσης, στο κήρυγμα της Ανάστασης, τον Απρίλιο του 2005, ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος είπε τα εξής:

*Δεν το ανέχονται οι δυνάμεις του σκότους και θέλουν να το αποκεφαλίσουν, να ισοπεδώσουν τα πάντα δια της παγκοσμιοποίησης, αυτής της νέας θεότητας που έχει εμφανιστεί μαζί με την άλλη θεότητα που λέγεται ανθρώπινα δικαιώματα και χάριν αυτής της θεότητας θα πρέπει να περιστείλουμε τα δικά μας δικαιώματα.*⁴⁹

Σε κήρυγμά του στις 29-9-2005, είπε: <<Όποιος δεν πιστεύει στην Ελλάδα, στην πατρίδα και την αζία του, δεν ξέρω αν έχει δικαίωμα να ζει σ' αυτή τη χώρα και σ' αυτή τη ζωή>> (Παπαϊωάννου, 2013). Μέσα από τα λεγόμενα του Αρχιεπίσκοπου Χριστόδουλου, διαφαίνονται η αμφισβήτησή του προς τις αρχές της ισότητας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, καθώς και η πίστη στην υπεροχή της εθνικής ταυτότητας των Ελλήνων. Ο λόγος του φαίνεται να υποκλίνεται στον ρατσιστικό τρόπο σκέψης.

⁴⁹ Παπαϊωάννου, Κωστής (2013), 'Τα <<καθαρά χέρια>> της Χρυσής Αυγής, Εφαρμογές ναζιστικής καθαρότητας', Εκδόσεις Μεταίχμιο, Αθήνα.

Μέσα από την γρήγορη χαρτογράφηση της καλής σχέσης, ίσως και συνεργασίας, ανάμεσα στην Χρυσή Αυγή και την Εκκλησία, τα οξύμωρα σχήματα διαφαίνονται ξεκάθαρα: πρώτον, το κυνήγι των εχθρών/ξένων είναι, στην ουσία, αντίθετο του αγαθού που δίδαξε ο χριστιανισμός και δεύτερον, ο εναγκαλισμός ενός ανθρώπου της εκκλησίας, που διακηρύσσει την αγάπη και την αλληλεγγύη, με έναν χρυσαυγίτη είναι, στην ουσία, η αγκαλιά προς τον 'διάβολο' της βίας και του πολέμου. <<Οι ιερείς, θεολόγοι και οι πιστοί των ενοριών της Ορθόδοξης Εκκλησίας είναι βουβά πρόσωπα, άφωνα. Έχουν διαπαιδαγωγηθεί να σωπαίνουν (.....) αφήνοντας έτσι ελεύθερο το πεδίο στους φονταμενταλιστές και τους φανατικούς να αφρίζουν>> (Ζουμπουλάκης, 2013, σελ 93). Και ο Αρχιεπίσκοπος της Ιεραρχίας, φυσικά, σιωπεί όχι μόνο απέναντι στις δηλώσεις των μητροπολιτών που άπτονται του ρατσισμού, της μισαλλοδοξίας και του αντισημιτισμού, αλλά και προς τις πρακτικές της Χρυσής Αυγής που χαρακτηρίζονται από βία, ρατσισμό και μίσος, έννοιες φυσικά αντίθετες με την χριστιανική παράδοση, αλλά πολύ κοντά στην πίστη στον διάβολο. Η άμεση και έμμεση στήριξη ανθρώπων της Εκκλησίας της Ελλάδος προς την Χρυσή Αυγή φαίνεται να έχει διευρύνει την ιδεολογική επέκταση της οργάνωσης στην χριστιανική κοινότητα.

5.3.2 Η επαναφορά του αρχαίου πολεμικού ιδεώδους. Ο μυθικός πρόγονος της Αρχαίας Ελλάδας και η λατρεία προς την μητέρα φύση είναι αδιαμφισβήτητα παρόντα στα έντυπα, δηλώσεις, ιδεολογία της οργάνωσης της Χρυσής Αυγής.

Και σήμερα πλέον είναι πολλοί περισσότεροι οι συμπατριώτες μας που τολμούν να κάνουν το μεγάλο βήμα, που τολμούν να ορθώσουν το ανάστημά τους απέναντι σε όσους τους στερούν ημέρα με την ημέρα την ελευθερία και το μέλλον τους, που τολμούν να σηκωθούν όρθιοι, να βγουν από τα αδιέξοδα όπου τους έχουν στριμώξει και να διεκδικήσουν το έδαφός τους.⁵⁰

<<Έχουμε χρέος απέναντι στην Ιστορία χιλιάδων ετών να ξαναγίνουμε ένα Μεγάλο Έθνος αντάξιο του μεγάλου χθες, προορισμένο για ένα μεγάλο αύριο>> (www.xryshaygh.com Χρυσή Αυγή/Ιδεολογία). <<Όπως απέδειξε ο Μέγας

⁵⁰ Περιοδικό 'Μαίανδρος', Τεύχος 5, 2013, Σχοινιάς Σωτήρης, Άρθρο 'Φορώντας τις μαύρες μπλούζες' (σελ 7).

Αλέξανδρος, οι Γόρδιοι Δεσμοί δεν λύνονται αλλά κόβονται>>.⁵¹ Το έδαφος/η γη εξισώνεται με τον μητρικό κόλπο και οι γόρδιοι δεσμοί εξισώνονται με τις συγκρούσεις του οιδιπόδειου συμπλέγματος και την επιθυμία κατάκτησης της μητέρας και της συνεπαγόμενης παντοδυναμίας: εξισώσεις που επαναφέρουν το προσωπικό ιστορικό παντοδύναμο παρελθόν, το οποίο προβάλλεται στο άριο φυλετικό παρελθόν των αρχαίων ελλήνων. Μόνον ύστερα της κατάκτησης της παντοδυναμίας από την Χρυσή Αυγή, θεωρείται πως το μέλλον των ελλήνων θα είναι ελεύθερο και απομακρυσμένο από κάθε κοινωνικό, πολιτικό και οικονομικό αδιέξοδο.

Βαδίζουμε με φάρο αθάνατη Ελληνική ψυχή που θα μας οδηγήσει στο μέλλον, στην Νίκη που δεν είναι άλλη από την κατάκτηση του Πεπρωμένου μας, στην Νίκη που δεν είναι άλλη από την έλευση ενός Νέου Ανθρώπου, του Ηρωικού Ανθρώπου. Ήρθαμε να ενώσουμε παρελθόν, παρόν και μέλλον και μαζί με τα Εθνικά μας σύμβολα φέραμε και τα λάβαρα και τα χρώματα της Λαϊκής Εθνικιστικής Επανάστασης.⁵²

Το φυλετικό και πολεμικό φαντασιακό είναι, στην ουσία, η προβολή του πληγμένου και διαστροφικού προσωπικού φαντασιακού, και συνδέει το ιστορικό παρελθόν και πεπρωμένο ενός λαού με την ανώτερη υπόσταση και υπεροχή του έναντι των άλλων λαών. Η βαθιά πίστη στην ανωτερότητα της φυλής είναι η μανιώδης επιθυμία επίτευξης της μελλοντικά πραγματικής παντοδυναμίας, με σκοπό την πραγμάτωση της ασυνείδητης επιθυμίας διαγραφής της ψευδεπίγραφης πρωταρχικής παντοδυναμίας που εμποδίζει το πεπρωμένο του πληγμένου ψυχικού οργάνου.

Η Χρυσή Αυγή θεωρεί πως θα επιφέρει το απελευθερωμένο πεπρωμένο των ελλήνων, μέσα από την φυλετική και πολεμική ιδεολογία της.

Για όσους μπορούν να δουν πίσω από την ομίχλη, και πολύ περισσότερο να ερμηνεύσουν αυτό που βλέπουν, η Τιμή, η Ευσυνειδησία, η συνεχής ανάπτυξη της Εσωτερικής Ύπαρξης, η Πίστη στην Ιδέα, το Καθήκον, ο Προσωπικός Κώδικας Ηθικής, η Ιεραρχία, η Τάξη, η σημαντική ιδιότητα να υποτάσσεται το

⁵¹ Στο ίδιο, Μάστορας Γιώργος, Άρθρο 'Το Σπαθί και ο Άνδρας του Πολέμου' (σελ 35).

⁵² Περιοδικό 'Μαίανδρος', Τεύχος 5, 2013, Σχοινιάς Σωτήρης, Άρθρο 'Φορώντας τις μαύρες μπλούζες' (σελ 15).

*συναισθηματικό-ατομικιστικό στοιχείο της Προσωπικότητας σε Ανώτερους Στόχους και Διαχρονικές Αρχές, όλα αυτά είναι απαραίτητα στοιχεία της Πολεμικής Ιδέας και συγκεκριμενοποιούν την αξιολογή και χαοτική διαφορά μεταξύ Προσώπου και ατόμου.*⁵³

Η τιμή, η προσωπική ηθική και η πίστη στο φυλετικό καθήκον είναι αυτά που απαρτίζουν την πολεμική ιδέα και τα οποία η Χρυσή Αυγή θα επαναφέρει δημιουργώντας την ανώτερη φυλετικά Ελλάδα. Στην φαντασιακή ανώτερη φυλετικά Ελλάδα, η ιεραρχία, η τάξη και ο περιορισμός του ατομικισμού είναι αυτά που θα αναπτύξουν τον εσωτερικό κόσμο του ανθρώπου/την εσωτερική ύπαρξή του. Το πρόσωπο φαίνεται να αποτελεί το ευσυνειδητο και ηθικό άτομο που είναι προσηλωμένο στην φυλετική και πολεμική ιδέα. Το άτομο παρουσιάζεται ως το εγωιστικό ον που είναι εγκλωβισμένο στις συγκρούσεις του ασυνειδήτου και στα ένστικτα αυτού. Η επιδίωξη διαχωρισμού προσώπου και ατόμου από την Χρυσή Αυγή μοιάζει με την επιθυμία αποσυναρμολόγησης του παρόντος και της συνείδησης και την, εκ νέου, συναρμολόγησή τους, μέσα από την εύρεση των παθών του ασυνειδήτου, ώστε να επιτευχθεί ο τελικός σκοπός επαναφοράς της αρχαίας ιδανικής πολιτείας που θα λυτρώσει τον πληγμένο ψυχισμό.

Κατά τον Ψαρρά (2012), οι αναφορές της οργάνωσης της Χρυσής Αυγής στην Αρχαία Ελλάδα αποτελούν στην ουσία ‘αντιδάνεια’ από τον χιτλερικό ναζισμό και εθνικοσοσιαλισμό, φιλτραρισμένα και επαναδιατυπωμένα από τους έλληνες νεοναζίστες, λάτρεις του Χίτλερ. <<Ο παθιασμένος αγώνας μας πρέπει να ‘χει πλατιά αντικείμενα: ένας ολόκληρος πολιτισμός αγωνίζεται για την ύπαρξή του κι αυτός ο πολιτισμός θα βαστάξει εκατομμύρια χρόνια γιατί θ’αγκαλιάσει και θα συνταιριάσει τον Ελληνισμό με τον Γερμανισμό>> (Hitler, 1925/2006, σελ 57). Η Χρυσή Αυγή επιδιώκει να νομιμοποιήσει τα ρατσιστικά της αισθήματα μέσω της ταύτισής της με τον μυθικό πρόγονο της αρχαιότητας και ακολουθώντας, πιστά, τα ιστορικά ιδεολογικά μορφώματα του απόλυτου εμπνευστή της, του Χίτλερ. Νοσταλγεί την επιστροφή στο ιδανικό φαντασιακά παρελθόν της προγονικής τιμής και του αγνού και καθαρού αίματος (Παπαιωάννου, 2013). Η φαντασιακά εξιδανικευμένη παρελθοντική πραγματικότητα των αρχαίων θεών εκφράζει την επιθυμία επιστροφής σε μια προγενέστερη κατάσταση, κατά την οποία οι συνθήκες φάνταζαν ιδανικές: μια

⁵³ Περιοδικό ‘Μαίανδρος’, Τεύχος 9, 2013, Μάστορας Γιώργος, Άρθρο ‘Προσωπικότητα και Ατομοκεντρισμός’ (σελ 14).

κατάσταση, μέσα από την οποία ο άνθρωπος γυρνά στην απλότητα και την άγνοια, όπου κάθε τι μοιάζει νέο και ανεξερευνήτο και όπου τα βίαια ένστικτα δεν περιορίζονται, αλλά αποτελούν την μόνη λύση. Σε μια κατάσταση, δηλαδή, αναβίωσης της έκπληξης μπροστά στα μυστήρια της ζωής, και ωμής βίας προς χάριν του φυλετικού προτύπου.

Ο μυθικός πρόγονος παρουσιάζεται εξιδανικευμένος, ως η μόνη αυθεντία που μέσα από την νοσταλγία, αλλά και την επαναφορά του θα φέρει το φως της επόμενης λυτρωτικής ημέρας, με όπλα τον πόλεμο και με ασπίδα την ιδεολογία: μια φαντασιακή ουτοπική προσδοκία να ενσαρκώσουν τους αρχαίους προγόνους (Φραγκουδάκη, 2013). <<Η προαιώνια κραυγή των προγόνων μας. ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ>>.⁵⁴ <<Κάτω από την επιφάνεια κρύβεται ό,τι αποκαλούμε Ηρωικό Τρόπο Ζωής, όπως ακριβώς πίσω από την Ιδέα του Πολέμου αναπτύσσεται το δίπτυχο εξωτερικής-εσωτερικής σύγκρουσης>>⁵⁵. Η εξιδανίκευση του πολεμικού ιδεώδους είναι η μόνη εξαγνιστική λύση του εσωτερικά πληγμένου και κατεστραμμένου εαυτού. Η προσταγή της πραγματοποίησης των ηρωικών πολεμικών ιδεωδών παρουσιάζεται ως η μόνη ελπίδα ανατροπής της σημερινής επώδυνης και στερητικής πραγματικότητας. Μέσα από την ποιητική συλλογή που εξέδωσε ο Μιχαλολιάκος, το 1980, κάνει επίκληση στους αρχαίους Θεούς και κυρίως στην Αθηνά, τον Ήλιο, τον Απόλλωνα, τον Προμηθέα και τον Μέγα Πάνα. Οι ταυτότητες των θεών οικειοποιούνται από την Χρυσή Αυγή, καθώς φέρεται να μετενσαρκώνει τις πολεμικές και πνευματικές τους ιδιότητες.

Η Αθηνά είναι η θεά της σοφίας, της στρατηγικής και του πολέμου. Συνδυάζει την δύναμη και την γενναιότητα με την σύνεση και την εξυπνάδα. Ο θεός Ήλιος αποτελεί την πηγή ζωής για την γη. Είναι παγκόσμιο και διαχρονικό πνευματικό σύμβολο. Συμβολίζει κάτι το παρθένο και συνήθως βρίσκεται πλάι στην θεά Αθηνά. Επίσης, είναι ο καταστροφέας θεός του θανάτου και των επιδημιών. Ορισμένες φορές, ταυτοποιείται με τον θεό Απόλλωνα, τον θεό του φωτός, του ήλιου, της ποίησης και της μουσικής (Graves, 1955/1998). Στην ουσία, το σηκωμένο χέρι του ναζιστικού χαιρετισμού χαιρετά τον Ανατέλλοντα Ήλιο και βασίζεται στον ηλιακό μύθο των βόρειων Αρίων, για τους οποίους το θέαμα του ήλιου ήταν κάτι σπάνιο και μοναδικό (Ρόλαντ, 2007/2008). Ο Προμηθέας δεν είναι άνθρωπος, ούτε θεός, αλλά Τιτάνας, δηλαδή συμπαντική δύναμη και πνευματική δύναμη γνώσης. Θυσιάστηκε

⁵⁴ Περιοδικό 'Μαίανδρος', Τεύχος 5, 2013, Αλεξανδράκης Κώστας, Άρθρο 'Μολών Λαβέ' (σελ 16).

⁵⁵ Στο ίδιο, Μάστορας Γιώργος, Άρθρο 'Το Σπαθί και ο Άνδρας του Πολέμου' (σελ 37).

για την ανθρωπότητα, καθώς έκλεψε το πυρ από τους θεούς και το προσέφερε στους ανθρώπους και, έτσι, έγινε ο μεγαλύτερος ευεργέτης τους. Για την ακρίβεια, έπλασε τον άνθρωπο μαζί με την Αθηνά, από πηλό και φωτιά. Μύησε τους ανθρώπους στην ανάπτυξη των νοητικών τους ικανοτήτων και άρα, στην συνειδητότητα, στην δημιουργία και στην κατανόηση των νόμων που κυβερνούν το σύμπαν (Graves, 1955/1998).

Ο Μέγας Παν παρουσιάζεται ως μια φανταστική ηρωική φιγούρα που δεν πεθαίνει ποτέ και πιθανότατα ταυτίζεται με τον διάβολο. Επίσης, κατά την μυθολογία, ήταν η προσωποποίηση της γενετικής δύναμης και προστάτης των κυνηγών (Graves, 1955/1998).

Σιγή στο δάσος παγερή, οσμή εγκλήματος, σύλληψις της στιγμής και ανθρωποθυσία. Τραγόμορφος επρόβαλε του Μύθου νοσταλγός, Σατανικά υπέροχος, ο Μέγας Παν. Ώρα του δειλινού, το σκότος ανατέλλει και οι εξόριστοι της μέρας, οι εωσφόροι, οι ποιητές ξυπνούνε. Ηδονικά με βλέμμα κόκκινο, θολό, τυραγνισμένο, μια κίτρινη Σελήνη που προβάλλει αντικρύζουν και τα στοιχεία της νύχτας ξαναζούνε, οι μονομάχοι, οι κρεμασμένοι και οι συνωμότες. Και Αυτός στη μέση του Ναού, στο κέντρο της τεράστιας αιμάτινης κηλίδας, στο βάθρο του Βωμού, Τραγόμορφος, Σατανικά υπέροχος, την ώρα δοξάζει της θυσίας, των ευγενικών ενστίκτων και της βίας. Αυτός, ο Αιώνιος Κυβερνήτης, ο Μέγας Παν.⁵⁶

Το απόσπασμα αυτό εντάσσεται στην ποιητική συλλογή του Μιχαλολιάκου. Αποτελεί μια μορφή μαύρης τέχνης, μέσω της οποίας εκθειάζεται ο πόλεμος, ο θάνατος και ο σατανάς, καθώς βοηθούν στο κυνήγι του εχθρού και είναι ικανοί να εξολοθρεύσουν τους συνωμότες. Παρόμοια αποσπάσματα επίκλησης στον σατανά από τον Μιχαλολιάκο συναντάμε και στο βιβλίο του Οδυσσέα Πατεράκη (1982, σελ 4-5), μεγαλοστέλεχος της Χρυσής Αυγής:

Ο ερχομός σου θα σημάνει την αρχή ενός καινούριου κόσμου βγαλμένο απ'την παλιά σου διδαχή το μήλο πάλι δωσ'μου (.....) Εκείνο όμως το οποίον προσωπικώς περισσότερο τιμώ εις το 'Το αστραφερό σκοτάδι του Εωσφόρου'

⁵⁶Μιχαλολιάκος, Νίκος (1980), 'Η εξομολόγησις ενός εθνικού', Εκδόσεις Ελεύθερη Σκέψις, Αθήνα, (Απόσπασμα 'Ο Μέγας Παν').

είναι (.....) η πνευματική τόλμη ενός ανθρώπου να μην υπολογίζει τον σκοταδισμόν είκοσι αιώνων και να τολμά αναφοράς εις τους παλαιούς απωλεσθέντας παραδείσους, οι οποίοι συγχρόνως είναι και οι μελλοντικοί κόσμοι των ονείρων μας, τα οποία με την Βούλησίν μας θα γίνουν πραγματικότητας.

Ο εωσφόρος είναι ο διάβολος. Επίσης, αφορά το μυθικό πρόσωπο του Αυγερινού. Αν λάβουμε υπόψιν, βέβαια, το στίχο του παρακάτω τραγουδιού, αντιλαμβανόμαστε πως ο Μέγας Παν και ο εωσφόρος, στα λόγια του Μιχαλολιάκου, αντιπροσωπεύουν τον σατανά: << (.....) εμείς, το *Τάγμα Black Metal*, θα αποφασίσουμε για τον λαό μας (.....) είχε τη λαμπρή ιδέα να στείλει τον μπάσταρδο γιο του, τον γαμημένο Ιησού Χριστό. Αλλά τώρα θα θριαμβεύσει ο Διάβολος (.....) Θα εκδικηθούμε...Διψάμε για Αίμα>>, δημοσιευμένο από τον Ψαρρά (2012), απόσπασμα του τραγουδιού ‘Extreme Unction’, του ελληνονορβηγικού συγκροτήματος ‘Naer Mataron’, μέλος του οποίου είναι ο Γιώργος Γερμενής, γνωστός ως Καιάδας, βουλευτής της Χρυσής Αυγής και μέλος της κεντρικής επιτροπής. Η επίκληση στον σατανά αφορά την πίστη στον θρίαμβό του και στην ικανότητά του να βοηθήσει στο έργο της Χρυσής Αυγής που αφορά την αφαίμαξη και εξολόθρευση των ξένων/εχθρών και την δημιουργία ενός, απόλυτα, ρατσιστικού, φυλετικού και πολεμικού κράτους.

Το φυλετικό και ρατσιστικό κράτος της Αρχαίας Σπάρτης αποτελεί το μυθικό πρότυπο της Χρυσής Αυγής. Ο ίδιος ο Μιχαλολιάκος, άλλωστε, έχει συγγράψει το ιστορικό μυθιστόρημα ‘Πύλες της Φωτιάς’, μέσω του οποίου αναφέρεται στην μάχη των Θερμοπυλών και εξυμνεί τους Αρχαίους Σπαρτιάτες και τη δράση τους κατά των δούλων. Η επίκληση στην αρχαία Κρυπτεία από τον Κασιδιάρη, στις Θερμοπύλες το 2008, αποτελεί μια προγραμματική εξαγγελία των δολοφονικών επιθέσεων κατά μεταναστών, αλλά και όποιων θεωρούνται εσωτερικοί εχθροί. << Και αναμένουμε τη στιγμή της μεγάλης αντεπίθεσης, βαδίζοντας στα χνάρια της αρχαίας Κρυπτείας, που έπληττε αθόρυβα, μέσα στο απόλυτο σκότος και τη σιωπή, τους εσωτερικούς εχθρούς της πόλεως>> (Συλλογικό, Περιοδικό ‘*Αληθθεια*’, Τεύχος 7, 2013). Τα λόγια αυτά αναφέρονται στην διεκδίκηση του δικαιώματος να δολοφονείς ελεύθερα όποιους θεωρείς πως είναι εσωτερικοί εχθροί. Στην ουσία, η αρχαία Ελλάδα, την οποία επικαλείτο, αφορά την Ελλάδα του Χίτλερ, για τον οποίο η Σπάρτη ήταν το πρώτο ρατσιστικό και φυλετικά καθαρό κράτος. <<Η κυριαρχία των 6.000 Σπαρτιατών επί των 350.000 ειλώτων θα ήταν αδιανόητη, αν δεν υπήρχε η ανώτερη φυλετική αξία των Σπαρτιατών. (.....) πρέπει να θεωρούμε το σπαρτιατικό κράτος το πρώτο ρατσιστικό

κράτος>>>, απόσπασμα από το δεύτερο βιβλίο του Χίτλερ, το οποίο εκδόθηκε κατά την μεταπολεμική περίοδο (Charoutot, 2008/2013). Η ταύτιση της Χρυσής Αυγής με τον μυθικό πρόγονο άπτεται των ιδεολογιών του ναζισμού και του εθνικοσοσιαλισμού, δηλαδή των ιδεών της φυλετικής εθνοκάθαρσης και της συγκρότησης μιας ταυτότητας που όποιος παρεκκλίνει από αυτή, οφείλει να πληρώσει το έγκλημα της ύπαρξής του. Όπως, λοιπόν, ο κρύπτης καταδίωκε τους είλωτες, έτσι και οι νεοναζίστες επιτίθενται και εξοντώνουν τον εχθρό. Και στις δύο περιπτώσεις, ο υποτιθέμενος σκοπός είναι η διαφύλαξη και η προστασία του κράτους από τα μολυσμένα κύτταρα των άλλων/ξένων.

5.3.3 Το αριστοκρατικό καθεστώς της Χρυσής Αυγής. Από το πρώτο καταστατικό της, το 1986, η οργάνωση της Χρυσής Αυγής προέβαλε ξεκάθαρες αντιρρήσεις προς τις δημοκρατικές αξίες, την αρχή της πλειοψηφίας, την αρχή της λαϊκής κυριαρχίας, την αρχή της ισότητας και την αρχή της ελευθερίας. Το 1989, μάλιστα, ο ίδιος ο Μιχαολιάκος, σε άρθρο της εφημερίδας της οργάνωσης, διακήρυξε πως δεν πιστεύει στο καθεστώς της δημοκρατίας και γι'αυτό δεν θα κατέβει στις εκλογές (Χασαπόπουλος, 2013). Η απόφαση αυτή στηρίζεται στο φαύλο καθεστώς του κοινοβουλευτισμού, όπως το χαρακτηρίζει. Ο σκοπός του Μιχαολιάκου είναι η εκμετάλλευση των δημοκρατικών κανόνων, ώστε να προβεί στην ανάληψη της εξουσίας και στην κατάργηση του κοινοβουλευτισμού. Μία απόλυτη μίμηση της χιτλερικής τακτικής: όταν ο Χίτλερ εγκαθίδρυσε την δικτατορία, κύρυξε εκτός νόμου τα κόμματα της αντιπολίτευσης και οι πολιτικοί αντίπαλοι καταδιώκονταν και δολοφονούνταν (Φραγκουδάκη, 2013). Η φασιστική πολιτική της Χρυσής Αυγής φαινομενικά σέβεται τις αρχές της δημοκρατίας και του κράτους δικαίου, παράλληλα όμως αντιτίθεται στην ελευθερία και στον αξιακό πλουραλισμό, τις θεμελιώδεις δηλαδή αρχές του δημοκρατικού συστήματος. Ενώ, φαινομενικά και πάλι, σέβεται την ετερότητα, παράλληλα αποδέχεται την ανισότητα στο εσωτερικό του λαού, με βάση την εθνική και πολιτισμική προέλευση (Γεωργιάδου, 2008). <<Πιστεύω ακλόνητα στην ανισότητα των ανθρώπων>> (Μιχαολιάκος, 2014, σελ 135). Με την φράση αυτή, ο Μιχαολιάκος πραγματοποιεί μια επίκληση στην αυθεντία, αναπαράγοντας στίχους του Καζατζάκη, έτσι ώστε να εκφράσει τον ρατσισμό και το μίσος του προς τον διαφορετικό εχθρό που οφείλει να ισοπεδωθεί. Χαρακτηριστικό είναι και το απόσπασμα της Χρυσής Αυγής που αφορά την τιμωρία των εγκλημάτων αλλοδαπών: <<Ιδιώνυμο όποιο έγκλημα τελεί αλλοδαπός. Οι ποινές

δεν θα εκτίονται σε φυλακές, αλλά σε ειδικούς χώρους κράτησης, όπου παράλληλα θα παράγεται έργο υπέρ του Δημοσίου>> (www.xryshaygh.com Χρυσή Αυγή/Πολιτικές Θέσεις). Η διάκριση στην έκτιση της ποινής των αλλοδαπών, με σκοπό την παροχή δημόσιου έργου, θυμίζει τα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης, όπου η σκληρή εργασία των κρατουμένων σε έργα μεγάλων βιομηχανιών θα επέφερε και τον βάνανσο θάνατό τους. <<Σεβόμενοι την πνευματική, εθνική και φυλετική ανισότητα των ανθρώπων μπορούμε να οικοδομήσουμε κοινωνία δικαίου και ισονομίας>> (www.xryshaygh.com Χρυσή Αυγή/Ταυτότητα). Η Χρυσή Αυγή, αρνούμενη την δημοκρατία, αυτοπαρουσιάζεται ως η πανίσχυρη δύναμη/ο πρωτεργάτης, λόγω της πνευματικής, εθνικής και φυλετικής υπεροχής της, που θα αποτελέσει την απαρχή της λευκής φυλής και της διάδοσης του ελληνικού πνεύματος, θέτοντας τα θεμέλια ενός νέου παντοδύναμου αριστοκρατικού και δίκαιου καθεστώτος, ύστερα, φυσικά, της καταστροφής του δημοκρατικού.

Σε άρθρο στο Περιοδικό 'Μαίανδρος'⁵⁷, παρουσιάζεται η σύγχρονη πολιτική ύβρις των καθεστωτικών δημοκρατικών οργάνων, μέσα από τον παραλληλισμό με την έννοια και την τιμωρία της ύβρεως, κατά την αρχαία προγονική παράδοση:

Όταν κάποιος υπερεκτιμούσε τις ικανότητες και την δύναμή του, συμπεριφερόμενος με τρόπο αλαζονικό, προσβλητικό και βίαιο απέναντι στους άλλους, στους νόμους της πολιτείας και απέναντι στον άγραφο θεϊκό νόμο (.....) έμοιαζε με μια προσπάθεια υπέρβασης της θνητής του φύσης και την επιθυμία του να εξομοιωθεί με τους θεούς, με συνέπεια την προσβολή και την οργή τους (.....) Οφείλουν, όμως, να γνωρίζουν ότι δεν δύνανται να αποφύγουν το φυσικό επακόλουθο, που δεν είναι άλλο από την παραδειγματική τους τιμωρία. Οι συμφορές που προκαλούν επιστρέφουν σε αυτούς, μέσω της ολοκληρωτικής καταστροφής τους.

Οι απειλές εκδίκησης και ολοκληρωτικής καταστροφής των εκπροσώπων του δημοκρατικού καθεστώτος που διέφθειραν την Ελλάδα είναι έκδηλοι και θα πραγματοποιηθούν μέσα από την εγκαθίδρυση της αριστοκρατίας της Χρυσής Αυγής, η οποία λόγω της μετενσαρκωμένης θεϊκής της υπόστασης θα απονείμει δικαιοσύνη. Στόχος της Χρυσής Αυγής είναι η ανατροπή του διεφθαρμένου μεταπολιτευτικού συστήματος εξουσίας, μέσω της εκλογικής διαδικασίας.

⁵⁷ Περιοδικό 'Μαίανδρος', Τεύχος 7, 2014, Κατερίνα Μ., Άρθρο '<<Υβρις>>: Το μέγα σφάλμα που ποτέ δεν μένει ατιμώρητο' (σελ 65-66)

*Αγωνιζόμαστε για εθνική ανεξαρτησία, λαϊκή κυριαρχία και πολιτική κάθαρση. Να τιμωρηθούν όσοι επένδυσαν στον διασυρμό της Πατρίδας μας και κέρδισαν τον κατήφορο της Ελλάδος (.....) Για να πετύχουμε τους στόχους αυτούς χρειαζόμαστε την απόλυτη πλειοψηφία στο κοινοβούλιο, ώστε να είναι εφικτή η Συνταγματική Αναθεώρηση.*⁵⁸

Η αριστοκρατία της Χρυσής Αυγής θα προβεί σε πολιτική κάθαρση, συνταγματική αναθεώρηση και εγκαθίδρυση της λαϊκής κυριαρχίας, όταν θα συγκεντρώσει την απόλυτη πλειοψηφία στο κοινοβούλιο. Μετά από αυτήν την εκλογική ανατροπή, θα προβεί στην κατάργηση της εκλογικής διαδικασίας και την οριστική εγκατάσταση του αριστοκρατικού και δικτατορικού καθεστώτος της.

Στο ιδανικό αριστοκρατικό της καθεστώ, η Χρυσή Αυγή θα προβεί σε κατάργηση του κοινοβουλευτισμού και στην δημιουργία του ‘γνήσιου’ λαϊκού κράτους, χωρίς κοινοβουλευτικούς εκπροσώπους, αλλά μέσα από την ισχυρή ηγεσία του νέου φυλετικά καθαρού κράτους. <<**Αγωνιζόμαστε για τα δίκαια της Λαϊκής Κοινότητας των Ελλήνων**>> (www.xryshaygh.com Χρυσή Αυγή/Ιδεολογία). <<Ο Λαός είναι ο πραγματικός άρχοντας, ηγεμονεύει τον εαυτό του μέσα απ’τον Ηγέτη του>>(www.xryshaygh.com/index.php/kinima). Για την δημιουργία του λαϊκού αυτού κράτους απαιτείται η ανύψωση του εθνικισμού, μέσα από την οριστική ισοπέδωση του σιωνιστικού καπιταλισμού και σοσιαλισμού και την στροφή της οικονομίας στην υπηρεσία του έθνους. Η αξιοκρατία θα εκτιμάται από την αριστοκρατία των ολίγων/εκλεκτών και θα λαμβάνει χώρα η εκτίμηση της δημιουργικότητας και των ικανοτήτων εργοδοτών και εργαζομένων και, φυσικά, η επιλεκτική ισότητα προς τα μέλη της κοινωνίας (Φραγκουδάκη, 2013). <<**H ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΞΙΟΚΡΑΤΙΑ. ΓΙΑ ΤΟΥΤΟ ΠΟΛΕΜΩ ΘΛΕΣ ΤΙΣ ΟΛΙΓΑΡΧΙΕΣ**>> (www.xryshaygh.com Χρυσή Αυγή/Ταυτότητα). Το αριστοκρατικό/ολιγαρχικό της καθεστώ θα βασιστεί στα παρελθοντικά πρότυπα του σπαρτιατικού/τυραννικού κράτους: οι χρυσαυγίτες θα κυβερνούν, καθώς αποτελούν τους άριστους, τους εκλεκτούς ταγούς της φυλετικής ιδέας, και αυτούς που έχουν διακριθεί για την αγωνιστικότητα, την ανιδιοτέλεια και την προσήλωσή τους στην πανάρχαια ιδέα του πολεμικού ιστορικού παρελθόντος της Ελλάδας (Ψαρράς, 2012).

⁵⁸ www.xryshaygh.com Χρυσή Αυγή/Πολιτικές Θέσεις.

Η ιεράρχηση της κοινωνικής δομής θα βασίζεται στην άνιση κατανομή αγαθών και προνομίων, όχι ανάλογα με την ταξική θέση, αλλά με βάση τις ικανότητες και τα ταλέντα των ατόμων και, κυρίως, βάσει της ιεράρχησης των πιστών και τυφλά υπάκουων προς τον ηγέτη. Το φαντασιακό καθεστώς της αριστοκρατίας που θα επιβάλλει η Χρυσή Αυγή είναι εξ'ολοκλήρου δομημένο πάνω στον ρατσιστικό τρόπο σκέψης και έχει τις εξής αρχές: Απαιτείται απόλυτη πίστη στον νόμο της φύσης για την κυριαρχία του ισχυρότερου/του άριστου και πίστη στην ολική φυλετική και κοινωνική κάθαρση <<το αδύναμο δεν έχει θέση στη φύση, γιατί αν επικρατούσαν τα αδύναμα δεν θα υπήρχε η ζωή>> (Ιδεολ. Κειμ., xryshaygh.com). Η Χρυσή Αυγή θεωρεί πως χωρίς την αριστοκρατία της δεν θα υπήρχε ζωή. Η Χρυσή Αυγή εξισώνει την οργάνωσή της με την ίδια τη ζωή. Η αγάπη του λαού προς τον θάνατο και το πολεμικό ιδεώδες είναι απαραίτητα για την αποφυγή της αλλοίωσης της ελληνικής φυλής και την επίτευξη του εκδιωγμού της εβραϊκής σαπίλας, αλλιώς είναι προτιμότερος ο θάνατος. Η επέκταση των συνόρων για την κατάκτηση της πλήρους παντοδυναμίας είναι η μόνη λύση για την δημιουργία της ιδανικής μεγάλης Ελλάδας: <<Η Ελλάδα ή θα είναι μεγάλη και κυρίαρχη ή δεν θα είναι καθόλου Ελλάδα>>, απόσπασμα από την ιστοσελίδα της Χρυσής Αυγής, δημοσιευμένο από την Φραγκουδάκη (2013), << (.....) στο βάθος του δικού μας ορίζοντα ανατέλλει μια μεγάλη και ισχυρή Ελλάδα, μια νέα Χρυσή Αυγή του Ελληνισμού>> (www.xryshaygh.com Χρυσή Αυγή/Πολιτικές θέσεις). Η μεγάλη και ισχυρή Ελλάδα συμβολίζει τον μητρικό κόλπο και την παντοδυναμία ύστερα της κατάκτησής του. Η ασυνειδήτη ανάγκη απόκτησης της πρωταρχικής ψευδαισθησιακής παντοδυναμίας εναποτίθεται και προβάλλεται στους εδαφικούς επεκτατισμούς.

Το αριστοκρατικό καθεστώς της Χρυσής Αυγής δίνει ψευδαισθησιακά όνειρα της μεγάλης ανατροπής και της δημιουργίας μιας ιδανικής ελληνικής πολιτείας:

*Ο λαός πρέπει επιτέλους να καταλάβει ότι εμείς οι Εθνικιστές είμαστε η μοναδική εγγύηση και ελπίδα για την μεγάλη ανατροπή (.....) για την αναγέννηση του Έθνους μας, για μια νέα Χρυσή Αυγή του Ελληνισμού δίνουν την μάχη οι αγωνιστές και οι αγωνίστριες του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος.*⁵⁹

Η καινούρια επίπλαστη και φαντασιακή ταυτότητα του έλληνα, πλήρως απομακρυσμένη από την πραγματικότητα και την αλήθεια, είναι αυτή που θα

⁵⁹ www.xryshaygh.com Χρυσή Αυγή/Ιδεολογία.

ενισχύσει τον πληγμένο ναρκισσισμό των ατόμων της Χρυσής Αυγής και το αποτυχημένο εγώ τους, μέσα από την επιτέλεση της φασιστικής θεατρικής τραγωδίας της.

Συμπεράσματα

Οι κενοί και θρυμματισμένοι άνδρες της Χρυσής Αυγής είναι συνοδοιπόροι στο ομοιογενές στρατιωτικό σύνολο της οργάνωσης. Το υπερεγώ τους έχει κατακυριευθεί από ένστικτα βίας, υπεραρσενικότητα, μανιώδη διαφύλαξη της καθαρότητας του αίματος και εκδιωγμό των θηλυκοποιημένων εχθρών, μέσα από τις σαδομαζοχιστικές πρακτικές των ταγμάτων εφόδου.

Ο πραγματικός εχθρός των φασιστών είναι ο ίδιος τους ο εαυτός (Bollas, 1993). Η επιθυμία εξόντωσης των εσωτερικών περιεχομένων, επιστροφής σε ένα μέρος χωρίς διαμάχη και απόγνωση, κατεδάφισης του εγώ και ένταξης σε μια μεγαλύτερη οντότητα αποτελούν μέρη του ενστίκτου θανάτου και κατάλοιπα του προσωπικού τραύματος. Μέσα στην κοινωνία, η φύσει επιθετικότητα του ατόμου εμποδίζεται και απωθείται σε μεγάλο βαθμό. Η αποτυχία του εγώ να αποφύγει την έκρηξη της εσωτερικής πίεσης οδηγεί στην βίαιη εξωτερίκευση και προβολή των ορμών (Freud, 1915/2005α). Η ζώδης φύση του ανθρώπου σπάει τα δεσμά και απελευθερώνεται καταστροφικά, μεταβιβάζοντας εξωτερικά τα ανθρώπινα απωθημένα, σε περιόδους κοινωνικής ταπείνωσης και εθνικού τραύματος.

Οι κοινωνικές αιτίες ανόδου του φασισμού αφορούν την αυξανόμενη ένταση της οικονομικής κρίσης, την εντεινόμενη απογοήτευση από τον κοινοβουλευτισμό, την αύξηση των ποσοστών φτώχειας και την αποτυχία των (πρώην και νυν) κομμάτων εξουσίας σε σχέση με τα όσα υπόσχονται. Οι νεοφιλελευθερικές πρακτικές διαχείρισης της οικονομικής κρίσης και οι μνημονιακές πολιτικές φέρνουν πιο κοντά τον φασισμό στην εξουσία, καθώς έχουν οδηγήσει σε φόβο και απογοήτευση τους πολίτες, καθώς και σε έντονη δυσaráρεσκεια προς την κατάχρηση των αποκαλούμενων (από τα πρώην και νυν κόμματα) δημοκρατικών γραμμών. Και στην περίπτωση της ναζιστικής Γερμανίας, άλλωστε, πριν την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία, η χώρα βρισκόταν σε συνεχή κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Οι νεοναζιστές της Χρυσής Αυγής παρουσιάζονται ως αντισυστημικό κόμμα που μάχεται για το δίκαιο και τα ιδανικά του λαού, ενώ στην πραγματικότητα λειτουργεί σαν στρατιωτικό σκέλος του νεοφιλελευθερισμού, δομημένο σε χρόνιες και θεμελιωμένες σχέσεις με τον στρατό, την εκκλησία, την αστυνομία, την δικαιοσύνη και το κεφάλαιο.

Το φασιστικό καθεστώς της Χρυσής Αυγής έχει την ανάγκη δημιουργίας μιας καινούριας φαντασιακής ταυτότητας και ενός νέου επίπλαστου κόσμου, ώστε να επιβιώσουν ψυχικά τα ναρκισσιστικά δέσμια άτομα. Ο νέος κόσμος αποτελεί την

αρσενική μήτρα που ικανοποιεί και, ταυτόχρονα, αρνείται την πρωταρχική επιθυμία ύπαρξης μέσα σε ένα μεγαλύτερο όλο, το σώμα της μητέρας (Wieland, 2015). Η πρωτόγονη φαντασίωση της ένωσης με την μητέρα είναι η πιο ισχυρή ευχή της Χρυσής Αυγής και μεταβιβάζεται στην ένωση της ομάδας με τον Φίρερ και στην δημιουργία της μεγάλης Ελλάδας, μέσα από την επαναφορά των παρελθοντικών πολεμικών ιδεωδών και την προσάρτηση νέων εδαφών.

Δυστυχώς, το τέλος του δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου και η ήττα του Χίτλερ δεν σήμαναν το τέλος του ναζισμού. Το νεοναζιστικό μίσος βρίσκει άλλοθι την επίκληση σε αρχαιολαγνικές φαντασιώσεις και φαντάσματα του παρελθόντος. Η δημιουργία της φαντασιακά εξιδανικευμένης αριστοκρατικής Ελλάδας αποτελεί την μεγαλύτερη πλάνη του φασισμού της Χρυσής Αυγής. Η Χρυσή Αυγή προβάλλει την ιδεολογία και τους ήρωες αγωνιστές της ως την ενσρκωμένη συνέχεια της εθνικοσοσιαλιστικής επιταγής του Χίτλερ. Για την Χρυσή Αυγή, οι Ναζί αποτέλεσαν τους σωτήρες που έλυσαν όλα τα κοινωνικοοικονομικά προβλήματα της χώρας τους. Τον βάνουσο και αιματηρό χαρακτήρα των Ναζί έχει χρέος να συνεχίσει η Χρυσή Αυγή, έτσι ώστε να πραγματοποιήσει το εθνικοσοσιαλιστικό της όνειρο και το νέο πεπρωμένο της Ελλάδας. Η σύγχυση ανάμεσα στην ψευδαίσθηση της Χρυσής Αυγής για την νέα Ελλάδα και την πραγματικότητα μαρτυρά ψυχωτικούς μηχανισμούς που απομακρύνονται από την επώδυνη πραγματικότητα, μέσα από διεστραμμένες δραστηριότητες και φαντασιακές προσδοκίες.

Τα φασιστικά καθεστώτα έχουν διαφορετικά χαρακτηριστικά, όσον αφορά τα κινητήρια πάθη και την φαντασία των μαζών (Paxton, 2004/2006). Η ισορροπία μέσα στην προσωπικότητα και την κοινωνική και οικονομική κατάσταση της εκάστοτε χώρας καθορίζει την τελική μορφή του καθεστώτος. Το ένστικτο θανάτου και η επιθυμία εξόντωσης των εσωτερικών τραυματικών περιεχομένων υπάρχουν σε όλους μας. Ο φασισμός αποτελεί μια αέναη σκιά και όλοι ζούμε πλάι σε αυτήν. <<Δεν μπορούμε να εξουδετερώσουμε τον αφηνιασμένο φασίστα, αν ψάχνουμε να τον βρούμε μέσα στον Γερμανό ή στον Ιταλό κι όχι μέσα στον Αμερικανό και στον Κινέζο, αν δεν τον ανιχνεύσουμε και μέσα στους ίδιους μας τους εαυτούς (.....)>> (Ράιχ, 1933/1974, σελ 25). Η επανεκδήλωσή του πραγματοποιείται μέσα από διαφορετικούς (σε σχέση με το παρελθόν) ρόλους και μανδύες, βασισμένους στην κοινωνική και οικονομική κατάσταση της κάθε χώρας, ώστε να πραγματοποιήσει την βίαιη θεατρική του παράσταση.

Οι στοιχισμένες φάλαγγες της Χρυσής Αυγής, η ομοιομορφία και η βία, για τα μέλη της, είναι η προσωπικότητά τους, για την κοινωνία, όμως, είναι απειλή. Στόχος μας, ως σκεπτόμενοι άνθρωποι και ως πολίτες, είναι η διερεύνηση και η κατανόηση των ανθρώπινων δυνάμεων και αδυναμιών, ώστε να ενισχύσουμε την κριτική μας άποψη για τον φασισμό. Όσο πιο δυνατό είναι το όραμα για μια κοινωνία απελευθερωμένη από την φαντασιακή και βίαιη κοινότητα του φασισμού, τόσο πιο αποφασιστική θα είναι η ήττα του.

Βιβλιογραφία

Έντυπα-Εκδόσεις-Ιστοσελίδες Χρυσής Αυγής

Εφημερίδα 'Χρυσή Αυγή', Τεύχος 44, Απρίλιος, 1989

Περιοδικό 'Μαίανδρος', Τεύχος 5, Εθνικιστική Ιδεολογική Επιθεώρηση, 2013

Περιοδικό 'Μαίανδρος', Τεύχος 9, Εθνικιστική Ιδεολογική Επιθεώρηση, 2013

Περιοδικό 'Μαίανδρος', Τεύχος 7, Εθνικιστική Ιδεολογική Επιθεώρηση, 2014

Περιοδικό 'Μαίανδρος', Τεύχος 10, Εθνικιστική Ιδεολογική Επιθεώρηση, 2015

Ανδρουτσόπουλος, Περίανδρος (1996), 'Το μυστικό του κοχυλιού', Εκδόσεις Ηλιοφόρος, Αθήνα

Κωνσταντίνου, Νίκος (2013), 'Τα παιδιά με τα μαύρα', Εκδόσεις Χρυσή Αυγή, Αθήνα

Μιχαλολιάκος, Νίκος (1980), 'Η εξομολόγησις ενός εθνικού', Εκδόσεις Ελεύθερη Σκέψις, Αθήνα

Μιχαλολιάκος, Νίκος (2000), 'Για μια Μεγάλη Ελλάδα σε μια Ελεύθερη Ευρώπη', Εκδόσεις Ασκαλών, Αθήνα

Μιχαλολιάκος, Νίκος (2000), 'Εχθροί του καθεστώτος. Χρυσή Αυγή 1993-1998', Εκδόσεις Ασκαλών, Αθήνα

Μιχαλολιάκος, Νίκος (2014), 'Εμείς οι κακοί φασίστες', Λαϊκές Εθνικιστικές Εκδόσεις, Αθήνα

Πατεράκης, Οδυσσέας (1982), 'Το Αστραφτερό Σκοτάδι του Εωσφορόρου, Εθνική των Ελλήνων Θρησκεία', Εκδόσεις Ελεύθερη Σκέψις, Αθήνα

Φιλίππου, Ίων (2008), 'Άριος Πολιτισμός', Εκδόσεις Νέα Σπάρτη, Αθήνα

<http://www.xryshaygh.com/index.php/enimerosi/view/zwh-esti-filosofia-filisofia-esti-thewrhsis-thanatou#>

www.xryshaygh.com/index.php/kinima

Ιδεολ. Κειμ., <<Ας πιάσουμε τη θέση μας στη μάχη>>, xryshaygh.com

xryshaygh.com

Ελληνόγλωσση

Γεωργιάδου, Βασιλική (2008), ‘ *Η άκρα δεξιά και οι συνέπειες της συναίνεσης*’, Εκδόσεις Καστανιώτη, Αθήνα

Ζουμπουλάκης, Σταύρος (2013), ‘ *Χρυσή Αυγή και Εκκλησία*’, Εκδόσεις Πόλις, Αθήνα

Καστοριάδης, Κορνήλιος (1999), ‘ *Τα σταυροδρόμια του λαβυρίνθου*’, Εκδόσεις Ύψιλον, Θεσσαλονίκη

Κρεμμυδάς, Γιώργος (1984), ‘ *Οι άνθρωποι της Χούντας μετά τη Δικτατορία*’, Εκδόσεις Εξάντας, Αθήνα

Λίποβατς, Θάνος (2001), ‘ *Δημοκρατικός Λόγος, Ψυχανάλυση, Μονοθεισμός*’, Εκδόσεις Πλέθρον, Αθήνα

Παπαδόπουλος, Γιάννης, Εφημερίδα ‘ *Τα Νέα*’, Άρθρο ‘ *Βγάλαμε σύμβουλο-Ερχεται πογκρόμ*’, 13-11-2010

Παπαϊωάννου, Κωστής (2013), ‘ *Τα <<καθαρά χέρια>> της Χρυσής Αυγής, Εφαρμογές ναζιστικής καθαρότητας*’, Εκδόσεις Μεταίχμιο, Αθήνα

Ποταμιανού, Άννα (2007), ‘ *Μονοπάτια Θανάτου, Στίζεις και Αντιστίζεις*’, Εκδόσεις Ίκαρος, Αθήνα

Πουλαντζάς, Νίκος (2006), ‘ *Φασισμός και δικτατορία*’, Εκδόσεις Θεμέλιο, Αθήνα

Ροζάνης, Στέφανος (1998), ‘ *Φασισμός-ρατσισμός, Ξενοφοβία και γλώσσα*’, στο συλλογικό ‘ *Έξι κείμενα για τον ρατσισμό*’, Εκδόσεις Παρασκήνιο, Αθήνα

Συλλογικό: Βεργέτης, Βεργόπουλος, Καββαθάς, Μιχαήλ, Μπαχτσέτζης, Ράπτης, Περτέση, Σερέρ, Σκουμπή (2013), Περιοδικό ‘ *Αληθεια*’, Τεύχος 7, Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα

- Συλλογικό: Κουσουρής, Δ., Παπαδάτος-Αναγνωστόπουλος, Δ., Παπαντολέων, Κ., Σακελλαρίου, Α., Χριστόπουλος, Δ. (2014), *‘Το ‘βαθύ κράτος’ στην σημερινή Ελλάδα και η Ακροδεξιά’*, Εκδόσεις Νήσος, Αθήνα
- Σολδάτος, Κ. & Βασιλαματζής, Γ. (2007), *‘Ψυχαναλυτική Σκέψη, Επιστημολογία και Διεπιστημονικότητα’*, Εκδόσεις Βήτα, Αθήνα
- Φραγκουδάκη, Άννα (2013), *‘Ο εθνικισμός και η άνοδος της Ακροδεξιάς’*, Εκδόσεις Αλεξάνδρεια, Αθήνα
- Χασαπόπουλος, Νίκος (2013), *‘Χρυσή Αυγή, Η ιστορία, τα πρόσωπα και η αλήθεια’*, Εκδόσεις Λιβάνης, Αθήνα
- Χρυσόχου, Ξένια (2011), *‘Πολυπολιτισμική Πραγματικότητα, Οι κοινωνιοψυχολογικοί προσδιορισμοί της πολιτισμικής πολλαπλότητας’*, Εκδόσεις Πεδίο, Αθήνα
- Ψαρράς, Δημήτρης (2012), *‘Η μαύρη βίβλος της Χρυσής Αυγής: Ντοκουμέντα από την ιστορία και τη δράση μιας ναζιστικής ομάδας’*, Εκδόσεις Πόλις, Αθήνα

Μεταφρασμένα

- Αντόρνο & Χορκχάιμερ (1987), *‘Ινστιτούτο Κοινωνικών Ερευνών της Φραγκφούρτης, Κοινωνιολογία, Εισαγωγικά δοκίμια’*, Μετάφραση: Γράβαρης Διονύσης, Εκδόσεις Κριτική, Αθήνα
- Καστοριάδης, Κορνήλιος (2010), *‘Η φαντασιακή θέσμιση της κοινωνίας’*, Μετάφραση: Χαλικιάς, Σ., Σπαντιδάκης, Κ., Σπαντιδάκη, Γ., Εκδόσεις Κέδρος, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1999)
- Ράιχ, Βίλχελμ (1974), *‘Η μαζική ψυχολογία του φασισμού’*, Μετάφραση: Λάμπρου, Δ., Ηρώ, Εκδόσεις Μπουκουμάνης, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1933)
- Ράιχ, Βίλχελμ (1980), *‘Ο μαζοχιστικός χαρακτήρας’*, Μετάφραση: Αλεξίου, Β., Νίκος, Εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1932)

- Ράιχ, Βίλχελμ (2013), *‘Γιατί επικράτησε ο Χίτλερ’*, Επιμέλεια: Λεβέντης, Φίλιππος, Εκδόσεις Καστανιώτης, Αθήνα
- Ρόλαντ, Πολ (2008), *‘Ναζί, σατανιστές ή σατανικοί; Η αλήθεια για τις σχέσεις του ναζισμού με τις δυνάμεις του σκότους και τον αποκρυφισμό’*, Μετάφραση: Αθανασιάδης, Βασίλης, Εκδόσεις Lector. Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 2007)
- Anderson, Benedict (1997), *‘Φαντασιακές Κοινότητες. Στοχασμοί για τις απαρχές και τη διάδοση του εθνικισμού’*, Μετάφραση: Χαντζαρούλα, Ποθητή, Εκδόσεις Νεφέλη, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1983)
- Chapoutot, Johann (2013), *‘Ο εθνικοσοσιαλισμός και η αρχαιότητα’*, Μετάφραση: Καραμπέλας, Γιώργος, Εκδόσεις Πόλις, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 2008)
- Deconchy, Jean, Pierre & Dru, Vincent (2011), *‘Ο αυταρχισμός’*, Μετάφραση: Γιούλα, Κατερίνα, Εκδόσεις Πεδίο, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1998)
- Freud, Anna (1978), *‘Το Εγώ και οι Μηχανισμοί Άμυνας’*, Μετάφραση: Παραδέλλης, Θόδωρος, Εκδόσεις Καστανιώτης, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1937)
- Freud, Sigmund (1996), *‘Εισαγωγή στην Ψυχανάλυση’*, Μετάφραση: Αναγνώστου, Λευτέρης, Εκδόσεις Επίκουρος, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1916)
- Freud, Sigmund (2005α), *‘Μεταψυχολογικά Κείμενα του 1915’*, Μετάφραση: Αναγνώστου, Λευτέρης, Εκδόσεις Επίκουρος, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1915)
- Freud, Sigmund (2005β), *‘Τέχνη και Ψυχανάλυση’*, Μετάφραση: Μιλτιάδης, Κώστας, Εκδόσεις Κοροντζής, Αθήνα
- Freud, Sigmund (2011), *‘Το Εγώ και το Αυτό’*, Μετάφραση: Μυλωνά, Νίκη, Εκδόσεις Ελληνική Παιδεία, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1923)

- Freud, Sigmund (2012), *‘Ναρκισσισμός, Μαζοχισμός, Φετιχισμός’*, Μετάφραση: Μυλωνά, Νίκη, Εκδόσεις Ελληνική Παιδεία, Αθήνα
- Freud, Sigmund (2014), *‘Πέρα από την αρχή της ευχαρίστησης’*, Μετάφραση: Πατσογιάννης, Βασίλης, Εκδόσεις Πλέθρον, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1920)
- Freud, Sigmund (2016α), *‘Το ασυνείδητο’*, Μετάφραση: Μυλωνά, Νίκη, Εκδόσεις Ελληνική Παιδεία, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1924)
- Freud, Sigmund (2016β), *‘Η ψυχολογία των μαζών και Ανάλυση του Εγώ’*, Μετάφραση: Πατσογιάννης, Βασίλης, Εκδόσεις Πλέθρον, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1921)
- Freud, Sigmund (2016γ), *‘Τοτέμ και Ταμπού’*, Μετάφραση: Αποστολία, Δήμητρα, Εκδόσεις Νίκας, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1913)
- Fromm, Erich (1971), *‘Ο φόβος μπροστά στην ελευθερία’*, Μετάφραση: Θεοδωρακάτος, Δημήτρης, Εκδόσεις Μπουκουμάνης, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1941)
- Graves, Robert (1998), *‘Οι ελληνικοί μύθοι’*, Μετάφραση: Ζενάκος, Λεωνίδα, Εκδόσεις Κάκτος, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1955)
- Green, Andre (1998), *‘Η ιδιωτική τρέλα: ψυχανάλυση των οριακών περιπτώσεων’*, Μετάφραση: Λογαρίδη, Θάλεια, Εκδόσεις Καστανιώτης, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1990)
- Hainsworth, Paul (2004), *‘Η Ακροδεξιά. Ιδεολογία-Πολιτική-Κόμματα’*, Μετάφραση: Αθανασίου, Θ, Εκδόσεις Παπαζήση, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 2000)
- Hitler, Adolf (2006), *‘Ο Αγών μου’*, Μετάφραση: Πάγκαλος, Ανδρέας, Εκδόσεις ΑΘΗΝΑ, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1925)
- Hobsbawm, Eric (2010), *‘Η εποχή των άκρων’*, Μετάφραση: Καπετανγιάννης, Βασίλης, Εκδόσεις Θεμέλιο, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1994)

- Laplanche, Jean (1988), *‘Ζωή και Θάνατος στην Ψυχανάλυση’* Μετάφραση: Παπαγιαννοπούλου, Ναταλία, Εκδόσεις Νεφέλη, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1970)
- Laplanche, J., & Pontalis, J., B. (2008), *‘Λεξιλόγιο της Ψυχανάλυσης’*, Μετάφραση: Καψαμπέλης, Β., Αλούπης, Π., Χαλκούση, Λ., Εκδόσεις Κέδρος, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1967)
- Liaudet, J., C. (2007), *‘Ο Φρόντ με απλά λόγια’*, Μετάφραση: Πασσιά, Αγγελική, Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα
- Le Bon, Gustave (2010), *‘Ψυχολογία των Μαζών’*, Μετάφραση: Λάμπρου, Δ., Ηρώ, Εκδόσεις Ζήτρος, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1895)
- Milza, Pierre (2004), *‘Οι μελανοχίτωνες της Ευρώπης. Η ευρωπαϊκή ακροδεξιά από το 1945 μέχρι σήμερα’*, Μετάφραση: Καυκιάς, Γιάννης, Εκδόσεις SCRIPTA, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 2002)
- Palme, Dutt, R. (2013), *‘Φασισμός και Κοινωνική Επανάσταση’*, Μετάφραση: Παπαρήγα, Βασιλεία, Εκδόσεις Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1934)
- Paxton, Robert (2006), *‘Η ανατομία του φασισμού’*, Μετάφραση: Χαλμούκου, Κατερίνα, Εκδόσεις Κέδρος, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 2004)
- Schnapper, D. & Allemand, S. (2006), *‘Κρίνοντας τον ρατσισμό’*, Μετάφραση: Κεραμίδα, Αλίκη, Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα
- Sofsky, Wolfgang (1998), *‘Πραγματεία περί της βίας’*, Μετάφραση: Καβουλάκος, Κωνσταντίνος, Εκδόσεις Λιβάνης, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1996)
- Stanley, Payne (2000), *‘Η ιστορία του φασισμού (1914-1945)’*, Μετάφραση: Γεωργιάς, Δ., Κωνσταντίνος, Εκδόσεις Φιλιστωρ, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1996)
- Vendrines, Jean (2004), *‘Επαναστατικός φασισμός’*, στο συλλογικό <<Ο αιώνας των ανατροπών>>, Μετάφραση: Τσιγκάνου, Χ., Βασιλική, Εκδόσεις Οξύ, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1999)

Winnicott, W., Donald (2001), *‘Το παιδί, η οικογένεια και ο εξωτερικός κόσμος’*, Μετάφραση: Παραδέλλης, Θόδωρος, Εκδόσεις Καστανιώτης, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 1957)

Zizek, Slavoj (2010), *‘BIA, έξι λοξοί στοχασμοί’*, Μετάφραση: Καλαϊτζής, Νεκτάριος, Εκδόσεις SCRIPTA, Αθήνα (Το πρωτότυπο έργο εκδόθηκε το 2008)

Ξενόγλωσση

Bollas, Christopher (1993), *‘The fascist state of mind’*, in *‘Being a Character’*, London, Routledge

Bion, W.R. (1958), *‘On hallucination’*, International Journal of Psychoanalysis, 39: Part 5

Britton, R. (1989), *‘The missing link: parental sexuality in the Oedipus complex’*, in Steiner, J. (ed.), *The Oedipus Complex Today*, London: Karnac

Britton, Ronald (2003), *‘Sex, Death, and the Superego: Experiences in Psychoanalysis’*, Karnac Books

Canovan, Margaret (1999), *‘Trust the People. Populism and the two faces of democracy’*, Political Studies XLVII, 1999

Chasseguet-Smirgel, J. (1986), *‘Sexuality and Mind’*, London: Karnac

Figlio, K. (2000), *‘Psychoanalysis, Science and Masculinity’*, London: Whurr

Freud, Sigmund (1905), *‘Three essays on the theory of sexuality’*, S.E. VII

Freud, Sigmund (1924), *‘The dissolution of the Oedipus complex’*, S.E. XIX

Freud, Sigmund (1955), *‘An outline of psychoanalysis’*, St. E. Hogarth Press

Grosskurth, Phyllis (1986), *‘Melanie Klein: Her World and Her Work’*, Knopf

Hinshelwood, Robert (1989), *‘A Dictionary of Kleinian Thought’*, Free Association Books, UK

- Klein, M. (1946), *'On some schizoid mechanisms'*, in *Envy and Gratitude and Other Works*, London: Hogarth Press
- Kernberg, O. (2003), *'Sanctioned social violence: a psychoanalytic view'*, Part I, *International Journal of Psychoanalysis*, 84: 683-98
- Rosenfeld, H. (1971), *'A clinical approach to the psychoanalytic theory of the life and death instincts: an investigation into the aggressive aspects of narcissism'*, *International Journal of Psychoanalysis*, 52: 169-78
- Santner, E. (2000), *'My Own private Germany: Daniel Paul Schreber's Secret History of Modernity'*, Princeton University Press
- Steiner, J. (1993), *'Psychic Retreats'*, London, Routledge
- Wieland, Christina (2015), *'The Fascist State of Mind and the Manufacturing of Masculinity'*, London and New York, Routledge
- Winnicott, D.W. (1962), *'Ego integration in child development'*, in *Maturational Processes and the Facilitating Environment*, London: The Hogarth Press

Διαδικτυακές πηγές

<http://tvxs.gr/news/egrapsan-eipan/ta-tria-reymata-mesa-stin-xrysi-aygi-toy-giorgoy-pleioy>

Ντοκιμαντέρ

Εκπομπή *'Το κουτί της Πανδώρας: Χρυσή Αυγή'*, 2009

Χατζηστεφάνου, Άρης, Ντοκιμαντέρ *'ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΑΕ'*, Infowar Productions, 2013

Αρχεία

Πόρισμα της Έρευνας της Υπηρεσίας Εσωτερικών Υποθέσεων της Ελληνικής Αστυνομίας για την δίκη της Χρυσής Αυγής

Υπόμνημα της Πολιτικής Αγωγής για την δίκη της Χρυσής Αυγής

Υπόμνημα της Πολιτικής Αγωγής του Αντιφασιστικού Κινήματος για την δίκη της Χρυσής Αυγής